உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்

அறுபது

(உறுடு வேதப்பிரமாணங்களுடன்).

சிவபுராணம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க. "நமச்சிவாய"—இது பஞ்சாக்ஷரமென்று சொல்லப்படும். இந்தப்பஞ்சாக்ஷரம் வேதத்தின் மத்தியிலுள்ளது. இதனை விரிக்கின் "த்ரயீ" என்று ஸ்மிருதியாதிகளில் படிக்கப்பட்டவேதமானது ருக், யஜுர், சாமம் எனமூன்று விதமாகப் பிரிந்து விளங்கும். இம்மூன்றனுள் நடுவேயுள்ளது யஜுர்வேதம். இந்த யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளாக விரிந்துகிடக்கின்றது. இவற்றுள் நடுச்சாகை ஐம்பத்தோராவது சாகையாகிய ஸ்ரீபோதாயன சாகை. இந்தச்சாகை ஏழுகாண்டங்களாக அமைந்துள்ளது. இதன் மத்தியிலுள்ள காண்டமே நாலாவது காண்டமாகிய சதருத்ரீயம். இதன் நடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்னம். அதில் "நமஃஸோமாயச ருத்ராயச" என்னும் அனுவாகத்தின் இருதயத்தில்," நமஃசிவாயச" என்னும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பிரகாசிக்கின்றது. இதனாலே இச்சிவமந்திரம் சகலவேத ஜீவரத்னமாயும், பரமபாவந கரமாயும், அதிக ரகசியமாயும், சர்வவேதாந்த சாரமாயுமுள்ளதோர் மந்திரமாகும். இதுவே நான்குவேதங்களின் மெய்ப்பொருளெனவும், சந்தியாகாலங்களிலோது மந்திரமெனவும், வேதசாரமாகிய சிவஞானப்பாலை யுண்டருளிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் தாமருளிய திராவிடசூக்தியில் "வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது—நாதனும நமச்சிவாயவே" எனவும், "செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்—கந்தியுண் மந்திர மஞ்செழுத் துமே" எனவும் விளக்கியருளினர். இதன் மகிமை அளவிறந்ததாதலின் வந்துழி வந்துழி விரிக்கப்படும். (க)

நாதன்றள் வாழ்க. "நாதன்"—ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் வாச்சியப் பொருளாயுள்ள சம்புவாகிய பரமேசுவரன். இந்தப் பரமேசுவரன் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் நடுவிலுள்ள சிம் என்ற சிவபீஜத்தை முகத்திலேற்று வகரமாகிய அமிருதவாருண பீஜத்தைத் தம்மைபின்பற்றப் பெற்று அகிலவேதரகசியமாயும் அவற்றிற்கு ஜீவரத்நமாயும் நின்று சிவ: என்னும்நாமத்தால் பிரகாசிக்கின்றான். ருக்வேதம் இருபத்தொரு சாகைகளிலும், யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளிலும், சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகைகளிலும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகைகளிலும் இந்தச் சிவ என்ற சொல்லானது பேரணியாய் நின்று துரீயஸ்தானத்தை விளக்குதலானும், பரப்பிரமத்துக்கு இடுகுறிப்பெயராய் நிற்றலானும், மாண்டூக்கியோபநிடதம், நரசிம்மதாபனியோபநிடதம், அதர்வசிரோபநிடதம் முதலிய எல்லா உபநிடதங்களும் இதனை அளவிலாது புகழ்கின்றன. நூல்களெல்லாவற்றிலும் வேதஞ்சிறந்தது. அதனுள் மகாமந்திரசமுதாயமாகிய சதருத்ரீயம் மிகச் சிறந்தது. அதனிடத்துள் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியும் அதனுள் சிவ என்னும் இரண்டக்ஷரமே மிகச்சிறந்தது. ஆகவே வேதபுருஷனுக்கு உருத்திரை காதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியும், சிவசப்தம் கட்பார்வையுமாயிருக்கின்றன. தேகத்தின் மத்தியிலுள்ள இருதயத்தில் ஆன்மா அணுரூபமாயிருந்து தேகமுழுமையும் இயக்குமாறுபோல் வேதத்தின் நடுவில் சிவசப்தம் இருந்து கொண்டு வேதமுழுமையுஞ் சிவமணங்கந்திக்கச்செய்கின்றது. இக்காரணம் பற்றியே வேதவித்துக்கள் யாவரும் பதினன்கு வித்தைகளின் சாரமாயுள்ளதும், பாவங்களையெல்லாம் நசிக்கச்செய்வதும், பரப்பிரஹ்மவாசகமா யிருப்பதும் சிவநாமமே யென்று நுணித்தமதிகொண்டு கூறியுள்ளார்கள். தாயுமான சுவாமிகளும் "நூற்றெட்டாதி வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்த விருத்திக்கேற்க-அமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும்போதா தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணெகி" என்று கூறியருளினர். சண்டாளனே யிருப்பினும் சிவ என்னுஞ் சப்தத்தை யுச்சரிபானயின் அவனேடு சம்பாஷணைசெய்—அவனேடு வாசஞ்செய்—அவனேடு கலந்து போசனஞ்செய்—எனப்பொருள்தரும் "அபிவா யஸ் சண்டாள: சிவஇதிவ்ாசம் வதேத் தேநஸஹஸம் வதேத்—தேந ஸஹஸம் வஸேத்—தேந ஸஹபுஞ்ஜீத—" என்று முண்ட

கோபனிடதங்கூறிற்று. இந்தச் சுருதிப்பொருளையே திராவிட மஹாபாஷ்யச் செல்வராகிய சிவஞானசுவாமிகள் "சிவனெனு மொழியைக் கொடியசண்டாளன் செப்பிடி னவனுடனுறைக—அவனொடு கலந்து பேசுக வவனோடருகிருந்துண்ணுக வென்னும்—உவமையிற் சுருதிப்பொருள்." என்று உரைத்தருளினார்கள். ஸ்ரீவாகீசப்பெருந்தகையாரும் "ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங் கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவுளாரே." என்று அன்பாற்கரைந்து கனிந்துருகி யருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மகிமை வாய்ந்த சிவசப்தம் பாசமோசனத்துக்குப் பரமஹேதுவாயும், ஆரணத்துக்கு அன்னியமிலாச் சேமநிதியாயுமிருக்க, இதைக்கேட்கக் காது செவிடுபட்டும், சொல்லவாயூமையாயும், உச்சரிப்பவரைக்காணக் கண்குருடுபெற்றும் வாழுந்தீயோருடைய செய்கை கொடிதுகொடிது! அறக்கொடிது!! இச்சிவநாமத்தின் சிறப்பினை "சிவசிவ வென்கிலர் தீவினையாளர் - சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்-சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர் - சிவசிவ வென்றிடச் சிவகதி தானே." எனத்திருமூலரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சிவசப்தத்துக்கு இச்சையுடையார் (அன்புடையார்) என்பதும் பொருளாதலின் சிவமே அன்பு, அன்பே சிவம் எனவும் உணரற்பாற்று. ஆதலின் சைவநெறியே அன்புநெறி.

இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் = அடியார்களது உளக்கமலத்தினின்றும் இமைப்பொழுதும் பிரியாது நிற்பவன் சம்புவாகிய சிவபெருமான். இந்தச்சம்புவையே இருதயகமலவாசியென்று வேதாந்தங்களெல்லாமெடுத்திசைக்கின்றன. உபநிடதச் சிரசுக்களுக்கெல்லாம் சிகையாகிய அதர்வசிகை "ஸர்வைச்வர்யஸ்ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வரஃ சம்பு ராகாச மத்யே த்யேயஃ = (சர்வஞ்ஞாதி கல்யாணகுணங்களாகிய) சர்வைசுவர்ய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயுமுள்ளவரே இருதயாகாசமத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர்" என்று பிரகாசப்படுத்தியது. இங்கே சம்புவென்றது சிவபெருமானுக்கேயுரிய அசாதாரண நாமம். சம்பு பத்தினியாகிய அம்மையாரைச் சாம்பவியென்றும், சம்புபக்தர்களாகிய சிவனடியார்களைச் சாம்பவர்களென்றும் அருணூல்கள் கூறுவதே போதுமான சான்றும். "சம்புரீசஃ பசுபதிஃ சிவஸ்ஸூலி மஹேஸ்வரஃ" என்று

அமரசிம்ஹமும் பசுபதிக்கே அந்நாமத்தைக் கூறிப்போந்தது. "சம்" எனப்படுஞ் சுகம் எவரிடமிருந்துண்டாமோ அவரே சம்புவாத லால் மெய்யடியார்களுக்கு நித்தியானுக்கிரகஞ்செய்து குன்றாச் சுகங்கொடுக்கும்ஸ்வதந்தரம் சிவத்தினிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ள தென்பது சமஸ்த சமுசயங்களையும் வேரறக்களைந்து தெளிபொருள் விளக்கும் வேதாந்தங்களின் முடிந்தகருத்தாம். ஆன்மாவினுடைய உள்ளமென்னும் இருதயமானது செந்தாமரை முகுளம்போன்ற அதோமுக வடிவானதும், ஐந்து துளைகளுடையதும், சரீரமத்தியத் துக்குச் சிறிது இடதுபுறத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதும், இருபத்தாறு அறட்டெலும்புகளுக்குள் ஈசனுற் சேமித்து வைக்கப்பட்டதும் ஆகிய செந்நிறம்பொருந்திய மாமிசகண்டமாம். இதனுட்புறத்தி லுள்ள ஆகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாதலின் சிற் சத்திரூபமாகிய சிதாகாசமாம். இந்தச் சிதாகாசமாகிய சிதம்பரத்தில் மின்னற்கொடிபோன்ற ஈசானராம் துரீயமூர்த்தி சதா எழுந்தருளி யிருப்பர். "ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்ட: = என்றும் ஜனங்களுடைய இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர்" என்னும் சுவேதாசுவதரோப நிடத மந்திரத்தானுந் தெளிக. இந்த ஈசானர் சர்வகாரண பிரஹ்மசொரூபராதலானும், இவருக்குமேலொரு காரண ரின்மையானும் அதர்வசிகோபநிடதமானது த்யாயீதே சானம் ப்ரத்யாயிதவ்யம் - ஈசானரைத்தியானிக்க, விசேஷமாகத்தியானிக்க" என்று இரட்டித்துக்கூறி வற்புறுத்தியது. இந்த இருதயாகாச மாகிய சிதம்பரத்தில் சிவபெருமானைத் தியானிப்பதையே தகர வித்தை அல்லது தகரோபாசனை என்று உபநிடதங்கள் கூறும். இந் தத் தகரவித்தை தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், அதர்வசிகை, பிருஹ தாரண்யம் முதலிய பல வுபநிடதங்களில் விரிவாகப் புகழப்பட் டிருக்கினும் அவற்றுள்பல பரமேசுவரனுடைய சொரூபத்தைப் பொதுத்தன்மையானும், மற்றுஞ்சில சிறப்பான இடுகுறிகளானும் நிரூபித்தன. ஆயின் கைவல்லியோபநிடதமோ அவற்றையெல்லாம் அநுவதித்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவுங் கூறிய சொரூப தடஸ்த லட்சணங்கள் யாவையும் உமாகாந்தனிடத்தமைத்து தகரமென்னும் இருதயகமலத்தின்கண் தியானிக்கப்படும்பொருள் காளகண்டம், திரிநேத்திரம், சதுர்ப்புஜம் முதலிய சிறப்பிலக்கணங்களமைந்த பரம

சிவனேயென "ஹ்ருத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்......உமா ஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்—த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ர சாந்தம்" என்றற் றொடக்கத்தனவான வசனங்களால் உபாசகர்களுக்கு உண்மை நிறுவியது. சாக்ஷாத் பரமசிவம் சர்வவடிவங்களையுங்கடந்துநின்ற நிஷ்களாதீத சிற்கனசொரூபமாயினும் ஆன்மாக்களுடைய தியானயோகசமாதியின்பொருட்டுத் தனதுதயாமூலத்தை வெளிப்படுத்தி இவ்வித அரியபெரிய வடிவமாகச் சகளீகரித்து நிற்குமென்பது சர்வவேதாந்தங்களின் முடிந்ததுணிபாம். இந்தத் தகரோபாசனையையே தெய்வத்தன்மைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் "மலர்மிசை யேகினான்மாணடி சேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சகல வித்தைகளிலும் தகரவித்தையே மிகச்சிறந்ததாதலின் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் தமது திருநெறித் தமிழ்வேதத்தில் தகரத்தையே முதலாக வெடுத்தனர்.

ஆகமமாகி. ஆகமம்=ஆப்தவாக்கியம். ஆ=ஞானம்,க=மோட்சம், ம=மலநாசம். எனவே ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தையுதிப்பித்து மோட்சத்தைத் தருதல் எனப்பொருள் படும். அன்றியும் ஆ=பாசம், க=பசு. ம=பதி என்ப்பொருள்பட்டுத் தன்னைப்பழகினோர்க்குத் திரிபதார்த்த லட்சணத்தைஉணர்த்துவது எனவும் பொருள் கொள்ளப்படும். இவ்வாகமம் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். வேதத்தையநுசரித்ததொன்று. அநுசரியாததொன்று. வேதத்தை யநுசரித்தது அங்கீகாரமும் அநுசரியாதது வேதத்தில் அநதிகாரிகளாயிருக்கின்ற அப்பிராமணர்களுக்கு ஜீவனோபாயமாகவும்,அசுரவ்யாமோகனார்த்தமாகவுஞ்சொல்லப்பட்டதாதலால் அப்பிரமாணமாகும். வேதத்தை யநுசரித்த ஆகமங்கள் காமிகமுதல் வாதுளாந்தமான இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்கள். வேதத்தை யநுசரியாத ஆகமங்கள் வாமம், சோமம், லாகுளம்; பைரவம் முதலானவைகள். ஸ்மிருதி, புராணேதி காசங்களிற் கூறப்படும் ஆகமநிந்தை பிந்தியவைகளுக்கேயன்றிச்சிவபிரணீதமாயுள்ள சிவாகமங்களுக்கன்று. இந்தச் சிவாகமங்கள் ஒருக்காலும்ஒன்றானும் பாதிக்கப்படமாட்டா. ஆதலின், சர்வோத்தமமான பதிநூல்களென்றே யுணரற்பாற்று. யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த அமிர்தநாதோப நிடதமும் "ஆகமங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் யூகிப்பதே தர்க்கமாம்" என்னும் பொருள்பட

"ஆகமஸ்யா விரோதேந ஊஹநம் தர்க்க உச்யதே" என்று சிவாகமங்களை எடுத்துப் பூஷித்தது. இன்னணம் தெளிவாகப் பூஷித்திருக்கவும் மேற்சொன்ன உபநிடதத்திலுள்ள ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேதம் என்னும் பொருந்தாப் பொருள்கொண்டு இடர்ப்பட்டனர் சிலர். இது பண்டையத் தீவினைப்பயனே. வேத வழியினின்று பிரவர்த்தித்த சிவஞானிகள் தமதாசையடங்காமல் சிவாகமத் துறையிற்படிந்து இன்புற்றார்களென உண்மை நூல்கள் பலவெழுந்து முழங்குகின்றன. நான்குமறைகளும், ஆறங்கங்களும், மற்றுமுள்ள கலைஞானங்களும் கற்றுணர்ந்த சனகாதி மஹரிஷிகள் சிவாகம ஞானத்தாலன்றோ மோகத்தைத் தவிர்த்து மனோலயமடைந்து சின்மாத்திர மயமானார்கள். ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியார் "வயந்துசிவாகம யோர்பேதம் நபச்யாமஃ வேதோபிசிவாகமஃ= யாம்வேத சிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்" என்று கூறியருளினார். இக்கருத்தைப் பின்பற்றியே "வேதவாகமச் சென்னியில் விளைபொருளபேதம், பேதமாகிய பிணக்கறுத்து" என்று ஸ்ரீபரஞ்சோதி முனிவரும், "வேதாகமத் துணி பிரண்டில்லை யொன்றென்னவேவந்தகுருவே" என்று ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் உரைத்தருளினார்கள். அன்றியும், "வேதாந்தார்த்த மிதஜ்ஞானம் வேதஸாரமிதந்தந்த்ரம் - சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத்=வேதத்தின் பொருள் இந்த ஞானம், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச்சித்தாந்தம், சித்தாந்தம் வேதசாரமா யிருத்தலினால்" என்று சிவாகமமுஞ் செப்பியது. வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை விளக்கவெழுந்தசிவஞானகோசங்கள்இவைகளேயாதலின் இவற்றுள் புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் விரிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளே வீடுபேற்றிற்கு முக்கியகருவிக ளென்பது மேதாவியர்துணிபு. சிவாகமங்களைத்தூஷித்துவேதங்களையே பிரமாணமாகக்கொள்வோர் கொள்கை பயனற்றதாம். (ச)

அண்ணிப்பான்=விரைவில் எழுந்தருளிவந்து அணுகி அனுக்கிரகிப்பவன். வேதம் பொதுவும் சிவாகமஞ்சிறப்பும், வேதம் பசுவும் சிவாகமம் அதன்பாலும், வேதம் கனியும் சிவாகமம் அதன்சாறும், வேதம் உடலும் சிவாகமம் அதன் உயிரும், வேதம் ஒருநதிக்குச் செல்லும் வழியும் சிவாகமம் அந்நதியிற்சென்று படியுந்துறையுமா

யிருத்தலால் வேதவழியில் நின்று ஆகமஞானத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்குப் பரமேசுவரன் விரைவில் பேரருள் புரிவானென்பது இதனால் தெரிக்கலுற்றது. வேதம் பொருள்பலபடத்தோன்றும் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனை யவ்வாறுக்கவொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாஷ்யமுமாயிருத்தலானும், வேதத்தினது ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அற்பமும், சிவாகமத்தின் ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அதிகமுமாய் விளங்குதலானும், சிவாகம ஞானமேசிவப்பிரசாதமடைவதற்கு யாவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். சிவாகமம் வேண்டாமல் எத்தனை கோடிகாலம் வேதம்படித்தாலும் மயக்கந்தீராதென்பது பிரஹ்மநிஷ்டாபரர் தீர்மானம். ஆகவே ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் "ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசி யற்புத மாய் நடந்தருளும்" எனவும், ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரியர் "ஆதிமறை யோதியதன் பயனொன்றுமறியா,வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே" எனவும் வற்புறுத்தியருளினார்கள். வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய முடியையே" ஆகமம் விரித்துரைக்கின்றது. (டு)

ஏகன்=சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களிரண்டினிலும் ஆகாயத்தைப்போல பரிபூரண வியாபகமாயுள்ள பதிப்பொருளொருவனே. "ஏகஸ்தத் ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா=சர்வசிற்சடப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாகிய ஏகன்" என்று கடவல்லியுபநிடதமும், "ஏகோ ருத்ரோ நத்விதீயః=ஒருவனே உருத்திரன் இரண்டாவதாக ஒருவனிலன்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும் "தேவநாம் பதிரேகః=தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகன்" என்று சாந்தோக்கியோப நிடதமும், "தமாதி மத்யாந்த விஹீனமேகம்=ஆதியந்தமில்லாதவனும் ஏகனும்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "யயேகஸ் ஸ யோகோ ருத்ரః=எவன் ஏகன் அவன் ஏகனை உருத்திரன்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், "ஏகோ தேவஸ்ஸர்வ பூதேஷு கூடః=ஒரே தேவன் எல்லாப் பூதங்களிலும் மறைந்தவன்" என்றுபிரஹ்மோபநிடதமும்,"ப்ரஹ்மைகம்த்வம்=ஏகமாகிய பிரஹ்மம்நீ" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும்,"க்ஷரம் ப்ரதான மம்ருதாக்ஷரம் ஹரః - க்ஷராத் மாநா பீசதே தேவயேகః=க்ஷரம் - ஜடம், அக்ஷரம்-அமிருதம் (ஆன்மா), க்ஷராத்மாக்களை ஏகதேவனாகிய ஹரன் நடத்துகின்றான்" என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதமுஞ்

சாற்றுகின்றன. இத்திறச் சுருதிப்பிரமாண வசனங்களால் சித்த சித்துப் பிரபஞ்சங்கள் யாவும் கலப்பினாலே தானேயாயிருப்பவன் சிவபிரானென்பதூஉம், அவனிடத்தே ஏகத்துவமுளதென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. ஏகனென்னும் பெயர் சிவநாமங்களில் ஒன்றாயிருத்தல்பற்றி அதர்வசிரோப நிடதமானது "அதஅஸ்மா துச்யதே யேகஃ" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் "இனியெதனால் ஏகனெனப்படுவான், எல்லாவுலகங்களையுந் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்ளுகின்றான், எப்பொழுதுஞ் சிருஷ்டிக்கின்றான், சங்கரிக்கின்றான், காக்கின்றான் அதனாலேயே ஏகனெனப்படுகின்றான்" என்று கூறிப்போந்தது. சப்தம் அர்த்தம் (சொல், பொருள்) என்னும் இருகூற்றுப் பிரபஞ்சங்களும் சிவனையே முழுமுதலாகக் கொண்டு நிலைபெறுகின்றமையானும், அவனதுசொரூபத்தைக்கொண்டே பிரகாசிக்கின்றமையானும் சிவமயம் என்னுஞ்சொல் வேதவேதாந்தங்களிலே கேட்கப்படுகின்றது. சனற்குமார சம்ஹிதையானது "ஸர்வம் சிவமயம் ப்ரோக்தம் ஜகதேதச் சராசரம் - ஏகயேவமஹாதேவஃ ஏகயேவேதிசஸ்ருதேஃ = சராசரமெனப்படும் இவ்வுலகமெல்லாம் சிவமயமெனச் சொல்லப்பட்டது, மகாதேவன் ஒருவனன்றோ, என்றசுருதிகளால் ஒருவனேயெனவும் உபதேசிக்கப்பட்டான்" என்று கூறிற்று. (சு)

அநேகன் = எண்ணிறந்தஅருட்கோலங்களுடையவன். "ஏகமவ்யக்த மநந்தரூபம் = வெளிப் படாதவனும், அனந்த ரூபனுமாயுள்ளவன் ஏகன்" என்று மகாநாராயணோபநிடதமும், "அசிந்த்யமவ்யக்த மநந்தரூபம் சிவம் = மனோவிருத்திக் கெட்டப்படாதவனும், அதிசூக்குமனும், அளவிறந்தரூபனும், சிவனும்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், ஏகம்ரூபம் பஹுதாயஃகரோதி = அவன் ஒருரூபத்தையே (பக்தர்கள் பாவனைகளுக்கேற்றவாறு) பலரூபமாகச்செய்வான்" என்று பிரஹ்மோபநிடதமும், "விஸ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ரமநேகரூபம் = விஸ்வத்தைச் சிருட்டித்தவன், அநேக ரூபங்கொள்பவன்" என்று மந்திரோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. இந்த வசனங்களால் ஏகனென்று சொல்லப்பட்ட சிவபெருமானே பஞ்சகிருத்தியங்கள் செய்து பாலிக்கும் பொருட்டும், அன்பர்கள் உபாசித்து உய்யும்பொருட்டும் தனது சத்தி சாமர்த்தியத்தால் அன

சிறந்த அருட்கோலங்களை யெடுத்துக் கொள்வான் என்பது பெறப்பட்டது. வேதங்களிலுள்ள சிவநாமங்கள் யாவும் தன்னிடத்து நிரம்பப்பெற்றமையால் வேதசாரமென்னுஞ் சிவசஹஸ்ரநாமத்திலும் "ஓம்அநந்தாயநம:" என்னும் நாமம் சிவபிரானுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வுண்மையையே திராவிட உபநிடதமென்று துதிக்கப்பெற்ற சிவஞானசித்தியும் "நிறுத்திடும் நினைந்தமேனி நின்மலனருளினாலே" என்றும் "அருவமும்ரூபாரூபமானது மன்றிநின்ற, வுருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக்குள்ளதாமே" என்றும் எடுத்திசைத்தது. (எ)

இறைவன்=ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணனும் பிரபு. சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகர்த்திருத்துவம், சர்வாநுக்கிரகம் ஆகிய இம்மூன்றிலக்கணங்களையும் ஒருவாற் றருதலின்றித் தனக்கியல்பாக வுடையவனெவனோ அவனே சர்வவேதாந்தங்களிலும் இறைவனென்று கூறப்படுபவன். "எல்லாவற்றிற்கும்பிரபுஈசானன்.—எல்லாவாத்மாக்களுக்கும் புகலிடமும் நண்பனும் (அவனே)" என்னும் பொருள் விளங்க—ஸர்வஸ்ய பிரபு மீசானம்—ஸர்வஸ்யசரணம்ஸுஹ்ருத்" என்று சுவேதாசுவத ரோபநிடதஞ் செப்புகின்றது. ஈண்டு ஈசானன் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கே உரிய சிறப்புப்பெயராம். "ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ ஈசான: சங்கரச் சந்திர சேகர:" என்னும் அமரசிம்ஹத்தாலு முணர்க. ஆதலாற்றான் "ஸப்தாதேவப்ரமித:=சத்தத்தாலன்றோ அளவிடப்பட்டவன்" என்றசூத்திரத்தில் ஸ்ரீவேதவியாசமுனிவர் ஈசானன் என்றசொல்லை பிரஹ்மத்தின் பெயராக எடுத்து வழங்கினார். ஈசானன் = உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிஷ்டகுண முடையவன் என்பது பொருள். அன்றியும் அந்த சுவேதா சுவதரோப நிடதமே தமீஸ்வராணும் பரமம்மஹேஸ்வரம் = ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மகேசுவரன்" எனவும், "தந்தைவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம்=தேவதைகளுக்கெல்லாம் சிறந்ததேவன்" எனவும், "பதிம் பதீநாம் பரமம்=பதிகளுக்கெல்பரமபதி" எனவும், "பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவனேச மீட்யம்=புகழத்தக்க புவனநாயகனும் அப்பாலுள்ள தேவனும் என அறிவோம்" எனவும், "ஸகாரணம் காரணாதி பாதிப:=அவனே காரணன்—காரணாதிபதிகளுக்கு (பிரமவிஷ்ணுருத்ரேந்திராதிகளுக்கு)

அதிபதி" எனவும் என்றுங்குன்றாச் சுதந்தரமுடைய சர்வாதிபதித்துவத்தையும், இறைமையையும் சிவபெருமா னொருவனுக்கேகூறி அவனது பரமகாரண பரமேசுவர இணையிற்பெருமையினைத் தெற்றென் விளக்கியது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "ஈசஸ் ஸர்வஸ்ய ஜகதஃ பிரபுஃ=ஈசன் எல்லாவுலகங்களுக்கும் பிரபு" என்று அதே பொருளை விளக்கியது. (அ)

பிறப்பறுக்கும்பிஞ்ஞகன்=பிரவாகஅநாதியைப்போல்பின்பற்றி வாராநின்ற பிறவித்தளையைச் சேதிப்பவன் ஜடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான். கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கனுள் அறம், பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையே தரும் ஆற்றலுடையவர்க ளன்றி வீட்டையளிக்குஞ் சுதந்தரமுடையவரல்லர். சிவபெருமானொருவனே அம்மூன்றையுந்தந்து சர்வபாப நிவிர்த்தி செய்வதோடு சாசுவித சிவாநந்தாபி வியத்தியையும் அளிக்கும் பேராற்றல் இயல்பில் வகித்தவன். "யதா சர்மவதா காசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி மாநவஃ—ததா சிவ ! மவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி:=என்று தோலைப்போல் ஆகாயத்தை மனிதர் போர்த்துக்கொள்வார், அன்றே சிவனையறியாமல் துயரத்துக்கு முடிவு உண்டாகும்" என்று சுவேதாசுவதரோப நிடதஞ் சாற்றுகின்றது. ஆகாயத்தைத் தோல்போல் போர்த்துக் கொள்பவருமில்லை, நின்மலனாகிய சிவனைவழிபடாது முத்தியடைபவருமில்லை யென்பது ஒருதலை. இதனால் சிவபெருமானே முத்திநாதனெனவும், ஏனைய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலிய தேவர்கள் காலந்தோறும் மாறுபடுஞ் சுதந்தர ஹீனர்களாதலால் அத்தன்மையுடையா ரல்லரெனவும் சுருதிமுடியானது உபமான ஸாதிருசத்தால் நன்குவிளக்கியது. இக்கருத்தையே (மானுடன் விசும்பைத் தோல்போல் சுருட்டுதல் வல்லோனுயின்—ஈனமில் சிவனைக்காணு திடும்பைதீர் வீடுமெய்தும்) என்று திராவிடபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமிகள் காஞ்சிபுராணத்தில் விளக்கியுள்ளார். இதனாலன்றோ, யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கர்ப்போபநிடதமும் "யதியோந்யாம் ப்ரமுச்யேயம் ப்ரபத்யே பரமேஸ்வரம் - பர்க்கம் பசுபதிம் ருத்ரம் மஹாதேவம் ஜகத்குரும்=யோனியைவிட்டு வெளிவருவேனாயின் பரமேசுவர

னும், பர்க்கனும், பசுபதியும், ருத்ரனும், ஜகத்குருவுமான மகாதேவ னைச் சரணமடைவேன்." என்று பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல் சிவபெருமானது மகிமையினை நாட்டியது. (கு).

புறத்தார்க்குச்சேயோன்—காங்குவிவா நண் மகிழுங்கோன்= எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களா யிருப்பினுந் தன்னை உள்ளன் போடு வழிபடாதவர்களுக்குத் தூரனென்பதூஉம், யாவராயிருப்பி னுந் தன்னை இடையறாக் கசிந்துருகும் மெய்யன்புகொண்டு வழிபடு வோர்க்கு எளியனென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையை (சார்ந்தாரைக்காத்தல் தலைவர்கடன்) என்று சிவஞான போதச்செய் யுளும், (சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்தவர்க்கலால் - நலமிலன்) என்று ஆளுடையபிள்ளையார் அருள்வாக்கும், (சார்ந்தார்க்கு இன்னமுத மாயினானே) என்று ஸ்ரீவாகீசப்பெருந்தகையார் தேவாரமும், (பிழைக்கின்றார் பக்கம் பேணிநின்றானே) என்று திருமந்திரத்திரு முறையும் விளக்கின. கருணையே வடிவமாகக்கொண்ட மாதோர் பாகனை மகாதேவன் ஒருபெண்ணினுடைய மூலையிலிருந்தும், குதிரைகட்டுதற்குக் கடாவிய ஆப்பிலிருந்தும், ஆட்டுப்பிழுக்கையி லிருந்தும், இன்னும்பல நிகிருஷ்ட ஸ்தானங்களிலிருந்தும் தம்மை மெய்யன்போடு வழிபட்ட அடியார்களது பூசையையேற்று அனுக் கிரகஞ் செய்தானெனின் அவனது பேரருளின்றிறத்தை வரை யறுக்க யார்தாம். (ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்பும் - கேட்பான்புகி லளவில்லை கிளக்கவேண்டா) என்றார் ஸ்ரீஞானசம் பந்தப்பெருமானார். இறக்குமளவுங் கொடுமைபுரிந்து இறக்கும் பொழுது சிவநாமத்தை யுச்சரித்தவர்கள் அடைந்த மேம்பாடு புரா ணங்களில் ஏராளமாய் விரிந்து கிடக்கின்றது. அல்லாமலும், (அடி யார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன்) என்னும் ஸ்ரீநடராசப்பெருமா னது திருவாக்கே சைவத்திருவாளரா யுள்ளார் யாவருக்கும் சிவ பெருமான் றிருவடிக்கண் மேன்மேலும் பத்திமையை உண்டுபண் ணச் சிறிதுந்தடையின்று. ஆதலாலன்றோ, ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் (கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த, மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே) என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

மாயப்பிறப்பறுக்கு மன்னன்=மாயாமல சம்பந்தமாய் வாரா நின்ற வஞ்சனை, பொய் முதலியவற்றிற்கு இருப்பிடமான பிறவிப்

பிணியை யகற்றும் மகேசுவரன். "மாயாந்துப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயிநந்து மஹேஸ்வரம்=மாயையைப் பிரகிருதி (காரணம்) எனவும்-மகேசுவரனை மாயைக்கதிபதியெனவும் உணர்க" என்று சுவேதாசுவேதரோபநிடதங் கூறுகின்றமையால், மாயையைத் தன்வசப்படுத்தியாளும் பேராற்றல் மகேசுவரனிடத்தில் இயல்பாயமைந்துளதென்பது பெறப்பட்டது. ஆதலின் அவனொருவனே மாயப்பிறவிக்குப் பயந்து தன்னையடைந்த ஆன்மாக்களின் பிறப்பை அறுப்பானென்பது மறைமுடியின் முடிந்தகருத்தாம். தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமும் "ய: பரஸ் ஸமஹேஸ்வர:=எவர்மேலானவரோ அவர்மகேசுவர்" என்றுநாட்டியது. மகேசுவரனென்னும்பெயர் சிவனுருக்கே உரிய ரூடிநாமம்-மகேசுவருடைய சத்தியை மகேசுவரி எனவும், மகேசுவராருடைய அடியார்களைமாகேசுவரர்கள் எனவும் உலகங்கூறுவது நிதரிசனமாம். "சிவஸ்ஸூலி மஹேஸ்வர:" என்று அமரசிம்ஹமும் அப்பெயரைச் சிவனுருக்கே நிரூபித்தது. அல்லதூஉம், ஈசுவரன், பரமேசுவரன், மகேசுவரன், சர்வேசுவரன் என்னும் நாமங்கள் ஏனையகடவுளருக்கு ஔபசாரிகமும் சிவபிரானொருவருக்கே சொந்தமுமாம் என சர்வவித்தைகளும் ஆகாயமார்க்கத் தடித்த அந்தராந்தபியர்மென அறைகின்றன. என்னை! மஹான், பரமன்முதலிய அற்புதவிசேஷணங்கள் சிவநாமங்களுக்கே இயல்பாயமைந்துள்ளனவெனின், "மஹாவிஷ்ணு" என்னும் நாமம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளதே அதன்கருத்துயாதெனின், "கபிலஸ்து மஹாவிஷ்ணு:=கபிலன் மஹாவிஷ்ணு" என்று உபயவாதிகளாலும் வேறுபொருளுக்குப்பெயராக நிரூபிக்கப்பட்டமையால் அதுகூடாமை. ஆகவே, மஹான், பரமன் என்னும் நாமங்கள் சிவபெருமானுக்கேயுரிய பேராற்றல்வகித்தன. இஃதிங்ஙனமிருக்க சிவபெருமானே பிறவியை யொழிப்பான் என்பதற்கு "ஜ்ஞாத்வா சிவம்சாந்தி மத்யந்தமேதி=சிவத்தையடைந்து அத்தியந்த துக்க நிவர்த்தியை யடைகின்றான்" என்றும், "ஈசந்தம் ஜ்ஞாத்வா மம்ருதா பவந்தி=ஈசனையறிந்து மீளவிப்பிறவிகொடாத நித்தியமான பிரஹ்மானந்தானுபவரூபமடைகிறான்" என்றும், "ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:= மகாதேவனையறிந்து சர்வபாசங்களினின்று விடுபடுகின்றான்" என்று சுவேதாசுவதரோப நிடதமும்,

"ஜ்ஞாத்வா தம் ம்ருத்யுமத்யேதி நாந்ய: பந்தா விமுக்தயே=அவனை (உமாமகேசனை)யறிந்து மிருத்துவைத்தாண்டுவான் — வேறுவழி மோட்சத்துக்கு இல்லை" என்று கைவல்லியோபநிடதமுங் கூறிப் போந்தன. அன்றியும் "அபாமஸோமமம்ருதா அபூம=உமாதேவியுடன் கூடிய சோமசுந்தரனைக்கண்டோம் அமிர்தர்களென்னும் சிவமயர்களானோம்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமுஞ்செப்புதலால் பிரமவித்யாநாதனாகிய ஸ்ரீயருத்திரனை அறிந்தவர்களுக்குப் பிறவிக் கடல் விலகுதலும், பாசக்ஷயமுண்டாகுதலும் சர்வவேதாந்தப் பிரதிபந்நமாம். (கக)

சிவனவன்=பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மூவருக்கும் மேலானபரமசிவன். இந்தப்பரமசிவனே சகுண நிர்க்குண பாவனைகளைக்கடந்த பிராஹ்மமியபாவனையாலுணரப்படும்உமாசமேதசிவன். இப்பரம்பொருளை வேதம் பலவிடங்களிலும் திரிமூர்த்தியுத்தீரணராயுள்ள நான்காவதான (சதுர்த்தம்) என்றுசாற்றுகின்றது. "ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம்சிவமத்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே=பிரபஞ்சமொடுங்குமிடம், சாந்தன், சிவன், இரண்டற்றவன், நான்காவதுபொருள் என்று எண்ணுகிறார்கள்" என்று நூற்றெட்டு உபநிடதங்களால் அடையப்படும் முத்தியுலகத்தை அதிதீவிர பரிபாகிக்கு எளிதிலடைவிக்கும் பெருநிதியென முக்திகோப நிடதத்தில் புகழ்பெற்ற மாண்டூக்கியோபநிடதங் கூறுகின்றது. இதனையே "ஏகாத்ம ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்த மத்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே=ஏகாத்மஞானசாரம் பிரபஞ்ச மொடுங்குமிடம்..." என்று நாரதபரிவிராஜகோபநிடதமும், "சாந்தம் சிவமத்வைதம் சதுர்த்தமந்யந்தே" என்று நரசிம்மதாபநியோபநிடதமும், "அத்வைதம்சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ராதீதம்" என்று பஸ்மஜாபாலோப நிடதமும் வற்புறுத்தின. இதனால் வேதநாயகனாய் விளங்குபவர் நான்காவது பொருளாயுள்ள ஸ்ரீய சிவன் என்பது தீர்மானிக்கப் பட்டது. ஈண்டு ஆரணமுடிகளிற் கூறிய சிவம் என்னுஞ்சொல் நேரேசிவபெருமானைக் குறிக்கவும் அந்தப் பதப்பிரயோகம் வருமிடந்தோறும் மங்களகரம் என்று மயங்கினர் சிலர். ஐயகோ! இதென்ன விபரீதவுணர்ச்சி. சிவன், கிருஷ்ணன் முதலியசொற்கள் பரமமங்களன், கரியன் என்னும் பொருளைத் தருவ

தாகக் கோசங்களிற்காணப்படினும் விசேஷமாய்ப் பரமசிவனும் திருமாலும் பொருளென அதேகோசங்கள் வேறிடத்தெடுத்தோதுவது பிரசித்தமாதலால் அந்நியாயத்தைப்பற்றி விசேஷப் பொருளினிடத்தே அவைகளை உபயோகித்தலே சிறப்பாம். அங்ஙனமில்வழி சிவன்தேவதை, கிருஷ்ணன் தேவதை என்பதாதி ஆன்றோர் வழக்கு அவலமாமன்றோ. சிவம் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கே போந்தமை (சிவனெனுநாமந் தனக்கேயுடைய செம்மேனியம்மான்) என்னும் ஸ்ரீவாகீசமூர்த்திகள் திராவிட சூக்தியால் கண்டு தெளிக. சிவசம்பந்தம் சைவமன்றோ. (கஉ)

என்சிந்தையுணின்றவதனால் = என்மனத்தின்கண் நிலையாக வீற்றிருத்தலினால். சாக்ஷாத்பரமேசுவரன் சர்வவியாபகமுடையவனாயிருப்பினும் மெய்யடியார்களது உள்ளக்கமலத்தில் தயிரின் நெய்போல் விளங்கியிருப்பன். ஒரு அரசன் ஒரில்லத்துக்கெழுந்தருளின் அவ்வில்லத்தைப் பலவாறு சுத்திசெய்து பலவிதங்களாலலங்கரிப்பது உலக வழக்கன்றோ. சாதாரணமான மன்னனுக்கே அத்துணைச்சிறப் பிருக்குமாயின் மன்னர்மன்னராகிய சிவபிரான் இருதயமாகிய குகையில் நிலையாக எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமானால் அவ்விருதயம் எவ்வாறு நின்மலத்துவம் அடைந்திருக்கவேண்டுமென்பது சொல்லாமே யமையுமன்றோ. புரைதீர்ந்த சுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்துபற்றியே கைவல்லியோப நிடதமானது "ஹ்ருத் புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம் விசிந்த்யமத்யே = ஹிருதயகமலத்தைத் துகளற்றதாகவும் சுத்தமாகவுங் கருதி அதன் நடுவே" என்று கூறியது. இவ்வுபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கிசைந்தே அகத்தே அமர்ந்தபக்தி யுடையவராய் காமாதிபகைகளாறையும் அறுத்து ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சிவஞானத்தையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட அடியார்களது உள்ளக்கமலத்தைவிட்டு நீங்காது நிற்பவன் சிவபிரானென "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கிஞானப்-புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்." என்று உலகமெலாமுய்யவந்த நம்மறைச்சிறுவர் அருளினர். அன்றியும் உண்மையான வைராக்கியம்பெற்ற சித்தமுடையவர்களாயு மிருக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்து தோன்ற "சங்கற்பசித்த ரவருள்ளக் கருத்திலுறை

சாக்ஷிநீ" என்றருளினூர் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள். இதனுல் எல்லாம்வல்ல இறைவனுகிய சிவபெருமானைத் தியானயோக சமாதியின்கண்வைத்து சாக்ஷாத்கரிக்கும் மெய்யன்பர்களது உள்ளம் என்ஞான்றுந் தூய்மையும் வைராக்கியமும் பெற்றிருக்கவேண்டு மென்பது அத்தியாவசியமாம். (கரு)

அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி = அவனது திருவருளினுலே அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி. ஈண்டு திருவருளென்றது சிவபெருமானுடைய திருவருட்பிரசாதம் - அதாவது மனோவிருத்திகளடங்கியபோது உண்டாகுந் திவ்வியதிருஷ்டி. கண்ணுடியை விளக்க விளக்க, முன்னே அப்பிரகாசமா யிருந்தவொளி பின்னர்பிரகாசமாய் விளங்கியதுபோல் அநாதியே ஆன்மாவிலே பிரிவறப்பொருந்திநின்றசிவம் சிவபாவனை கைவர கைவர அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துத்தோன்றும். அங்ஙனந்தோன்றவே ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள ஆணவமலந் தேய்ந்தேய்ந்து பற்றறக்கழியும். கழியவே சிவபூரணப்பிரகாச முண்டாகும். அந்தப்பிரகாசமாகிய அருட்கண்ணுலே சிவபெருமானுடைய தாளைவணங்குதல் வேண்டும். "ஊனக்கண்ணுக்கல்லா தூன்கண்ணு லோருமதோ." என்றூர் திருவெண்காட்டடிகள். "அவனருளே கண்ணுகக் காண்பதல்லா - லிப்படியனிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணுதே." என்றூர் திருத்தாண்டகவேந்தர். "சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க - வந்திடுமவ் வொளிபோல மருவியானுளத்தே வரவரவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே" என்றூர் அருணந்தி சிவாசாரியர். இதனுல் சூரியகிரணத்தின் உதவியைக்கொண்டு சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல் சிவனருளை வாயிலாகக்கொண்டு சிவனை புணரவேண்டுமென்பது ஒருதலை. "தத்துவமசி" என்னும் மகாவாக்கியத்தின் இரகஸியார்த்தமும் இதுவேயாம். தத் = பரமாத்மாவாகிய சிவம் அல்லது பிரமத்துக்கும், துவம் = ஜீவாத்மாவாகிய உயிருக்கும், அசி = அருட்சத்தி வாயிலாக ஐக்கியம் என்பது பொருள். இறைவர் வாக்குமனுதீத கோசரப்பொருளாதலின் அவரது உண்மைநிலையை அவரேயறிவிக்க நாம் அவரது திருவருளை முன்னிட்டு ஒருசிறிது அறியின் அறிவதல்லது நமதுபோதத்தால் அறியத் தக்கதல்ல வென்பது பேரருளாளர் தீர்வை. இவ்வுண்மை

யினையே "அணுவிலணுவாயும் பெரிதிற் பெரிதாயும் உள்ளசிவ பெருமான் இந்த ஜந்துவாகிய ஆன்மாவின் உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்துள்ளாரெனவும் - கிரியையில்லாதவனும், மகிமை பொருந்தினவனுமான அவ்வீசனை ஆன்மாவானவன் அவனது அருட் பிரசாதத்தினலே சோகங்கள்தொலையக் காண்கின்றான் எனவும் பொருள்பட "அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந்—ஆத்மாகுஹா யாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:—தமக்ரதும் பஸ்யதி வீதஸோகே—தாதுः ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீசம்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், மகோபநிடதமும், கைவல்லியோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. "அருளா லெவையும் பாரென்றான்—அத்தை, அறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன் - இருளான பொருள்கண்டதல்லால்" என்றார் தாயுமானவர். (௧௪)

எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான் = எம் பெருமானே எல்லாப்பிறவிகளிலும் பிறந்து மெலிந்தேன். இதனல் தமக்கொரு தலைவனைவேண்டப்படும் ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை யென்னும் இருவினைக்கீடாக நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதங்களெய்தி மேலுங் கீழும் புக்குழன்று பிறந்திறக்கும் உண்மை சாதிக்கப்பட்டது. நால்வகைத்தோற்றங்களாவன:—அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம், சராயுசம் என்பவைகளாம். அவைகளுள் அண்டசம் - முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் - வேர்வையிலுங் கசிவிலுந்தோன்றுவன. உற்பீசம் - வித்து, வேர், கிழங்குமுதலியவைகளை மேற்பிளந்து தோன்றுவன. சராயுசம் - கருப்பையிற்றோன்றுவன. எழுவகைப் பிறப்புகளாவன:—தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பவைகளாம். கருப்பையில் தேவர்களும், மனிதர்களும், நாற்கால் விலங்குகளும் பிறக்கும். முட்டையில் பறவைகளும், ஊர்வனவும், நீர்வாழ்வனவுந்தோன்றும். வேர்வையிலுங் கசிவிலும் கிருமி, கீடம் பேன்முதலிய ஊர்வனவும், விட்டில் முதலிய சிறுபறவைகளும் ஜனிக்கும். வித்திலும் வேர், கொம்பு, கொடி கிழங்குகளிலும் புல், பூண்டு, தாவரங்களும் உதிக்கும். தேவர்கள் பதினொரு நூறாயிர யோனிபேதம். மனிதர்கள் ஒன்பது நூறாயிர யோனிபேதம். நாற்கால் விலங்குகள் பத்து நூறாயிரயோனிபேதம்.

பறவைகள் பத்துநூறுயிர யோனிபேதம், நீர்வாழ்வன பத்துநூறுயிரயோனிபேதம், ஊர்வன பதினைந்து நூறுயிரயோனிபேதம். தாவரங்கள் பத்தொன்பது நூறுயிரயோனிபேதம். ஆகத்தொகை எண்பத்து நான்கு நூறுயிரயோனி பேதமாகும்.

ஆத்மாவானது தானெடுத்த சரீரத்துக்கேற்ப மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களினாலும், சித்தத்தினாலும் அறியும் அறிவின் வகையினாலே ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் என ஐவகைப்படும். இவற்றுள் பரிசமென்னும் ஓரறிவுயிராயுள்ளவைகள் புல், பூண்டு, செடி, மரம் முதலிவைகளாம். பரிசத்தோடு இரசம் என்னும் ஈரறிவுயிராயுள்ளவைகள் இப்பி சங்கு முதலியவைகளாம். பரிசம் இரசத்தோடு கந்தமென்னும் மூவறிவுயிராயுள்ளவைகள் கறையான், எறும்பு, முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தத்தோடு ரூபம் என்னும் நான்கறிவுயிராயுள்ளவைகள் தும்பி, வண்டு முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபத்தோடு சத்தம் என்னும் ஐயறிவுயிராயுள்ளவைகள் புள், விலங்கு, மக்கள், அசுரர், சுரர் முதலியவைகளாம். இவற்றுள் இறுதியிற்சொன்ன உயிர்களுக்கு ஐயறிவு ஒத்துளவேனும் மக்கட்குப் பகுத்தறியும் புத்தியும், சுராசுரருக்குப் புத்தியோடு சித்தியும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்தி சித்தியுடன் தங்களெல்லையில் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களும், கிருத்தியதாரதம்மியமும், பதவிபேதமும், ஒன்றுக்கொன்று மேலிட்டிருத்தல் பற்றியுண்டாந் தாரதம்மியமுமுள. இதனால் திரிமூர்த்திகளும் ஆத்மாக்களே.

ஆத்மாவானது பெண்ணுமல்ல, ஆணுமல்ல, அலியுமல்ல. எந்தெந்த சரீரத்தை யெடுக்குமோ அந்தந்த சரீரத்துடன்சேரும் என்னும் பொருடோன்ற "நைவஸ்திரீ நபுமாநேஷ: நைவசாயம் நபும்சக:-யத்யச் சரீரமாதத்தே தேந தேந சயுஜ்யதே." என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதங் கூறுகின்றது. இதனால் ஆத்மாவுக்கு தேவன், நரன், அசுரன், பசு, பட்சிமுதலிய பேதங்களும், ஆண், பெண், அலி என்னும் வேற்றுமைகளும், இளையவன், முதியவன், அந்தணன், அரசனென்பதாதி வேறுபாடுகளும் எடுத்ததோர்சரீரோபாதிக் கேற்றபடி அமையுமேயன்றி இயல்பிலுள்ளது அல்லவென்பது துணியப்பட்டது. இதனால் யாவற்றிற்கும் கர்மமே காரணம்.

மேற்சொன்ன எண்பத்துநான்கு நூறுயிரயோனி பேதங்களுள் இதரயோனிகளெல்லாவற்றையும் போகத்தினுலும், பிராயச்சித்தாதிகளினுலும் நீக்கி மானுடப்பிறவியில் வரும்அருமைவிசாரித்துப்பார்க்கின் மிக்க விசாலமான சமுத்திரத்தைக் கையாலே நீந்திக் கரையேறினவன் காரியத்துக் கொக்கும். அங்ஙனம் மானுடப் பிறவியில் வந்து பிறந்தாலும் மலையிலும், வனத்திலும் குறவராகவும் இருளராகவும்பிறக்காமல் பிராஹ்மணுதி நான்குவருணத்தார் நிறைந்திருக்கும் தேசத்தில் பிறப்பது புண்ணியம். அதிலும் வேதாகம நெறி நில்லாத மிலேச்சதேசமொழிந்து புண்ணியநாட்டில் பிறப்பது மிகவும் புண்ணியம். அதிலும் ஈனகுலத்திற் பிறவாமல் கூன், குருடு செவிடு, பேடுமுதலியவை நீங்கி, ஞானமுங் கல்வியும் நயந்து, தானமுந் தவமுஞ் செய்யும் உத்தமசமயத்தில் பிறப்பது அதியுக்தமான புண்ணியம். அதிலும் பரசமயங்களிற் பிரவேசியாமல் சகல சமயாதீதமாகும் சித்தாந்த சைவ நன்னெறிபேணி சுத்தசிவத்தைப் பரதத்துவமாகவறிந்து துக்க நிவிர்த்தி செய்துகொள்ளுதல் உத்தமோத்தமமான அரியபுண்ணியமாம். இந்தப் புண்ணியத்தின் பயனைச் சொல்லப்புகின் சொல்லளவைக் கடங்காது.

இஃதிங்ஙனமாக, மேற்கூறிய பிறவிபேதங்களில் கல்லும் உயிரெனப்படலால், "கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க் கணங்களாய்" என்றருளிச்செய்தபடியாம். ஈண்டு கல்லென்பது மலை. மலையானது வளர்வு, தேய்வு உடைமையானும், முன்னோர்காலத்துப் பறந்ததென்றமையானும், அகலிகை, கிரவுஞ்சன் முதலாயினோர் கல்லாய் அனேகநாள்கிடந்தமையானும், மலைத்தெய்வம்உண்மையானும், கல்லாகியமலையும் ஆருயிர் வர்க்கங்களி லொன்றாகும். கல் பாறையுமாம்.

ஓங்கார மாய்நின்ற மெய்யா = பிரணவவுருவாய் நின்றமெய்யனே. ஒருமுறை உச்சரித்தமாத்திரத்தில் உயர்ந்த கதியிற்கொண்டு போய் விடுத்தலால் பிரணவமானது ஓங்காரமென்று சொல்லப்பட்டது. ஓமித்யேதத்க்ஷர மாதௌ ப்ரயுக்தம் த்யானம் த்யாயிதவ்யம் = ஓமென்னும் பிரணவாட்சரமே ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்டது. அதுவே 'தியானம் அதுவே தியானிக்கத்தக்கது" என்று அதர்வசிகோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும், "சர்வ தேவர்களுக்கும் சர்வவேதங்களுக்கும் இதுவே காரணஸ்தானம்" என்னும்

பொருள்பட "ஸர்வதேவவேதயோநி:" என்றுஞ் செப்பியது. சிவ தருமோத்தரமும் "ஓமென்னும் பதமதனில் வேதமாதி யுற்பவிக்கு மாலவித்தினுதிக்குமாபோல்" என்று இதனையே எடுத்தாண்டது. பிரணவத்தை எப்பொழுதும் சிவரூபமாகவே தியானிக்கவேண்டும். இது நான்கு அம்சங்களோடு கூடியது. நான்கு அம்சங்களும் நான்கு வேதங்களாம். முதல் அம்சம் அகாரம். இரண்டாம் அம்சம் உகாரம். மூன்றும் அம்சம் மகாரம். நான்காம் அம்சம் அர்த்த மாத்திரையாகிய மிக சூக்ஷ்மமான நாதரூபம். இவற்றுள் முதல்மூன்று அம்சங்களும் முறையே பிரமன், விஷ்ணு, சிவனைக்குறிக்க நான்காம் அம்சம் சிவபரஞ்சுடரைக் குறிக்கின்றது. சிவரூபமானது பிரம விஷ்ணுருத்ராதீத துரீயாகாரமாயும், சர்வ விதமான பொருட்பிரபஞ்சங்களுக்குங் காரணமாயும் நிற்றல்போல, அதற்குவாசகமாகிய சிவமந்திரமானபிரணவமும் நான்காய்நின்று சர்வ சொற் பிரபஞ்சங்களுக்கும் ஏதுவாய்ச் சிவத்துடனே அபேதத்தையடைகின்றது. அதனால் வாச்சியவாசக சம்பந்தமான சிவத்துக்கும் பிரணவத்துக்கும் பேதம் சிறிதுங்கிடையாது. சிவமேபிரணவம் பிரணவமேசிவம் என்பது சர்வவேதாந்தப் பிரதிபந்நமாம். இவ்வுண்மையைத் தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமானது "ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து ஸதாசிவோம்=வேதத்துக்கு நாயகன், பிரமனுக்கு அதிபதி, பிரமம், சிவம், எனக்குண்டாக, சதாசிவம், ஓம்" என்று நன்கு விளக்கியது.

அல்லதூஉம், அதர்வசிரோபநிடதமும் "ஸஓங்காரோயஓங்கார:" என்னும் மந்திரத்தில் வாசகமாகிய பிரணவத்தை ஓங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபி, அநந்தம், தாரம், சூக்ஷ்மம், சுக்லம், வைத்யுதம் என்னும் ஒன்பது பெயர்களானும் வாச்சியமாக சிவத்தை ஏகன், ஏகருத்ரன், ஈசானன், பகவான்,மஹேசுவரன், மஹாதேவன் என்னும் ஆறுநாமங்களானும் ஒருசொற்றொடர்புகொண்டு முடிவுபடுத்தியது. இதனாலே பிரணவத்துக்கும் சிவத்துக்கும் பொருளொற்றுமை அமைக்கப்பட்டிருப்பதோடு பிரணவமே பரமசிவநாமமென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஈண்டு குறிக்கப்பட்ட ஆறுநாமங்களும் சிவபிரானுக்கேயுரிய ரூடிநாமங்களாம். என்னை! ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பகவான் என்னும் நாமம் சிறப்பாக உரியதென்று

விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள் கூறியுள்ளதே அது பயனற்ற பதர்மொழியோ வெனின், அற்றன்று. வேதசம்ஹிதைகளில் பரம சிவனைத்தவிர வேறே எக்கடவுளரையும் பகுணத்தை யுடையவ னென்று பொருள்கொள்ளும் பகவான் என்றசொல்லாற் சிறப்பிக்க வில்லை. பரமசிவனையோ "நமஸ்தே அஸ்துபகவ:-பகவ: பராசீநா முகாக்ருதி-அயம்மே அஸ்துபகவாந்-நமஸ்தே அஸ்துபகவந் விஸ்வேஸ்வராய - ஓம்நமோ பகவதே ருத்ராய=ஓபகவ! உன்னை வணங்குவாம். ஓபகவ! அப்புறம் நோக்கியவற்றை எமது பக்கம் திருப்பியருள்வாய். இப்பகவன் எமக்காகுக, ஓபகவ!! விசுவேசுவர!! உன்னைவணங்குவாம். ஓபகவ!! உருத்திர!! உன்னைவணங்குவாம்" என்பதாதி சுருதி, கற்பசூத்திரங்கள் பன்முறையும் எடுத்துத் துதிக்கின்றன. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளும் ஓமஹேசுவர! பெரிய ஐசுவரியமுள்ளவர்க ளாயினும், பெரும்புகழ் பெற்றவர்களாயினும், வீரர்களாயினும், பூமியையாளும் அரசர்களாயினும், ஒவ்வொரு விஷயங்களிற் சிறந்தவர்களாயினும் பெரியோர் அவர்களைப் பகவான்க ளென்று வழங்குவதில்லை. மற்று ஞானவைராக்கிய சம்பந்நர்களையே அங்ஙனம் வழங்குகின்றார்கள் என்று ஆணைதந்திருக்கின்றமை யானும், "சங்கரோ பகவா னுத்யோ ரரக்ஷ சகல: ப்ரஜ:=பகவானும் ஆதித்யருமான சங்கரர் சகலபிரஜைகளையும் ரட்சித்தார்" என்று சரபோபநிடதமும், "ஸர்வ வ்யாபீச பகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வ கதிச்சிவ:=எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவன் பகவான் - ஆகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்" என்று மந்திரோபநிடதமும் கூறுகின்றமையானும் சிவபெருமானொருவருக்கே பகவான் என்னும்பெயர் ரூடியாக நிலைக்குமே யன்றி வேறொருவருக்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. ஆயின் ஏனையகடவுளரும், தேவர்களும், ரிஷிகளும் அப்பெயரால் அழைக்கப்படுவது என்னையெனின்! ஈசுவரசம்பந்தம் எய்திய காரணம்பற்றியேயன்றி வேறல்லவென்பது சுருதியின் இருதயமாம். சிவபெருமானைப் பகவன் என்று சுருதி முடிகள் துதிப்பனபோல் அவரது சக்தியாகிய அம்மையாரையும் பகவதி என்று துதித்து மகிழ்கின்றன. வேறுகடவுளரது சக்திகளுக்கோ அப்பெயர் எஞ்ஞான்றுங் கிடையாது. கடைப்பிடிக்க.

சிவபிரான் பகருண முடையவராதலால் பகேசனெனவும் பக வானெனவும் வேதங்களிலே சிறப்பிக்கப்பட்டார். பகம் (ஐசுவரி யம், வீரியம், புகழ் திரு, ஞானம், வைராக்கியம்) என்னும் அறு வகைப்பெருமைகளை அவரது திவ்ய நாமங்களே தெளிவாய் விளக்கா நின்றன. ஈசுவரன்=ஐசுவரியத்தைக்குறிக்கும். உக்கிரன்=வீரி யத்தை விளக்கும். சிவன்=பெரியபுகழை நாட்டும். ஸ்ரீமாந்-சந்திர சேகரன்=அழகைக்காட்டும். சர்வஞ்ஞன்=முற்றறிவைப் புகட்டும். காமரிபு-மஹர்ஷி=துறவு அல்லது வைராக்கியத்தைத் தெரிக்கும், அன்றியும் அவனது அற்புதச்செயல்களே பெருமையெனின்! நீல கண்டன்=விஷபக்ஷணத்தைவிளக்கும். விரூபாக்ஷன்=காமாதி சங் காரத்தைக்காட்டும். கபாலி=பிரமன் சிரங்கொய்ததைப் பேசும். பைரவன்=விஷ்ணுவின் ரக்தபிக்ஷைகொண்டமையை விளக்கும். கங்காளன்=திரிவிக்கிரமன் என்புதாங்கிய திருமேனியைத் தெரிக் கும். சரபன்=நரசிங்கன் கெர்வபங்கஞ் செய்தமையை நிலைநாட்டும். இன்னணங்கூறிய பற்பல சரித்திரங்களும் தக்கன்வேள்விதகர்த்தல், திரிபுர சம்ஹாரஞ்செய்தல், பிரமன் விஷ்ணு அடிமுடிதேட அனற் பிழம்பாய் நிற்றல், இன்னோரன்ன பலவேறு திவ்விய சரித்திரங் களும் வேதங்களிலேயே படிக்கப்பட்டுள்ளன. வைதிகர்களாயுள்ள வர்களுக்கு அவைகளேஉடன்பாடு. மற்றைய வழிநூல்கள் அவற்றை ஒப்பினும் ஒப்பாவிடினும் யாதுங்குறைவில்லை. சுருதிக்கும் ஏனைய நூல்களுக்கும் விரோதமுண்டாயின் ஏனைய நூல்களைத்தள்ளி சுரு தியையே கொள்ள வேண்டியதென்று மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் விதித் துள்ளது. சுருதிவசனங்களைப் புராண வசனங்கள்கொண்டு வெல்ல முயல்வது அநுசிதமாம். இந்தச் சரித்திரங்களை அகாரண சிவத்து வேஷம் மேலிட்டு, நடுவுநிலைமை குன்றி, மதாவேசம் பூண்டு தூஷிப்பவர் பண்டைய தீவினைப்பயன் மலிந்த தீயோருந் தூர்த்தரு மாவர். இன்னும் இவ்வோங்காரத்தின் விரிபொருளை ஐம்பத்தைந்தா வது விஷய சூசனத்திற்காண்க. எமது "ஓங்காரவிளக்கம்" என் னும் நூலும் அரியபெரிய இச்செயல்களை விரிவாயெடுத்துரைக்கும். அதில் பல அரிய விஷயங்களுண்டு. ஆங்குகாண்க. (கக)

இயமானன்==எஜமானன் சிவபெருமானுடைய அஷ்டத நுக்களில் இறுதிக்கண்ணதாகிய ஆன்மாவுக்கு எஜமானன் அவ்வெம்

பெருமானொருவனே. அவனையன்றி பரமபதி வேறில்லையாதலால் "ஆத்மாநஃ பசுபதி = ஆத்மாவில் பசுபதி" என்று ருக்வேதம் அவனையே புகழ்ந்தது. பாசசம்பந்தத்தினாலே பசுவென்னும் வியவகாரம் உண்மையில் பசு என்னுமிடத்துப் பசு பாசம் என்னும் இரண்டுங்கொள்ளக் கிடக்கின்றன. பசுவாகிய சித்துக்கும் பாசமாகிய அசித்துக்கும் நாயகராதலால் பசுபதியென்னும் நாமம் பிரமத்திக்காயிற்று. கிருஷ்ண யஜுர்வேதமானது "யேஷாமீசஃ பசுபதிஃ பசூநாம் சதுஷ்பதா முதச த்விபதாம் = நாற்கால்களும் இருகால்களுமுடைய பசுக்களுக்கும் ஈசராயுள்ளார் பசுபதியெனப்படுவார்." என்று கூறியது. அங்ஙனமே மந்திரோபநிடதமும் "யஈசே அஸ்ய த்விபதச் சதுஷ்பதஃ = எவன் இந்த இருகால்களுக்கும் நாற்கால்களுக்கும் நாயகன்" என்று செப்பியது. அன்றியும் "காதபதிம் மேதபதிம் ருத்ரம் = உருத்திரமூர்த்தி காதைகளுக்கதிபதி மேதைகளுக்கதிபதி." என்று ருக்வேதமும் புகழ்ந்தது. காதைகளுக்கதிபதி = உலகத்திலுள்ள சொல்மயப் பிரபஞ்சங்களுங்கெல்லாம் அதிபதி, மேதைகளுக்கதிபதி = மேதங்களெனப்படும் கன்மங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. இதனால் சர்வகர்மபலதாதா சிவபெருமானென்பதூஉம், ஒவ்வொரு கன்மத்துக்கும் அவரது கிருபையும் உத்தரவும் அவசியம் வேண்டுமென்பதூஉம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சிவபெருமானே பசுபதி யென்று விளக்குஞ்சுருதி வசனங்களிற் சிலவருமாறு'— "உமாபதயே பசுபதயே நமோநமஃ = உமாபதிக்கு பசுபதிக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்" (தைத்திரீயோபநிடதம்). உமாபதிஃ பசுபதிஃ பிநாகீஹ்ய மிதத்யுதி = உமாபதியும் பசுபதியும் பிநாகத்தையுடையவரும், அளவில்பிரகாசமுள்ளவரும்." (நரசிம்மதாபநியோபநிடதம்). "தஸ்மாத் ருத்ரஃ பசூநா மதிபதிஃ = ஆகையினாலே ருத்திரர் பசுக்களுக்கதிபதி." (ருக்வேதம்). "ஸர்வேஸ்வரஈசஃ பசுபதிஃ = சர்வேசுவரரும், ஈசரும், பசுபதியும்." (ஜாபாலோபநிடதம்.) "பரமேஸ்வரம் பர்க்கம் பசுபதிம் ருத்ரம் = பரமேசுவரரும், பர்க்கரும், பசுபதியும், ருத்ரரும்." (கர்ப்போபநிடதம்). "ஸர்வதேவாஃ பசுதாமவாபுஃ ஸ்வயம் தஸ்மாத் பசுபதி ஸம்பபூவ = இயற்கையினாலேயே ஸர்வ தேவர்களும் பசுக்களாவார் - ஈசர் தானாகவே பசுபதியெனச்சொல்லப்படுவார்." (சரபோபநிடதம்)"ஸ்வஸ்சிவபசு பதிஸ்

ஸாக்ஷீ ஸர்வஸ்ய ஸர்வதா=சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும் சர்வத்துக்கும் சாக்ஷியாயு மிருக்கின்றார் (பாசுபதோபநிடதம்). அல்லாமலும் "அதிபதே மித்ரபதே=ஓ அதிபதி! ஓ மித்ரபதி!" என்று சாமவேதமும் அவரை அதிபதியென்று வழங்கியது. இந்திரனென்னுமிடத்து தேவேந்திரனென்றும், பாமையென்னுமிடத்து சத்தியபாமையென்றும் பொருள் கொள்வதுபோல நாம ஏகதேசத்தில் நாமக்கிரஹணமென்னும் நியாயத்தால் பதி என்னுஞ்சொல் பசுபதியாகிய சிவபெருமானையே பற்றுமென்பது வஜ்ஜிரதண்டநியாயமாம். அவரது பாசுபதாஸ்திரமே அஸ்திரதேவராம். (கஎ)

ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்=ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்பவனே. முதல் மூன்று கிருத்தியங்களையும் ஒருங்கு கூறி ஐந்தாவது கிருத்தியத்தையுஞ் சொன்னமையால் நான்காவது கிருத்தியமாகிய மறைத்தல் உபலக்ஷணையால் தழுவப்பட்டது. பஞ்சகிருத்தியங்களும் வேதபடித மென்பதும், திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய குண ருத்திரரல்லாது துரீய ருத்திரராகிய பரமசிவமே அப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் உரியாரென்பதும் போதர "பஞ்சக்ருத்ய நியந்தாரம் பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் ப்ருஹத்=பஞ்ச கிருத்தியங்களை நியமனஞ் செய்பவரும் பஞ்சப்பிரஹ்ம சொரூபரும்" என்று பஞ்சப் பிரமோபநிடதமும், ஸர்வஜ்ஞ பஞ்சக்ருத்ய ஸம்பந்நஃ ஸர்வேஸ்வர ஈசாஃ பசுபதிஃ= சர்வஞ்ஞரும் பஞ்சகிருத்திய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும் ஈசுரரும், பசுபதியும்" என்று ஜபாபாலோபநிடதமுந் தெளிவித்தன. இவ்வுண்மையினை உணராதார் பஞ்சகிருத்தியம் வேதத்திற் சொல்லவில்லையென்று மனம்போனவாறு கூறுவர். இந்தக் கிருத்தியங்களைந்தும் சிவபெருமானது சந்நிதியிலே நிகழ்வனவாம். ஆதலின் அவ்வெம்பெருமானைக் கேவலம் நிமித்தகாரணமெனல் சித்தாந்த சைவநெறி உள்ளவாறுணராதார் கொள்கையாகும். "மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த—தென்னு மறையி னியன் மறந்தாய்"என்னுஞ்சிவஞானபோதச் செய்யுளின் புதைப்பொருளையுய்த்துணர்க - "பத்யு ரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்=பதிசம்பந்தமாகிய சமயம் அஸாமஞ்ஜஸம்" என்று வேதாந்தசூத்திரத்திற் கண்டிக்கப்பட்

ளேதே அச்சமயம் யாதெனின், அதுகேவலம் நிமித்தகாரணங் கூறுஞ் சைவமன்றி சமயாதீதமாம் வைதிகசைவமன்று. இவ்வைதிக சைவம் அதிசோபனமானதெனவும், குஹ்யாத்குஹ்யதமமெனவும், வேதசாரமெனவும், மோக்ஷார்த்தமெனவும் கூர்மபுராணங் கூறுகின்றது. இதுவே தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமாம். நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்கோவையில் பாசுபதோபநிஷத்து என்னும் ஒருபநிஷத்து உண்மையால் அப்பாசுபதம் கேவலம் வைதிகமெனல் பொருத்தமாம். பாஞ்சராத்திரத்துக்கோ அவ்விதப் பெயருள்ள உபநிஷத்து ஒன்றுங் கிடையாது. ஆகவே அது அவைதிகமாம். அன்றியும் மேற்சொன்ன வேதாந்தசூத்திரத்திலேயே "உத்பத்யு ஸம்பவாத்" "நசகர்துஃகரணம்" என்னும் வாக்கியங்களில் சீவர்களுக்கு உற்பத்தியுண்டெனவும், கர்த்தாவும் கரணமும் ஒன்றெனவும் கூறுஞ் சங்க சக்கிராங்கித வைஷ்ணவபேதங்களுங் கண்டிக்கப் பட்டிருத்தல் பிரத்தியட்சமாம். வேதசம்பந்தமாகிய வைதிகசைவம் ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாது. இயல்பு என்றுந் திரியாமல் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதுவே வேதாந்த சித்தாந்தம். சமரசம். (கசு)

அறம்பாவமென்னு மருங்கயிற்றாற்கட்டி=புண்ணிய பாவப்பய னென்னும் அரிய கயிற்றினாற்கட்டி. இதனால் பரமகருணாமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் ஆணவவிருளில் அகப்பட்டுழலும் ஆன்மகோடிகளை ஆநந்தபரிதர்களாகச்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு இருவினையென்னும் பாசக்கயிற்றினாற்கட்டி ஆட்டுவிக்கின்றானென்பதூஉம், அக்கட்டை அவிழ்க்கும்பேராற்றல் அவ்வமல பரமபதிக்கே இயல்பிலமைந்ததென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. ஆகலின் எத்திறநற்பயனும் ஏகநாதனாகிய அம்புலியணிந்த பிரானருளாலன்றி ஆன்மாக்களுக்கு எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அமையாதென்பது திண்ணம். "இருவினைப்பாசக்கயிற்றின்வழியாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டேதில்லை யம்பலத்தே" என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். இவ்விரண்டு வினைப் பயன்களே ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் எந்தத்தநுவினும் நீங்காதுபற்றிப் பின்றொடர்ந்து செல்லுமாதலால் "பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே" என்று மீளவும் அவரே வற்புறுத்தியருளினார். சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும் "பராச்யாம்ச்ச சர்வாந் பரிணமயேத்ய:=பழைய வினைகளையெல்லாம் பக்குவப்பட்ட பருவத்

துப் பரிணமிக்கும்படிச்செய்து அவைகளின்பயன்களையளிப்பான்." என்று கூறிப் போந்தது. அதனால் ஆன்மாக்களிட்டுஞ் சர்வகன்மங்களையும் அவரவர்களே ஏறுமலுங்குறையாமலும் புசிக்கும்படியூட்டி அவர்களுக்குச் சித்தசுத்தி பிறப்பித்து புலனொடுக்கி மனமடக்கித் தம்மையண்டித் தொண்டுபுரியும் புண்ணியப்பேறுவாய்த்த அவதாத்து, "ஸர்வஸம்ஸாரபேஷஜம் = சர்வ சம்சாரப் பிணிக்கு மருந்தினர்" என்று தரிசனோபநிடதமும் "சிவயேவஸதாத்யேயஸ் ஸர்வ ஸம்ஸார மோசகஃ = சிவபெருமானொருவரே சதா தியானிக்கற்பாலர். சர்வ சம்சார பந்தங்களும் நிவிர்த்தியாகும்பொருட்டு" என்று சரபோபநிடதமும் அறைந்தபடி அவர்களது சம்சாரமென்னுங் கடுங்கானகத்தைக் கொளுத்துங் காட்டுத்தீயைப்போல் பிரகாசித்து நிற்பவன் கருணாநிதியாகிய எம் கண்ணுதற்பிரானென்பது வெளிப்பட்டது. அவனுக்கே வைத்தியநாதன் என்னும் நாமமுண்டு. (கக)

தத்துவனே = உண்மைப்பொருளே. எக்காலத்தும் அழியாமல் நித்தியப் பொருளாயுள்ளவர் மஹாதேவர் என்பது தோன்ற "த்வம் பசுபதிஃ" என்று ஜாபாலோபநிடதஞ் செப்பியது. தத் என்னுஞ் சொல் பிரஹ்மத்தின் பெயராதலின் தத்துவம் என்ற சொல்லின் பொருள்பிரஹ்மத்துவம். அதாவது சுத்த பிரமத்தின்றன்மை என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது. ஓம், தத், ஸத் என்னும் இம்மூன்றும் பிரமத்தைக் குறிக்குஞ்சொற்களென ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரைத்தருளினமையால், தத்துவஞானம், தத்துவோபதேசம் என்பதாதிப் பிரயோகங்கள் சிவஞானம், சிவோபதேசம் என்பவற்றையே பொருளாகக் கொண்டு விளங்குமாற்றல் பெற்றுள்ளன. சாக்ஷாத் சுத்தசிவம் தத்துவப் பொருளாயின் பிரகிருதியின் காரியங்களாகிய பிருதிவிமுதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறையுந் தத்துவங்களென்று சுருதிகள் கூறியகாரணம் யாதெனின், பஞ்சபூத லயத்துடனே தேவர்களுக்கு நாசமுண்டாயிருக்கவும் மரரை அபேட்சித்து அமரரென்றுசொல்லப்பட்டாற்போலதாத்விகமாகிய சரீராதிகளைப்போல் உடனே நாசமாகாது பிரளயபரியந்தம் நிலைத்துநிற்கையினால் தாத்விகங்களைநோக்கி தத்துவங்களென்றுஅவைகள் உபசரிக்கப்பட்டன. அந்தத் தத்துவங்களையும் சுத்தசிவம் கடந்துநின்றமையால் தத்துவாதீதமென்று அதேசுருதிகள் வேறிடங்களில் அப்பரம்பொருளைப்

புகழாமலிருக்கவில்லை, உலோகாயதமுதல் ஐக்கியவாதசைவமீறுகச் சொல்லப்பட்ட புறப்புறச்சமயங்களிலும், புறச்சமயங்களிலும், அகப் புறச் சமயங்களிலும் உள்ள தெய்வங்களும் பிறவும் பூதமுதல் அசுத்த மாயாதத்துவமீறுக ஒவ்வொருதத்துவங்களினும் நிலைபெறுகின்றன. சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவமென்னும் அகச்சமயத்து அறு வகைத்தெய்வங்களாய் நின்ற அதிகாரபோகலயசிவபேதங்கள் சுத்த வித்தைமுதலிய ஐந்துதத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் நிலைபெறு கின்றன. சகலசமயாதீத மென்னுஞ் சித்தாந்தசைவத்தில் பிரபாதிக் கப்பட்ட தெய்வமாகிய சுத்தசிவமோ அந்தமுப்பத்தாறு தத்துவ வங்களையுங்கடந்து எல்லாத்தெய்வங்களும் தம்மாணையின்வழிநிற்கப் பிரகாசிக்கின்றது. இதுவே மறைமுடிகளனைத்தும் ஒரேமுடிவாய் முரசடித்துக்கூறிய முடிபுரையாம். அதுபற்றியே திருவெண்காட் டடிகளும் "பூதமுங் காணம் பொறிகளும் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றும்-நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயும் நானு மாய் நிற்குநா ளுளதோ" எனவும், ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரும் "ஆறுறை யுந்நீத்ததன்மே னிலையைப்-பேரு வடியேன் பெறுமா றுளதோ" எனவுங்கூறி உண்மைநிறுவினார்கள். "ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும்" "அயர்வறச்சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தில்-அமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகிதந்தோ" என்று வீடுகாதலிப்பவர்கட்கு நன்னெறி புகட்டியருளினர். வேதாந்த சித்தாந்தமானது-வேதாந்தம் வேறு சித் தாந்தம் வேறு என்று கொள்ளத்தக்கதன்று. வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றுன் ஓதாமல் வேதமுணர்ந்தோன்" என்றமையால் வேதாந்த சித்தாந்தமே வைதிகசைவம். அதுவே நன்னிலை. (உ௰)

மெய்யானார் = மெய்யாகிய சிவத்தை யடைந்தவர். அதாவது சிவத்வம் விளங்கப்பெற்றவர் (அறிவுருவானர்). சிவத்துவமாவது சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்பையுடைய ஆத்மா சிவத்தோடு ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவத்தினுடைய சர்வஞ்ஞாதி குணங்க ளெல்லாம் விளங்கப்பெற்று பரிபூரண சிதாகாசசிவத்தன்மையுற்று சிவாநந்தாநுபவியாய்நிற்றல். இதனையே முண்டகோபநிடதமானது "ததா வித்வான் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்சனஃ-பரமம் ஸாம்ய முபைதி = இத்திறமுள்ள முக்தன் புண்ணியபாவங்கள் தீர்ந்தவனாய் களங்கமற்றவனாய் சிவசாம்மியத்தை எய்துகின்றான்" என்றும்,

சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது "தேதந்மயா அம்ருதா வைப பூவு:= அவர் பிரஹ்மமயராய் அமிர்தர்களானார்கள்" என்றுங் கூறிப் போந்தன. சர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களாவன:-சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு). நித்திய திருப்தித்துவம் (வரம்பிலின்பமுடைமை). அநாதிபோதம் (ஆணவமலசம்பந்தமற்ற சுத்தஞானசொரூபம்). சுவதந்தரத்துவம் (தன்வயமுடைமை). அலுப்தசக்தித்வம் (பேரருளுடைமை). அனந்தசக்தித்துவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை). இவ்வாறு குணங்களே சிவசாம்யம் பெற்றவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு விளங்காநிற்கும். இந்த அறுகுணங்களும் எண்குணங்களாக விரியுமாதலால் "தென்றிசைக்கோன் றானேவந்து கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றாலுங் குணமாகக்கொள்ளோ மெண்குணத்துளோமே" என்று கட்டளை யிட்டருளினார் திருத்தாண்டகவேந்தர். (உக).

சிவபுரத்தினுள்ளார்=சிவபுரத்தில் இன்புற்றிருப்பார். சிவபுரமாவது புனராவர்த்தியில்லாத பிரஹ்மலோகமென்னும் மஹாசிவலோகமாம். இது அண்டகடாகத்துள்ளிருக்குஞ் சத்தியலோகம், வைகுண்டம், கைலாசம் என்னும் ஊர்த்துவலோகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சுத்தமாயாபுவனமாகிய அப்பிராகிருத மகாகைலாசம். இதுவே நிரதிசயானந்தவின்பம் அநுபவிக்குமிடம். ஓங்காரத்தின் இறுதியாயுள்ள நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையின் பொருளாகிய ஸோமலோகமுமிதுவே. "யாவஸாநேஸ்ய சதுர்த்யர்த்த மாத்ரா ஸோமலோக ஓங்கார:= இதன் இறுதியில் நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையுளது, அதுவே சோமலோகம் ஓங்காரம்" என்று அதர்வசிரோபநிடதங்கூறுகின்றது. சோமலோகமாவது உமாபதியின் லோகம். சோமன்=உமையோடு கூடியசிவன். அந்த உமாபதியே திரிமூர்த்திகளுக்குமேலான சச்சிதாநந்தப் பரம்பொருளெனவும், பிரணவத்தின் துரீயபாததேவதையெனவும், சர்வதேவர்களுக்கும் உபாஸ்யரெனவும், ஆரணமுடிகளறைந்தபடி பிரஹ்மநிஷ்டாபரர்களான மஹாசாம்பவர்களும் தமதனுபவத்தில் கண்டு கூறியுள்ளார்கள். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும் திருவடித்திருத்தாண்டகத்தில் "அண்டமாத்திரையி லடங்கும்மடி யகலமளகிற்பா ரில்லாவடி" என்று ஓங்காரத்தின் அர்த்தமாத்திரையின் பொருளாயுள்ளார் சிவபெருமானே என்றுவிளக்கியுள்ளார். என்னே! சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம் என்னும்

மூன்றுகிருத்தியங்களுக்கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் கர்த்தாக்களென்று வேதங்கள் அறையாநிற்கவும் ஈண்டு உமாமஹேசன் ஒருவனே உலககாரணரெனவும், உபாஸ்யப்பொருளெனவும் எப்படி நிரூபிக்கப்படுமெனின், பிராகிருதமான முத்தொழில்களுக்குங் கர்த்தாக்களாய் முக்குணங்களால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளே உருத்திரன் ஒருவனே உலககாரணனென்று சொல்லின் அப்பொழுது அனேகேசுவரவாத முண்டாகு மாதலால் ஆட்சேபிக்கவிடமுண்டு. இங்கு முக்குணங்களையுங்கடந்த மும்மூர்த்திகளுக்குங்காரணமாய் ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சுசூக்ஷ்மரூப மற்றதாய், சிதாநந்தரூபமாய், யோக விருத்தியினால் சகலசப்தங்களுக்கும் வாச்சியப்பொருளாய் இருக்கும் பரவஸ்துவைச் சொன்னமையால் ஆட்சேபனைக்குச் சிறிதும் இடமின்று. இவ்வஸ்துவைப் புராண வசனங்களைக்கொண்டு கண்டிக்க முயலுதல் வெறும் வாயை மெல்லுதலாம்.

கீர்த்தித்திருவகவல்.

தில்லை முதூ ராடிய திருவடி=தில்லையாகிய பழைய திருப்பதியில் தாண்டவஞ் செய்தருளிய திருவடி. தாண்டவமாவது சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்கிரஹம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய நடனமாம். சத்துவம், ரஜசு, தமசுஎன்னும் முக்குணங்களையும் கடந்து நின்ற நின்மலசிவம் தியானயோக சமாதியினால் சாக்ஷாத்கரித்து நிற்கும் மெய்யடியார்களின் உள்ளக்கமலத்தை அனவரதமும் இருப்பிடமாக்கொண்டு உமாசகாயாதிலிங்கங்களுடன் எழுந்தளியிருப்பதுபோல், பிரமாண்டமாகிய இவ்வுலகத்திலும் தில்லையாகிய புண்டரீக வீட்டை ஆனந்தநிருத்தனஞ் செய்யுந்தானமாகக்கொண்டு அருளேவடிவாகிய ஸ்ரீநடராஜ கோலத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும். இதனால் தாவரமாகிய அண்டமுஞ் சங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமெனல் உணரற்பாற்று. சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் எட்டாவது பிரபாடகத்தில் பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டிலுள்ளே இருக்கும் ஆகாயத்தை நாடவேண்டியது." என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு ஆகாசமென்றது "**ஆகாசசரீரம் ப்ரஹ்ம**=ஆகாசத்

தைச் சரீரமாகவுடையது பிரமம்." என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறியபடி பிரஹ்மமாகிய சிவத்துக்குப் பெயராயிற்று. பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளிருக்குந் தில்லைவனம் புண்டரீக வீடெனவும், இந்தத்தில்லை வனத்தில்நிருத்தஞ் செய்யுஞ் சிவம் பரையின் வடிவாய் விளங்கும் ஞானாகாசத்தைச் சரீரமாகப் பெற்றதெனவும் அறியத்தக்கது. இந்தவாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சிற்சத்திரூபமாய் விளங்கலால் சிதம்பரமெனப் பெயர் பெற்றிருக்கின்றது. இந்தச் சிதம்பரமும் எந்நாளும் நீக்கமின்றி அபேதமாய் விளக்குந்தன்மையால் தில்லையாகிய பழையபதியும் அப்பெயரால் விளக்கமுற்றுள்ளது. பிருதிவிமுதலனைத்தையும் தனதுருவாகக்கொண்ட விராட்புருஷனுக்குஇந்தத்திருப்பதி ஹ்ருத்பத்ம மத்தியக்ஷேத்திரமா யமைதலால் "சிதம்பரந்து ஹ்ருந்மத்யே" என்று தரிசனோபநிடதங் கூறிற்று. ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகளும் "களங்கமிலுருவந்தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி - வளர்ந்ததா ளென்ன உள்ளமன்றெனா மற்றொன் றின்றி" என்று சிதம்பரத்தையே இருதயத்தானமாக விளக்கியருளினார். "தானாடத் தன் தசையாடும்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் சராசரப்பொருள்க ளனைத்தையும் இயக்குதலாகிய ஆனந்தநிருத்தனம் இந்தத் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திலே செய்தருளுகின்றார். தகராமாகிய உள்ளக்கமலத்தின் கண் உபாசிக்கப்படும் பொருள் சிவபரமாத்மா வென்பதூஉம், அவரையவ்வாறு ஸ்ரீமந் நாராயணர் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாரென்பதூஉம், "தஸ்யாஸ்ஸிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:" என்று தைத்திரீயோபநிடதம் விதந்தபடி அண்டத்திலுள்ள சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திலும் அந்நாராயணர் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானையே சேவித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரென "வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனொடும் மனைவியொடுங் குடிபுகுந்து வணங்கிப் போற்றும் - புண்டரிகபுரத்தினில் நாதாந்த மோனப் போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே" என்று மீளவும் தாயுமானசுவாமிகள் வற்புறுத்தியருளினார்கள். "பையஞ்சுடர்விடு நாகப்பள்ளி கொள்வானுள்ளத்தானும்" என்றார் ஸ்ரீ வாகீசப்பெருந்தகையார். ஒருவன் ஒருவனங்கத்தென்றுமுளன்.

அந்தணன்—அந்தத்தையண்ணினவன்.-பிராஹ்மணன். தேவர்களில் உருத்திரன் பிராமணனும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியனும், இந்திரன் சூத்திரனும், மற்றைத்தேவர்கள் சங்கரஜாதியாயுமுள்ளார்களெனப் பொருள்பட "ப்ராஹ்மணோ பகவான்ருத்ர க்ஷத்ரியோ விஷ்ணு ருச்யதே - ப்ரஹ்மா வைஸ்ய இதிப்ரோக்தோ வ்ருஷலஸ்து புரந்தர: - ஸங்கராஸ் ஸர்வதேவாஸ்ஸ." என்று பராசர புராணங்கூறிற்று. அம்பிகைபாகனை சிவபிரானர் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் பதியாயினும் விசேஷமாய் அந்தணர்க்குப் பதியாதலின் அந்தணரெனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். அப்பிராமணன் (பிராமணனல்லாதவன்) பிராமணனுக்கு அதிபதியாக மாட்டான். ஆகவே பிரமன் என்ற பிராமணனுக்கும் பதி சிவனாதலால் ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர்—வேதத்துக்கு அதிபதி, பிரமனுக்கு அதிபதி" என்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதஞ் சிவபிரானைப் புகழ்ந்தது. சாமவேதப் பிரபதப் பிராஹ்ம்மணமும் த்வம்தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஸிஅஹம்மனுஷ்யேஷு-ப்ராஹ்மணோஹி ப்ராஹ்மணமுபதாவதிஉபத்வா தவாவாமி த்வயா ப்ரஸுதஇதம் கர்ம கரிஷ்யாமி—நீதேவர்களுள் பிராமணன் - நான்மனிதருள் (பிராமணன்) பிராமணன் பிராமணனையன்றோ வழிபடுவான். (ஆதலால்) உன்னையான் வழிபடுவேன்" என்று ஈசனுக்கே பிரம்மண்யங் கூறியது. மேலும் சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் "விப்ரஸ்ய ப்ருஹத:—(பரமேசுவரன்) பெரிய பிராமணன்" என்று கூறி உண்மை நிறுவியது. சராசரப்பிரோகனாகிய பரமசிவத்தின் திவ்விய நாமங்களிலொன்றாகிய "பர்க்கன்" என்னும் பெயரும் அளவில் பெருமைபெற்ற ஸ்ரீகாயத்திரி மஹாமந்திரத்தில் பிராஹ்மணத்துவ காரணமாய் நிற்றலின் அந்தணர்கள் யாவருக்குங் குலதேவதை அம்புலியணிந்த எம்பிரானே யென்பதுஆரணங்களின் முடிந்த கருத்தாம். ஆதலினன்றோ "அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை" என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். இதனால் பிராமணர்கள் வேறு கடவுளரைப் பரமபதியாகவழிபடுதல்விசாரக்குறைவும் மதாபிமானமுமேயாம். என்னை! ஏனைய கடவுளரை ஒவ்வோர் கர்மங்களில்ஒவ்வோர் பயனைக்கருதி வழிபடவேண்டியது வேதசம்

மதமாயினும்பிறவிப்பிணிக்கு அச்சமுற்ற யாவரும் பரசிவசரணாகதியேபரமதாரகமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். முக்திதாதா அவனன்றோ.

சாத்திரனாகி = சாஸ்திரபோதகனாகி. சாஸ்திரமென்னுஞ் சொல்லைத் தாதுவின்படி பொருள்கூறின், சாஸ் = அருள்புரிவது, திர = காப்பது, அதாவது ஆத்மாக்களை நறிய கட்டளைகளால் அருள்வ்யப்படுத்திக் காப்பது என்று பொருள்படும். வேதகர்த்திருத்துவம், வேதவேத்தியத்துவம், வேதஜ்ஞத்துவம் முதலிய எல்லாப்பெருமைகளும் சிவபெருமானிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ளன. "வேதைரநேகை ரஹமேவ வேத்யோ - வேதாந்த க்ருத் வேத விதேவ் சாஹம் = வேதங்களெல்லாவற்றாலும் அறியற்பாலன் நானே - வேதங்களை வெளியிட்டவனும் நானே - வேதங்களை யறிந்தவனும் நானே" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "ஈசானஸ் ஸர்வ வித்யாநாம் = ஈசானன் சர்வவித்தைகளுக்கும் நாயகன்" என்று தைத்திரீயோபநிடதமும் நரசிம்மதாபநியோபநிடதமுங் கூறிப்போந்தன. முனிவர்கோமானாகிய வியாசமுனிவரும் "சாஸ்திர யோநித்வாத் = சாஸ்திரகாரணனாதலின்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஈசானனே சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவரென்று நன்கு நிரூபித்துள்ளார். சாஸ்திரம் நாதரூபமா யிருத்தலால் நாதரூபிணியாகிய உமாதேவிபங்கனே சாஸ்திரனெனச் சொல்லப்படுவான். பிரமவித்தையின் ஸ்வதந்தரதேவதை உமாதேவியே யென்பது கௌரி என்னும் நாமத்தால் விளங்கும். கோ = சத்தம் அல்லது ஒலி, கௌரி = நாதத்தின் அபிமான தேவதையாகிய உமாதேவி. அவரே பிரமவித்தியா தேவியெனச் சொல்லப்படுபவர். அந்தத் தேவியாரின் ஆண்மை பூண்டே திருமாலானவர் அர்ஜுனனுக்குப் பிரமவித்தையென்னுங் கீதையை வெளியிட்டாரென்பது பிரமநிஷ்டாபரர் யாவரும் ஒப்ப முடிந்த துணிபாம். "யாஉமா ஸாமஹாவிஷ்ணுः = எவள் உமையே அவள் மகாவிஷ்ணு" என்னும் வேதவசனமே இவ்வுண்மையினை நிலைநிறுத்தும். அன்றியும் உமாதேவியினது புருஷாம்சம் பிரகிருதிரூபமாகிய விஷ்ணுவென்று சர்வவேதவேதாந்தங்களும் நிச்சயித்துக் கூறுகின்றன. அப்பர் சுவாமிகளும் "அரியலாற் றேவியில்லை ஐயனை ஆறனார்க்கே" என்று அருளிச்செய்தனர். திருமங்கைமன்னனும் "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்துப் பிரமனைத் தன்

னுந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்றருளிய பெரிய திருமொழியின் கண் தோற்றுவித்து என்னுஞ் சொல்லின் பொருளை உய்த்துணர்க. விஷ்ணுவைப் பெண்ணல்லவெனல் நுண்ணறிவின்மையாம்.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, சுவேதா சுவதரோபநிடதமானது "எவன் பிரமதேவனை முதலில் சிருஷ்டித்தான் - எவன் அவனுக்கு வேதங்களையுபதேசித்தான்—அந்த ஆத்மபுத்திப்பிரகாசனை தேவனை மோட்சத்தை விரும்பி யான்சரணமடைகின்றேன்" என்னும் பொருள் விளங்க "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - யோவை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - தம்ஹதேவ மாத்மபுத்தி ப்ரகாசம் - முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று கூறி சர்வான்மாக்களுக்கும் உய்யும்நல்வழி காட்டியது. அந்த வாய்மையையே உபப்ரஹ்மணமும் "ஈசானஸ் ஸர்வவித்யாநாம் ஸயேவாதி குருர்புதா: — தஸ்ய சிஷ்யோ மஹாவிஷ்ணு: ஸர்வஜ்ஞானமஹோததி:— ஈசானன் சர்வவித்தைகளுக்கும் ஆதி குரு - ஓ பண்டிதர்காள்! அவருக்குச் சீடராகிய மஹாவிஷ்ணு சர்வஞானக்கடலாம்" என்று நிரூபித்தது. ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் "விஷ்ணு வடிவான ஞான குருவே" என்று கட்டளையிட்டருளினர். மேலும் சிவஞானசித்தியும், "ஆரண மாகமங்க ளருளினு லுருவுகொண்டு - காரண னருளாலுகிற் கதிப்பவரில்லையாகும் - நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர்நரர் நாகர்க்கெல்லாஞ் - சீரணி குருசந்தானச் செய்தியுஞ் சென்றிடாவே" என்று புகழ்ந்தமையால் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சமயத்திக்கும் ஒவ்வொரு குருவுளரேனும் சமயநூல்களெல்லாவற்றினுந் தலைமையாகிய வேதாகமசாஸ்திரங்களைக் குருபரம்பரையின்கண் வைத்த சிவபெருமானொருவரே வைதிகஞானயோக ஆதிகுருவாம். அவரிடந்தோன்றிய பிராஹ்மணர்கள் வேறு பெயரால் அழைக்கப்படாது குருக்களென்னும் ரூடிப் பெயரால் அழைக்கப்படுவதே போதுமான சான்றாம். அவர்களே ஆதிசைவரெனவும், சிவத்விஜரெனவும், சிவவேதியரெனவும், சிவப்ராஹ்மணரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். அவர்கள், ஏனையோர் போல் ஆச்சிரமமுதலிய காரணங்களாலன்றி ரூடியாற் குருக்கள் என்னுந் திருநாமத்தைப் பெற்றவராதலின் பொதுவகையால் யாவருக்கும், சிறப்புவகையால் சைவருக்கும் சிவபிரானைப் போலவே பிரதம ஆசிரியராவர். (உ௯).

அழகமர்திருவுரு-நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்-அழகமர்ந்த திருமேனியில் திருவெண்ணீற்றின் ரேகைகள் இடையிட்டுக்காட்டியும். திருவெண்ணீறாகிய பஸ்மம் ஆன்மாக்களின் தீவினைகளனைத்தையும் நீறுபடுத்தலால் நீறு எனவும், அழியாச்செல்வம் அருளலால் விபூதியெனவும், ஆன்மாக்கடோறுங்கலந்துள்ள மலமாசைக் கழுவுதலால் க்ஷாரமெனவும், அறியாமை யழியும்படிச்செய்து அநுபவ ஞானமாகிய சோதியைத்தருதலால் பசிதமெனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பூதம், பிரேதம், பிசாசம், பிரமராக்ஷசம், அபஸ்மாரம் முதலானவைகளாலுண்டாகுந் துன்பத்தை யொழித்து இரட்சிப்பருளலால் இரட்சை அல்லது காப்பு எனவும்பெயர்பெறுமென்று "பஞ்சபிர்நாமபிர்ப்ருச மைச்வர்ய காரணத்பூதி:" என்றற் றொடக்கத்து மந்திரங்களில் பிருஹஜ்ஜாபா லோபநிடதம் நன்கு விளக்கியுள்ளது. வேதங்கள் நான்கும் சிவபெருமானொருவரையே த்யேயப்பொருளாக அறுதியிட்டபடி திருவெண்ணீறாகிய பஸ்மத்தையும் ஞானச்சின்னமாகவும், சிறந்த தவவேடமாகவுங் கூறியுள்ளன. இந்தத்திருவெண்ணீறு வைதிகமென்பது மாலயன்முதலான கடவுளர்யாராலும் மறுக்கவொண்ணாத பரமசித்தாந்தமாம். இதனை உத்தூளனமாகவுந் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தல்வேண்டும். திரிபுண்டரமாவது மூன்று ரேகைகளாகத் தரித்தல். இம்மூன்று ரேகைகளின் சொரூபங்களை உணருமிடத்து பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களையும், அகார உகார மகார மென்னும் வியஷ்டிப் பிரணவத்தையும், ரூபம் ரூபாரூபம் அரூபமென்னும் மூன்று வடிவங்களையும், சிருஷ்டி திதி சம்ஹாரமென்னும் முத்தொழில்களையும், இச்சாஞானக்கிரியையென்னும் முச்சத்திகளையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் உணர்த்துவனவாம். திரிபுண்டரத்தில் மேலாக விளங்கும் ரேகை சாமவேத சொரூபமாகவும், நடுவிலுள்ளரேகை யஜுர்வேத சொரூபமாகவும், அடியிலுள்ள ரேகை ருக்வேதசொரூபமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தத் திரிபுண்டரமாகிய மூன்றுரேகைகள் மும்மலம், மூக்குற்றம், முக்குணம், முக்கரணம், முச்சரீரம், முக்காலம், முச்சுட்டு, முப்பிறவி, முப்பதவி, முத்தாபம், மூவினை, மூவுலகம், மூவீடம் இவைபோல்வன எல்லாச் சார்புகளையும் அறவேகெடுத்து ஞான வெற்றி யுண்டாகும் வண்ணம் மேனிலையாய பெரும்பேற்றைத்

தெரிவிக்கும் மூன்றுரேகைகள்போல் நெற்றியில் நிமிர்ந்து விளங்கலால் நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும் எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. திருவெண்ணீறனது நெற்றியினிடத்து மூன்று ரேகைகள்போல் நிமிர்ந்து எஞ்ஞான்றும் பிரகாசிக்கும்படி சர்வாத்மாக்களுடைய நெற்றிகளும் நெடுமையாகப் படைக்கப்படாது திரிபுண்டரத்துக்கியையக் குறுக்காகச் சமைக்கப்பட்டிருத்தலே போதுமான நிதரிசனமாம். ஆதலினன்றோ தைத்திரீயோபநிடதமானது "ஸத்யாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் - தர்மாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் - குசலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் - பூத்யைந ப்ரமதிதவ்யம் - ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம்ந ப்ரமதிதவ்யம்—சத்தியத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. தர்மத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. தன்னைக் காப்பாற்றுங் காரியத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. பூதியணிதலினின்றும் நழுவுதல்கூடாது. வேதத்தை ஓதல், ஓதுவித்தல் இவைகளினின்றும் நழுவுதல் கூடாது" எனப்பலவிதிகளையும் விதித்து பஸ்மதாரணமும் யாவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்று ஸ்பஷ்டமாய்ப் புகழ்ந்து துதித்தது. ஈண்டு பூதியென்னும் பதத்துக்குத் திரவியம் என்று அர்த்தம்பண்ணி இடர்ப்பட்டனர் சிலர். "பூதியினைத் தான்கொடுத்தலாற்பூதி யென்னும்பேர்-ஓதுவர் வெண்ணீற்றினுக் கென்றோர்" என்னுந் தத்துவஞானியின் வாக்கை யூகித்துணர்க. இன்னும் இதன்விரிபொருளை ௫௧-வது விஷய சூசனத்திற் காண்க. எமது "விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்" என்னும் நூலினும் விரிவாய்க் கூறியுள்ளாம். ஆண்டு தெளிக. (௨௯)

பரம்பரத்துய்ப்பவன்=மிகவும் மேலான முத்தியுலகத்தில் வைப்பவன். ஈண்டு முத்தியுலக மென்றது ஸ்ரீயபிரம சிவலோகமென்னுஞ் சோமலோகமாம். இதுவே விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய சிவலோகமென்னும் பொருள்பட "விஷ்ணோ பரமம்பதம்" என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும் "ஜ்ஞேயம் விஷ்ணு பதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத்=விஷ்ணு பதத்தின் மேலாயறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்விய சிவபதமாம்," என்று சிவதருமோத்தரமு முரைத்தது. என்னை! "விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்னும் வசனத்துக்கு விஷ்ணுவினுடைய பரமதமென்று பொருள் கொண்டால் குற்றமென்னையெனின், கூறுதும். அதர்வசிகோப

விடதமானது "சர்வதேவாஸ் ஸம்விஸந்தீதி விஷ்ணு:=சர்வ தேவர்களும் ஒடுங்குமிடமாதலால் விஷ்ணு" என்று அவ்விஷ்ணு வின் பெயரைச் சிவபரமாக நிரூபித்தமையால் அண்டத்தில் உமா காந்தனுடைய சோமலோகமே பரமபதமாம். அதை யடைந்தவர் களே மீளப்பிறப்பதில்லை. அல்லதூஉம், கைவல்லியோபநிடத மானது "சாக்கிரம், சொற்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூன்று ஸ்தானங்களினும் முறையே எது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எது போகமோ அவைகளுக்கு விலட் சணமாயும், சாட்சியாயும், சின்மாத்ரமாயுமுள்ள நான் சதா சிவன்" என்னும் பொருள்போதர "த்ரிஷு தாமஸு யத்போஜ் யம் - போக்தா போகச்ச யத்பவேத் - தேப்யோவிலக்ஷணஸ் ஸாக்ஷீ - சிந்மாத்ரோஹம் ஸதாசிவ:" எனவும், பிரமோபநிடத மானது பிரஹ்மம் நான்குபாத முடையதாய் விளங்குகின்றதெனவும், சாக்கிரத்தில் பிரமனும், சொற்பனத்தில் விஷ்ணுவும், சுழுத்தியில் உருத்திரனும், துரியத்தில் அழிவற்றதும், ஆதித்தியனும், விஷ்ணு வும், ஈசுவரனுமாயுள்ளதெனவும் பொருள்பட "தத்ர சதுஷ் பாதம் ப்ரஹ்ம விபாதி-ஜாகரிதே ப்ரஹ்மா ஸ்வப்நே விஷ்ணு: - ஸு ஷுப்தௌருத்ர: துரீயமக்ஷர-மாதித்யோ விஷ்ணுஸ்சேஸ்வர ச்ச" எனவும் கூறிப்போந்தன. ஈண்டு பிரஹ்மோபநிடதத்திற் சொன்ன விஷ்ணுசப்தம் ஈசுவர சப்தத்துக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அப்படியேன் கொள்ளவேண்டும், விஷ்ணு வையே துரியமூர்த்தியாகக் கொள்ளலாகாதோவெனின்! அப்பொ ழுது சொற்பனஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் துரியஸ்தானத்தி லுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் பேதங்கூறவேண்டும். அங்ஙனங்கூறவோ வைணவமதம் இடந்தராது. இரண்டாவது ஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி மூன்றாவது ஸ்தானத்திலுள்ள உருத்திரமூர்த்தியிற் குறைந்தவரும், நான்காவது ஸ்தானத்திலுள்ள துரியமூர்த்தி, மூன்றா வது, இரண்டாவது மூர்த்திகளைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தவராயு மிருக் கின்றமையால் தாழ்வு உயர்வுகளாகிய இருதன்மைகளை ஒரேமூர்த்தி யினிடஞ் சேர்த்தல் முற்றும் அசம்பாவிதம். ஆதலின் இரண் டாவது விஷ்ணுவேறு, நான்காவது விஷ்ணுவேறு என்பதே திண் ணம். இந்தச் சித்தாந்தத்தை வைணவர்கள் ஒருபோதும் ஒப்பார்

கள். ஆகவே வைதிகவழி சார்ந்துய்யும் வைதிக சைவர்களுக்கே துரீயத்துவம் நிலைபெறுயிருக்கின்றமையானும், பிரம விஷ்ணு ருத்திர பதங்களுக்குமேல் சிவபதம் ஒன்றுளதெனக் கொண்டமையானும், "ப்ராணம் மநஸி ஸஹகரணைஸ் ஸம் ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யாதா ருத்ர:=பிராணன்களை இந்திரியங்களுடன் மனத்திற்சேர்த்து தியானிப்பவன் ருத்திரன்" என்று அதர்வசிகோபநிடதப் பிரமாண வாயிலாக ஸம்ஹார ருத்திரனை வேறு தேவர்களோடு சேர்த்து அவன் எழுந்தருளியிருக்குங் கைலாயத்தையும் ஊர்த்துவலோகங்களில் ஒன்றாக ஒதுக்கினமையானும், ஈண்டு சோமலோகமென்றது பிரகிருதி வர்ஜ்ஜிதமான மஹாசிவலோகமாம். இதனையே கைவல்லியோபநிடதமும், முண்டகோபநிடதமும், கடவல்லியுபநிடதமும் "தேப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே=அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) மஹா சம்ஹார காலத்தில் பிரமலோகமென்னுஞ் சிவலோகத்திலிருந்தே பராமிர்தராய்ப் பரமுத்தியிற்றலைப்படுவர்" என்று புகழ்ந்தன. இன்னும் இப்பிரமலோகத்தின் பெருமையினை (உகூ), (௩0) வது விஷயசூசனங்களில்விளக்கியுள்ளாம்-ஆண்டு கண்டுதெளிக. (உஎ).

ஆதிமூர்த்திகட் கருள்புரிந்தருளிய தேவதேவன்=முதன்மையான மும்மூர்த்திகட்குந் திருவருள் சுரந்தருளிய தேவதேவனாகிய மஹாதேவன். கிருத்திய கர்த்தர்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னுங் குணமூர்த்திகள் மூவரும் உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், திரிநேத்திரரும், நீலகண்டரும், சந்திரசேகரரும, பராநந்தத் தாண்டவருமான பரசிவப்பிரபுவின் திருவருள்பெற்றவரெனவும், இவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களை நடாத்துதற்கு அவரே பரமகாரணரெனவும், அவரொருவரே எவுதற்கர்த்தா, இவர்களியற்றுதற்கர்த்தாக்களெனவும், அவர் சங்கற்பஞ் செய்யாதுழி இவர்கள்விசுவகாரியங்களை நடாத்த சக்தியற்றவர்களெனவும் இதனால் உணரற்பாற்று. ஆகவே வேதமானது மஹாதேவன் என்னுஞ்சிறப்பு நாமத்தைச் சிவனுருக்கே சமர்ப்பித்தது. அதர்வசிரோபநிடதமானது "இனியெதனால் மஹாதேவனெனப் படுகின்றான்-எவன் எல்லாவற்றையும் ஒழித்துவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றான், அதனால் மஹா

'தேவன் எனப்படுகின்றான்." என்னும் பொருள் விளங்க "அத அஸ்மா துச்யதே மஹாதேவஃ-ஸர்வாந் பாவாந் பரித்யஜ்ய-ஆத் மஜ்ஞான யோகை ஸ்வர்யே மஹதி மஹீயதே தஸ்மாதுச்யதே மஹாதேவஃ" என்று கூறிற்று. இதர தேவர்களைப் பூசிப்பதால் அளவுள்ள ஆனந்தங் கைக்கூடுமென்றும், மஹாதேவரை வழிபடுவதால் அளவிலா ஆனந்தமாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியம் வந்து பொருந்துமென்றும், இந்தச்சுருதியால் வியக்தமாகியது. ஆதலின் வேதசிரசின் இரகசியக்கருத்தாவது வேறு தேவர்களைப் பூசிக்கும் பேதமையை யொழித்துவிட்டு மஹாதேவனொருவரையே சந்ததமும் பூசிக்கவேண்டுமென்பதாம். இவ்வுண்மையினை "வாது செய்துமயங்குமனத்தரா - யேது சொல்லுவீராகிலு மேழைகாள் - யாதோர் தேவரெனப் படுவார்க்கெலாம் மாதேவனலாற் றேவர்மற் றில்லையே" என்னுந் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "காண்பவன் சிவனேயாகு லவனடிக்கன்புசெய்கை-மாண்பற மரன்றன்பாத மறந்துசெய் யறங்களெல்லாம்-வீண்செயல்" என்னுஞ் சிவ ஞானசித்திச் செய்யுளானுந் தெளிக. இருக்கு ஐயம் போக்கிய சைவசிகாமணியாகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தச் செல்வரும், "திருச்சிற்றம் பலமேய-செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே" என்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினார். "அவனன்றி மூவரா லாவதொன்றில்லை" என்று திருமூலத்தேவரும், "ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியாலு மையவொரு செயலுமில்லை" என்று தாயுமானவரும் அருளிச்செய் துள்ளார்கள். (௨அ)

கைலை = நித்தியமான மஹா கைலாசம்-இதுவே நிரதிசயாநந்த வின்பமநுபவிக்குமிடம். கைலாசமானது உத்தரகைலாசம், தக்ஷிண கைலாசம், ஊர்த்துவலோககைலாசம், மஹாகைலாசம் எனப்பல வகைப்படுதலின் காரியமூர்த்தியாகிய உருத்திரருடை கைலாசத்துக் கும், துரீயமூர்த்தியாகிய மஹாசதாசிவருடைய மஹாகைலாசத்துக் கும் பேதம்பெரிதெனவுணரற்பாற்று. எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் வேறு எப்பொருளையு முணர்த்தாத பேராற்றல்வகித்த திரிலோசனன், நீலகண்டன், உமாபதி, விரூபாட்சன் என்றற் றொடக்கத் தனவான திவ்வியநாமதேயவைரவாணிகளமைப்பெற்ற துரீயசிவன் எழுந்தருளியிருக்கும் சாசுவித ஸ்தானமே இதுவாகும். இதனையே

திருவள்ளுவநாயனார் "வானோர்க் குயர்ந்த வுலகம்" எனவும் "வானென்னும்வைப்பு" எனவும், "நிலமிசை" எனவுங் கூறியருளினார். அடியார்களை யாட்கொள்ள அருட்டிருமேனி தாங்கிவரும் அம்புலி சூடிய வெம்பெருமான் அசலனாதலின் அவனெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிடமும் அசலமாகவே மறைமுடிமுழக்கியது. சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் கிரியின்மேலிருந்து உலகத்துக்குச் சுகமளிக்குங் காரணத்தால் சிவபெருமானைக் "கிரிசந்த" என்றுதுதித்தது. கிரி= மலை, சம்=சுகம், த=செய்பவன்-எனவே மலையினிடமிருந்து சுகமளிப்பவன் என்பது பொருள். பஸ்மஜாபா லோபநிடதமும் "கைலாஸ சிகராவாஸ மோங்கார ஸ்வரூபிணம்=கைலாச சிகரத்தில் வாசஞ்செய்பவரும், ஓங்காரஸ்வரூபரும்" என்று கைலாயத்தைடம் அதன்கண்வசிப்பவருடைய இலக்கணத்தையும் புகழ்ந்து பேசியது. மலைத்தெய்வம் எம்முருகனும் பரசிவமுமே. (உக)

திருவண்டப்பகுதி

அண்டப் பகுதியினுண்டைப் பிறக்கம்—சிறியவாகப் பெரியோன்=இல்லத்தில் நுழைகின்ற சூரியகிரணபத்திகளில் அளவற்ற அணுக்கூட்டங்கள் காணுமாறுபோல் அசித்துப் பிரபஞ்சத்தினது எண்ணிறந்தகோடி அண்டங்கள் சிவபரமாத்துமாவின் முன்னர் அணுக்களாகத்தோன்றுமென்பது இதனால் வெளியாயிற்று. பல்லாயிரகோடியண்டங்களும் அணுக்களாகும்படி பெரிதானவரும், அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகும்படி சிறிதானவரும், சிவபெருமானொருவரே எனப்பொருள்கொண்டு தைத்திரீயோபநிடதமானது "அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந்" என்று தொடங்கி அவரை "மஹிமாநமீசம்" மஹிமாதி சப்தத்துடன் கூடிய ஈசசப்தத்தால் விளக்கி, "எவர்மேலானவரோ அவர் மகேசுரர்" என்று பொருள்பட "யஃபரஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ" என்றுமுடிவுபடுத்தி, அம்மகேசுரர் "ருதம் ஸத்யம் பரப்ரஹ்மம் புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்—ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஸ்வரூபாயவை நமஃ=மாறுபடாதமெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்வவீரியரும், விரூபாக்ஷரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்"

என்று துதித்து சிவபரமாத்மாவினது தடஸ்தலட்சணத்தை விசதப் படுத்தியது. அன்றியும் அவ்வுபநிடதமே "அம்பிகாபதயே" உமாபதயே" "பசுபதயே" "ப்ரஹ்மாதிபதிர்" "ப்ரஹ்மணோதிபதிர்" என்றுகூறி சர்வபிராமணகுல தேவதையாகிய உமாகாந்தன் மகிமையினை விளக்கிற்று. இவ்வுண்மையினை அறியும் புண்ணியமில்லாதார் பிரமனுடைய நெற்றியிலே தோன்றிய குணருத்திரனைத் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானென மயங்கி அவனே சேதன கோடிகளில் ஒருவனுகப் படிக்கப்பட்டானென்று வசைமொழி கூறி மாளாநிற்பர். ஐயகோ! இது வேதவியலறியாதார் கொள்கையாம். அகத்தில்சத்துவமும் புறத்தில்தாமதமும் உபாதியாகப்பெற்ற சிவன் வேறு. அருட்பராசத்திசமேத சிவபிரான் வேறு என்பதே மறைமுடிகளின் முடிந்த தீர்வையாம். சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனுக்கு உள்ளும் புறமும் தமசும், ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்கு உள்ளும் புறமும் முறையே தமசும், சத்துவமும், சம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திரனுக்கு உள்ளும்புறமும் முறையே சத்துவமும் தமசும் குணங்களாக உள்ளன வென்று ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து கண்டோக்தியாய்க் கோஷிக்கின்றமையால், பகவத்கீதையில் "நிஸ்த்ரைகுண்யோ" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியபொருள் குணமூர்த்திகளைக் கடந்த துரியசிவமேயாம்-அந்தச் சிவத்தையே ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ பூதாநாம்" என்று மீண்டும் அவரே வற்புறுத்தியருளினர். அச் சிவபரம்பொருள் அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்டு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு விளங்குபவர். (௩௰)

ஒருவ னென்னு மொருவன் காண்க=ஒருவனென்னுஞ் செந்தமிழ்ப்பெருவழக்கு சிவபெருமானுக்கே கூறப்பட்டுள்ளது. பிருதிவிமுதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவ தாத்விக சமூகங்கள் யாவுஞ் சங்கரிக்கப்படும் மஹாப்பிரளயத்தில்அழியாதுளஞ்சிநிற்பவன் சிவபெருமானொருவனே. ஆதலின் "ஈறிலாதவனீச னொருவனே" எனவும், "ஒருவனு யுலகேத்த நின்றநாளோ" எனவும் ஸ்ரீவாகீச மூர்த்திகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள். மஹாசங்காரகாலத்தில் கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் தத்தமாற்றலோடு நிலைபெற்றிருக்க மாட்டார்களோ வெனின், அப்பொழுது

மஹாப்பிரளயமென்பதில்லையாம். சங்காரகர்த்தா சிலவற்றையொழித்துஞ் சிலவற்றை நிறுத்தியுஞ் சங்கரிப்பானுமல்லன். சர்வ சங்கார காலத்தில் உருத்திரர்ஒருவர் தவிர இரண்டாவது வஸ்துவுக்கு இருப்பே கிடையாதென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்கினி, சந்திரன், நட்சத்திரங்களாகிய ஒரு பொருளும் இல்லையென்றும் பொருள்பட "ஏகயேவ ருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே-நப்ரஹ்மா நவிஷ்ணுர் நசூர்யோ நாக்னி சந்த்ர தாரகா:" என்று ஜாபாலோபநிடதங்கூறிற்று. ஈண்டு உருத்திரர் என்றது சர்வசங்கார மூர்த்தியாய்ச் சம்சார பந்தத்தைச் சேதிக்கும் பேராற்றல் வகித்த பிறப்பிலிப்பிரானே யன்றி காலருத்திரனல்ல. மறை முடியானது "ஒருவனே" என்று தேற்றியும் போதாது "இரண்டாவது இல்லை" என்றுங் கூறிய சொன்னயத்தையும் யூகித்தறிக. என்னே! மகோபநிடதமானது. "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்-நப்ரஹ்மா நேசாந:=நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தான், பிரமனிருந்திலன், ஈசானன் இருந்திலன்" என்று கூறியதே அதன் கருத்து யாதெனின், இங்கு குறிக்கப்பட்ட பிரளயகாலத்து நாராயணனது இருப்பு ஸ்தூல சிருட்டிக்குப் பூர்வமுஞ் சூக்ஷ்ம சிருட்டிக்குப் பின்னுமென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. ஏனெனின், இந்த வசனத்தில் நாராயணனும், பிரமனும், உருத்திரனும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டார்களே யன்றி துரீயசிவப்பிரஸ்தாபங்கிடையா. கற்பபேதங்களில் ஒரு கற்பத்தில் பிரம ருத்திரர்களை நோக்க நாராயணனுக்கு ஆதிக்யமுண்டென்பது யாவருக்குஞ் சம்மதம். "நப்ரஹ்மா நேசாந:" என்ற வாக்கியத்தோடு "நவிஷ்ணு:" என்று சேர்த்து சுருதி கூறியிருப்பின் நாராயணனுக்குத் துரீயத்துவமும், ஒருவனென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரும் நிலைபெறும். அங்ஙனமில்லையாதலின் பிரமன், ஈசன், இவர்களுக்கு மேலாகத் துதிக்கப்பட்ட நாராயணன் ஆகிய மூவர்களும் மஹாப்பிரளய காலத்தில் சங்கரிக்கப்படுவார்களென்பதே திண்ணம். இந்த மகோபநிடதமே வேறோரிடத்தில் "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதய:-நாச மேவாநுதாவந்தி ஸலிலாநீவ பாடபம்= பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், ஏனையவெல்லாவுயிர்களும் பிறந்தழியும் இயல்பின-நெருப்பில் நீர்த்துளிபோல்" எனவும் "ஸசிவஸ்ஸ-ஹரிர்விதி:=அவனே சிவன், அவனே அரி,

அவனே பிரமன்" எனவுங் கூறிப்போந்தமையால் இம்மூவர்களுக்கும் மேலான துரீயசிவனே பிரளயகாலத்தில் சேடித்து நின்ற ஒருவனென்னும் பெயருக்குரியவனென்பது சுருதிமுடியின் இருதயமாயிற்று. அன்றியும் அதர்வசிரோபநிடதமும் "இனியெதனுலொருவனெனப் படுகின்றான்-எல்லாவுலகங்களையுந் தம்முள்ளொடுக்கிக் கொள்ளுகின்றான்-எப்பொழுதுஞ் சிருஷ்டிக்கின்றான்-சங்கரிக்கின்றான்-காக்கின்றான்-அதனாலே ஒருவனெனப் படுகின்றான்." என்னும் பொருளுண்டாக "அதஅஸ்மாதுச்யதயேகஃ" என்றற்றொடக்கத்து வசனத்தில் நன்கு நிரூபித்துள்ளது. (௩௧)

குவளைக் கண்ணி கூறன் = நீலமலர்போலுங் கண்களையுடைய உமாதேவியைக் கூறாக உடையவன். அகண்டகார சச்சிதாநந்த ஸ்வயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையில் நிற்கும் அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பரமசிவம், மாயையில் ஸ்வரூபசத்தாய் அடங்கியுள்ள பசுபாசங்களை நாமரூப வேறுபாடுகளுக்குரிய ஸ்தூலரூபத்தோடு வெளிப்படுத்து முகத்தால், தமது அருட்சத்தியை முதலில் தோற்றுவித்து, இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாய், பரமகருணையத் திருமேனிதாங்கி, இந்திரதனுசுபோல், நீலமும் பொன்மையும் பெற்று, அர்த்தநாரீசுவர வடிவமாய்ச் சோமலோகத்தில் எழுந்தருளியிருப்பர். இவ்வடிவே பரப்பிரமத்துக்குத் துரீய பெரிய வடிவமாகும். இந்தப் பெரிய வடிவத்தையே சகல அநர்த்தங்களையு மொழித்துச் சகல நற்பயன்களையும் கைகூடச்செய்யுஞ் சிந்தாமணியை நிகர்த்த பொய்யா மொழியாகிய வேதங்கள் "அம்பிகாபதயே" "உமாபதயே" "உமாஸஹாயம்" எனப் பற்பல திவ்ய நாமங்களால் ஓயாமல் துதித்துக்கொண்டு இளைப்பாறும். சிவம் சக்தியோடு சேர்ந்தாற்றான் எத்தொழிலையுஞ் செய்யவல்லது என்னும் பொருள் விளங்க "சிவமெனும்பொருளுமாதிசத்தியொடுசேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம்" என்று சங்கராசாரியர் அருளிச்செய்தனர். ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "இடமொருமடவா ளுலகனைத் தீன்றிட் டெவ்வுலகத்தையு மீன்றுந் - தடமுறுமகில மடங்குநா ளம்மை தன்னையு மொடுக்கிவிண்ணெனவே." என்று கட்டளையிட்டருளினர். யஜுர் வேதத்தைச்சார்ந்த உருத்திரஹ்ருதயோபநிடதமானது "வாமபார்ஸ்வே உமாதேவி." என்று அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தத்தையே

புகழ்ந்துள்ளது. இது ஆண் பெண் என்னும் ஆன்மாக்கள் என்றும் ஒன்றுபட்டுக் காதலித்து வாழும்பொருட்டதாக அகண்டகார சிவம் தன்னிலெழுந்து அமைத்துக்கொண்ட கருணை வடிவமாம். இந்த வடிவமே சர்வான்மாக்களுக்கும் மோக்ஷப்பிரதாயகமாகும். ஆதலி னன்றே பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமும் "சிவசக்தியமிருதங்களின் ஸ்பரிசங் கிடைத்தால் மரணமேது" என்னும் பொருள்பட "சிவ சக்த்ய ம்ருதஸ்பர்சே லப்த யேவ குதோம்ருதி:" என்று கூறி உண்மை வலியுறுத்திற்று. (௩உ).

எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன்=தன்னை வந்தடைந்தவர்க ளுக்கு அரிய அமிர்தத் தன்மையையளிப்பவன். அமிர்தமென்னுஞ் சொல் மரணமின்மையென்ற செம்பொருள் தருமாயினும் ஈண்டு மோட்சமென்னுஞ் சிவத்துவத்தையே அவாவிநின்றது. இதுவே சிவசாயுச்சியமாம். "ஈசனை யறிந்தவர்களுக்கு எல்லாப்பாசங்களும் ஒழியும்" என்பதாதி பலமந்திரங்கள் வேதங்களிற் கேட்கப்படுகின் றமையால் ஆணவமலச் சிதைவுடன் கூடிய சுத்தான்ம ஸ்வரூப மான சிவத்வாபிவியக்தியே அமிர்தமாம். அவிமுத்த ஜாபாலோப நிடதமானது "ஏதாநீறைவா அம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி-ஏதைர்ஹைவா அம்ருதோ பவதி=இவைகளன்றோ அமிர்தனுக்கு நாமதேயங்கள். இவைகளாலன்றோ அமிர்தனுவான்" என்று சிவபெருமானுக்கே அந்நாமத்தை யெடுத்தோதியது. கைவல்லியோபநிடதமும் "சிவம் ப்ரசாந்த மம்ருதம் பிரஹ்மயோநிம்=சிவனை, பிரசாந்தராய், அமிர் தராய், பிரமகாரணராய்" என்று அவ்வாறே கூறியுள்ளது. அமிர் தன்=நித்தியனாகியசிவன். எனவே மரணமென்ற ஜீவலிங்க மில் லாதவன் என்பது பொருள். மரணப் பிணியானது எஞ்ஞான்றும் பிறவிப்பிணியின் உடனிகழ்வதாதலால் பிறப்பிலிப்பிரானே அமிர் தனுவான். "அமிர்தத்தன்மை யென்ற மோட்சத்துக்குப் பிரபு ஈசானனே" என்பது போதர "உதா ம்ருதத் வஸ்யேசாந:" என்று மந்திரோபநிடதம் அறைதலால் மங்கைபாகனை சிவபெரு மானே மோட்சதான ஸ்வதந்தர னென்பது தெற்றனத்துணியப்பட் டது. அவ்வெம்பெருமானை யுணர்ந்தவர்கட்கே பாசக்ஷயமும் முத்தி பேறும் உண்டாமென்பது, "அபாமஸோம மம்ருதா அபூம=உமா தேவியோடு கூடிய பரமசிவனைக் கண்டோம், அமிர்தர்களானோம்"

என்னும் அதர்வசிரசின் மந்திரமே போதுமான சான்ரும். அன்றியும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், ஸ்நிர்மலா மிமாம்சாந்தீமீசாநோ ஜ்யோதீ ரவ்யய=அவ்யயனும், ஜோதிரூபனுமாயுள்ள ஈசானன் முற்றும் நிர்மலமான சாந்தியைக் (கொடுப்பானுக)" எனவும், "ப்ரதான க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர்குணேசஃ - ஸம்ஸார மோக்ஷஸ்திதி பந்தஹேதுஃ=பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), க்ஷேத்திரஞ்ஞனுக்கும் (பசுவுக்கும்), பதியாயுள்ளவரும், சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும், ஸ்திதிக்குங, மோட்சத்துக்குங் காரணரா யுள்ளவரும், சர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களை யுடைய ஈசுவரரேயாம்" எனவுங் கூறிப்போந்தது. அமிர்தனென்னும் பெயரை நாராயணன் முதலியோருக்கு நாராயணோபநிடதங்கள் குறித்தபோதினும், அது சிவபெருமானுக்கே யுரிய இடுகுறிப் பெயராயிருத்தலால் சிவநாமதேயமென்பதே முடிந்ததுணிபாம். காயத்திரி மஹாமந்திரத்தை அக்கினி, ஆதித்தன் முதலிய தேவர்கள் வழிபாட்டில ஆரணங்கள் விநியோகப்படுத்தினும், இறுதியில் அது பிரஹ்மமந்திரமே யாயிருத்தல்போல வேதங்களின் ஒவ்வொரு ருத்திரத்திலும் பரமசிவமே அமிர்தபரப்பிரம ரூபமாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால் அந்தச் சிவமே அமிர்தசப்தத்துக்குப் பொருளென்பது தேற்றம். அங்ஙனமே ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்களும் நிச்சயப்படுத்தியுள்ளன.

போற்றித்திருவகவல்.

ஊழிமுதல்வ=பிரளயமுதல்வனே. பிரமாண்டப்பிரளயம்,பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மஹாப்பிரளயம், பிரதம மஹாப்பிரளயம் என்னுங் ஐவகைப்பிரளயங்களில் இறுதிக் கண்ணதாகிய பிரதம மஹாப்பிரளயத்தும்அழியாமல் நிலைபெற்று அந்தப் பிரளயத்தைச்செய்யும் முதல்வன்சிவபெருமானொருவனே. ஆதலினன்றே சுவேதாசுவதரோப நிடதமானது "எப்பொழுது இருள் (மகாசங்காரகாலம்) உளதாயிற்றோ அப்பொழுது பகலுமில்லை இரவுமில்லை, சத்துமில்லை அசத்துமில்லை, சிவன் ஒருவர்மாத்திரம் உளராயினார்" என்னும் பொருள் விளங்க "யதாதமஸ்தந் நதிவா நராத்ரிஃ-நஸந்நசாஸச் சிவயேவ கேவலஃ" என்று கூறிப்போந்தது. இதனால்

சிவன் என்னுஞ்சொல்லினால் உணர்த்தப்படும் பரம்பொருளே சிருஷ்டிக்கு முன்னுஞ் சங்காரத்துக்குப் பின்னும் உளதாகிய பரப்பிரஹ்மமென அறியக்கிடக்கின்றது. இதுவே "ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ=எங்கிருந்து இதன்பிறப்பு (உண்டாயிற்று)" என்னும் பிரமசூத்திரத்திலும் விளக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்று பிறந்தவை நிலையுறுகின்றனவோ ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ அதனை யறியவிரும்பு-அது பிரஹ்மமாம்" என்னும் பொருள் கொண்டு "யதோவா இமாநிபூதாநி ஜாயந்தே யேநஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த் யபிஸம் விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வதத் ப்ரஹ்ம" என்று கூறிற்று. அன்றியுங் கைவல்லியோபநிடதத்தில் "மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயிஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்-மயிஸர்வம் லயம் யாதி தத்ப்ரஹ்மா த்வயமஸ்ம்யஹம்" என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாமுண்டாயிற்று, என்னிடத்திலே எல்லாம் நிலைத்தது, என்னிடத்திலே எல்லாமொடுங்குகின்றது, அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமமும்யானே' எனவும், மந்திரோபநிடத்தில் "யயேவைக தத்பவே ஸம்பவே ச-யயேதத் விதுர ம்ருதாஸ்தே பவந்தி=எவ்வொருவனே உலகத்தின் உற்பத்தியிலும், உபஸம்ஹாரத்திலும் உள்ளான்-எவர் இவனையறிவார் அவர் அமிருதராவார்" எனவும் எழுந்த சுருதிவசனங்களால் பிரபஞ்சத்தோற்றத்துக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும் பரமகாரணமாய பிரஹ்மலக்ஷணம் நன்கு உணர்த்தப்பட்டது. இந்தப் பிரஹ்மமே சிவபரம்பொருளென்னும் ஊழி முதல்வன் என்று அனேகசுருதி முகங்களால் தெற்றென நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. (௩௪)

ஆறுகோடிமாயாசத்திகள் வேறுவேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின=இதனால் மாயா சக்தியின் வல்லபம் இனைத்தென்பது நாட்டப்பட்டது. ஆறுகோடி யென்பது ஓர் தொகையாயிருப்பினும் "அளவிறந்த" என்னும் பொருள்பட நின்றது. சாக்ஷாத் சிவபிரானைத் திருமால் நேரேதரிசித்தும் மாயா வல்லபத்தால் மயங்கி நீயாரெனக் கேட்டனரெனின் மற்றை யாரோ மாயையைக் கடக்கவல்லவர். மாயாவல்லபங் கூறுமிடத்து "சீலையை மதிக்கும் புலவர் தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை-நிலையை மதிக்கு முனிவரைத் திசைமாமுகனை நிரைவளையாச்-சிலையை மிதிக்கு நெடி

யோனை விழுங்கியுமிழாத் திறன் மாயை" என்று பிரபுலிங்கலீலை யும், "மாயவன் பிரமனீசன் யாரையு மயக்கஞ்செய் யும்-காயமோ மாயையாறு லியாரிதைக் கடக்கவல்லார்" என்று வல்லளலார் சாத்திர மூந் தெளிவித்தன. உலகிற்கு உபாதான காரணமெனப்படும் மாயை யின் சொரூபத்தை விசாரிக்கின் அழிவற்றதாயும், ஒருவருக்குந் தோன்றாததாயும், ஒன்றாயிருக்கிற நிலைமையினை யுடையதாயும், பிரபஞ்ச முண்டாவதற்கோர் வித்தாயும், ஜடமாயும், எவ்விடத்தும் வியாபக முடையதாயும், மலரஹிதனான பரமேசுவரனுக்குப் பரிக் கிரக சக்தியாயும், ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களாய் விரிந்தவோர் மலமாயும், என்றும் மயக்கத்தினைச் செய்வதாயுமுள்ள இலக்கணங்களை யுடையதாம். இந்த மாயையாகிய யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கின்ற சகல பிராணிகளையும் தனது மாயை யால் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவரும், சகல பிராணிகளுடைய இருத யத்தில் இருப்பவரும் ஈசுவரர் என்னும் பொருள்பட "ஈச்வரஸ் ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்தே சேர்ஜுந திஷ்டதி-ப்ராமயந் ஸர்வ பூதாநியந்த்ரா ருடாநி மாயயா" என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக் குபதேசித்துள்ளார். இங்கே கிருஷ்ணர் தனக்கு அன்னியமான ஈசு வரனைக் குறித்தபடியால் அவ்வீசுவரனே உமாநாதனென உய்த்து ணரக் கிடக்கின்றது. அன்றியும் பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிடதமும் "மாயயா மோஹிதாச் சம்போ மகாதேவம் ஜகத்குரும்-நஜாநந்தி சுராஸ்ஸர்வேஸர்வகாரணகாரணம்=தேவர்களனைவரும் சம்புவின் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வ காரணர்களுக்குங் காரணருமான மஹாதேவரையறிகின்றாரில்லை" என்று கூறிப்போந் தது. ஆகவே சம்புவே மாயையை நடத்துபவரென்பது தீர்மானம். ஆதலினன்றே அவருக்கு மாயீ யென்றநாமஞ் சுருதிகளிற் கேட் கப்படுகின்றது. (௩௫)

சகம்பேயென்று தம்மைச் சிரிப்ப நாணது வொழிந்து=உல கத்திலுள்ளார் உலகநடை சற்றுந்தெரியாத பேயரென்று தம்மைப் பார்த்து நகைக்கவும், சிவஞானிகளாயுள்ளார் ஞானநெறி கிஞ்சித்து மறியாத மலப்பேயரென்று தாமும் அவர்களைப்பார்த்துச் சிரித்த லும் இயல்பாதலின் நாணங்கொள்வதை யொழித்து என்றருளிய படியாம். உலகுய்ய அவதரித்த நம்பரமாசாரிய மூர்த்திகள் என்றும்

ஈசனது திருவடியிணையை மறவாது நிரந்தர சிவசிந்தனையிலிருந்து பிரபஞ்சத்தை முற்றும் மறந்தவராயும், பரமேசுவர நாம ரூப திவ்விய தாரகமந்திர நாதகலாநுசந்தான மஹாயோகத்தால்தன்மயராயும், பாலர் உன்மத்தர் பசாசாதிகளைப்போல ஆனந்த பரவச சித்த விருத்தியுடையவராயும், பரமனடியாராயும் இருந்தனரென்பது இதனால் தெரிக்கலாயிற்று. சர்வ பாசங்களையுமொழித்த ஜீவன் முக்த தன்மையும் இதுவேயாம்.ஆதலினன்றோ சுக்ல யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த ஹம்ஸோபநிடதமானது"தஸ்மா்ந் மநோ விலீநே-மநஸிகதே ஸங்கல்ப விகல்பதக்தே-புண்யபாபே-ஸதா்சிவோம் சக்த்யாத்மா-ஸா்வத் ராவஸ்திதஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதி:-சுத்தோ நிரஞ்ஜனச் சாந்த தமம் ப்ரகாசய தீதி=அதனால் மனோலயமென்னும் மனநாசம் வந்துற்றபொழுது சங்கற்ப விகற்பங்களொழிந்தவனாய், புண்ணிய பாபமற்றவனாய், சதாசிவ சொரூபனாய், பிரணவ சக்திமயனாய் எங்கும் நிறைந்த ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபனாய், சுத்தனாய், பற்றில்லாதவனாய், சாந்தனாய்ப்பிரகாசிப்பான்" என்று சிவாநுபவம் சுவாநுபவமாகக்கொண்ட சிவஞானிகளது தன்மையைவிளக்கிக்காட்டிற்று. இந்தச் சிவஞானிகள் பிராரத்துவ தேகமுள்ளமட்டும் பற்றற்று போகத்தை விரும்பாதிருந்தாலும், சாகப்போவார் யாதொரு போகத்தை இச்சியாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளவர்கள் அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல் போல் பிராரத்துவமும் இவர்களுக்கு வலியக்கொடுவந்து புசிப்பிக்கு மென்பது திண்ணம். இவர்கள் எஞ்ஞான்றும் உண்மைநிஷ்டையை மேற்கொண்டுசிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலில் வானூடடங்கும் வளிபோல வீற்றிருப்பவராதலால் இவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பென்பதில்லை. வினைகளைச் செய்தாராயினும் ஒரு பயனையும் நாடுவதில்லை. சமயாசாரம், தவம் விரதாநுஷ்டானம், ஆச்சிரமதருமம், மூர்த்தித் தியானபாவனை, சித்தசலனம், சமயத்துக்கேற்ற வேஷம், விஷயங்களை விடுதல் பற்றுதலாகிய நியமம், அந்தக்கரணதண்டம், இராஜச தாமச குணங்களை யடக்கி சத்துவகுண மேலிட்டிருத்தல் இவைபோன்ற விதி விலக்குகள் ஒன்றுமேயில்லை. எனவே இவையாவும் ஞானசாதகனுக்கே யன்றி ஞானசித்தனுக்கல்லவென்பது வெளிப்படை. இவர்கள் இவ்வாறு உலக நடைக்கு வேறுபட்டிருத்தலைக்கண்டு மலசம்

பந்திகளாயுள்ளார் தங்கள் தங்கள் மனஞ்சென்றவாறு பேசிச் சிரித்தல் உலகவியல்பாம். இவர்கள் முற்றறிவுடையராய்ப் பிரபஞ்ச மயக்கமொழித்தவராயினும் உலகத்தார் பார்வைக்குப் பெரிய பயித்தியம் பிடித்தவர் போல் காணப்படுவர். ஆதலினன்றோ அவிமுக்த ஜாபாலோபநிடதமானது "அநுந்மத்தா உந்மத்த வதாசரந்தஃ=மயக்கமற்றவர் மயக்க முற்றவரைப்போல் சஞ்சரிப்பர்" என்று புகழ்ந்தது. அன்றியும் யதாஜாத ரூப தராஃ=பிறந்தவாறு உருவந்தரிப்பர்" என்றும் இசைத்தது. "பேயொன்றுந்தன்மை பிறக்குமளவுமே நீயொன்றுஞ்செய்யாமல் நில்" என்றது திருவருட்பயன். (நக)

மூவர் நான்மறை முதல்வா=மூப்படையாத நான்கு வேதங்களுக்கு முதல்வனே. ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் மறை நான்கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய பல கடவுளரைப் பரப்பிரமங்களென்று பலவிடங்களிற்றுதிக்கினும், மூர்த்தித் திரயாதீத சிவபெருமானொருவரையே த்யேயராகச் சிறப்பாகப் பிரகாசப்படுத்தியது. ஏனைய கடவுளரை யெவ்விடத்தும் எஞ்ஞான்றும் அவ்வாறு த்யேயராகக் கூறியதின்று. அந்தத்யேய வஸ்துவைச் சொல்லுமிடத்து சிவசப்தத்தாலும், ஈசான சப்தத்தாலும், ருத்ரசப்தத்தாலும்,ஈசுவர சப்தத்தாலும்,பிரஹ்மசப்தத்தாலும்,சம்புசப்தத்தாலுமே பன்முறை விசேஷமா யெடுத்துக்கூறிற்று, இதனால் சிவ ஈசான ருத்ர சம்புவாதி நாமங்களே பரதத்துவபோதக நாமங்களாகும். அவற்றுள் சில வேத வசனங்கள் வருமாறு:-"சிவஏவஸதாத்யேயஃ=சிவனொருவரே சதாதியானிக்கற்பாலர்" என்று சரபோபநிடதமும், சிவ ஏகோ த்யேயஃ=ஏகராகிய சிவபிரானொரே தியேயர்" என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் "த்யாயீதேசாநம்=ஈசானரே தியானிக்கப்படுபவர்" என்று மீண்டும் அதே உபநிடதமும், "ஸஏகோருத்ரோத்யேயஃ=ஏகராகியருத்திரரேதியானிக்கத்தக்கவர்" என்று பிப்பலாதோபநிடதமும், "காரணந்து த்யேயச்சம்புஃ=காரணராயுள்ள சம்புவே தியேயப்பொருள்" என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் தெரிக்கலுற்றன. இவ்வித சுருதி வசனங்களால் துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே த்யேயரென்றும், உபாஸ்யரென்றும், ஸேவ்யரென்றும், மற்றவர்கள் தியாதாக்களென்றும், உபாசகர்களென்றும், சேவர்களென்றும் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்

டன. அல்லதூஉம், உபாசகர்கள் உண்மையறிந்து உய்யும் வண்ணம் பெருந்தேவர்களாகிய நாராயணனையும் உருத்திரனையும் தியாதாக்களெனப் பொருள்கொண்டு "நாராயண பரோத்யாதா" என்று தைத்திரீயோபநிடதமும், "த்யாதாருத்ரஃ" என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் முறையிடுகின்றன. ஈண்டு "த்யாதாருத்ரஃ" என்று கூறினமையால் தியானத்துக்கு விஷயமாக நிரூபிக்கப்படும் ஸ்ரீயருத்திரன், த்யாதாவெனக் கூறப்படுங் குணருத்திரனினும் வேறென்பதே தீர்மானம். ஒருவனே தியானஞ் செய்பவனும் செய்யப்படுபவனுமாதல் கூடாமையன்றோ? ஸ்ரீயருத்ரனைத் தியேயப் பொருளாகக் கொண்ட அதர்வசிகோபநிடதத்திற்றானே பிரம விஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் படைக்கப்பட்டவர்களெனவும், ஆதலின் அன்னோர் காரணர்களாகமாட்டார்களெனவும், காரணராவார் சர்வைசுவரிய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயுமுள்ளவரே எனவும், அவரே தஹராகாச மத்தியில் தியானிக்கத் தக்கவரெனவும் பொருள் போதர "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம் காரணந்து ஸர்வைச்வர்யஸ் ஸம்பந்ந ஸர்வேச்வரஃ சம்புராகாச மத்யே த்யேயஃ" என்ற உண்மை நாட்டப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஸர்வவேத வேதாந்தங்களுக்கும் முதல்வன் சிவபிரானென்பதே முடிந்தகருத்தாம். இவ்வுண்மையை யுணராச் சிலர் புராணவசனங்களைக்கொண்டு ஏனைய கடவுளருக்குத் தியேயத்வங்கூறுவர். வைதிக விவகாரத்தில் வைதிக விவகாரமே பிரதானமாதலால் புராண வசனங்களினுஞ் சுருதி வசனங்களே சாலச்சிறப்புடைத்தாம். ஆதலின் சிவபெருமானே பரம்பொருளெனக் கூசாதுஉரைத்தல் நடுவுநிலைகுன்றா மாந்தர் கொள்கையாம். (௩எ).

அருவமு முருவமுமானாய் = அரூபமும் ரூபமுமானவனே. இன்னம் பற்றி ரூபாரூபமுந் தழுவப்படும். அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பரமசிவம் சர்வவடிவங்களையுங் கடந்திருப்பினும் ஆன்மாக்களுக்குப்போகமும், யோகமும், வீடும் உதவுமுகத்தால் காருண்ணியத்தினாலே அருட்டிருமேனி தாங்கிக்கொள்ளும். பொன்கட்டியானது பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்து அநுபவத்துக்குரிய சிரேஷ்டபதார்த்தங்களாய் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தைத் தருதல்போல், இமைப்பொழுதும் உபகாரமல்லாது ஒன்றையும் இயக்காது நிற்குங் அனந்த

கல்யாணகுணக்கடலாகிய பரமசிவம் உமார்த்தசரீராதி திவ்வியமங்கள கல்யாணகுண தேஜோரூப வடிவங்களாய்ச் சகளீகரித்தே அநுபவ வேத்யமாய் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தையே விளைவிக்கும். அகரமானது தானே தனித்தும் ஆகராதி வடிவங்களொடுத்தும் கஙசு முதலிய மெய்களை இயக்குமாறுபோல், நிஷ்களாதீதமாயுள்ள பரமசிவமும் எண்ணிறந்த அருட்கோலங்களைத் தாங்கிச் சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களை இயக்கும். இவ்வருள் வடிவங்கள் யாவும் மலரஹிதமாதலால் அப்பரமசிவமே யென்றும், அதன்தயாமூலம் வெளிப்பட்ட தடஸ்த வடிவங்களென்றும் வேதம் பன்முறை முழக்கும், "நிறுத்துவன் நினைந்த மேனி நின்மல னருளி னுல்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுளுக் கிணங்க சுவேதாசுவதரோப நிடதமும் "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச = அவனது சக்தி பரையெனவும், பலவகையாகவுங் கேட்கப்படுகின்றது. ஆயினும் (தாதான்மியமாய்) இயற்கையிலமைந்தது ஞானமும் பலமுங் கிரியையுமாம்" என்று கூறிமகிழ்ந்தது. ஈண்டு துரீயசிவம் கொள்ளுந் திருமேனியாவும் அவரதுசக்தியே யென்பதுதெள்ளிதிற்பெறப்பட்டது. அதனுல் அச்சிவம் உருவம், அருவம், உருவருவம் எனமூன்று திருமேனியுமாகலாம். அல்லது அம்மூன்றிற் றனித்தனியொவ்வொன்று மாகலாம். உருவமென்றபோது அதனை அருவமென்றே சாதித்தல் கூடாமை. அருவமென்றபோது உருவமென்றே சாதித்தல் கூடாமை. உருவருவமென்றபோதும் அவ்வாறேயாம். ஆதலாற்றான் சிவபரம்பொருள் கொள்ளுங் கோலங்கள் யாவும் சிற்கனமென்று வைதிகசைவ மொப்பி அப்பரம்பொருளுக்குத் தடஸ்தம் சொரூபம் என்னும் இருதிறவிலக்கணங்களையுங் கூறி மகிழ்கின்றது. உலகுயிர்கள் உய்யுமாறுகொண்ட அந்த ஞானகோலங்களில் அப்பொருளின் சொரூப (உண்மை) விலக்கணம் எதுங் குறைவின்று. அதனுல் அவ்வைதிகசைவமொன்றே துவிதமாகவும், அத்வைதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதமாகவும், இம்மூன்றுக்கும் அதீதமாகவும் அவ்வவ்வமயத்துக்குத் தக்கபடி சமரச சமயமாய்ப் பிரகாசித்தொளிரும்.

நிற்க, அப்பரம்பொருள் பலவடிவங்கள்தரிக்கினும் அதற்கியல்பிலுள்ள சொரூபவிலக்கணமாவது தொழில், குணம், இச்சை

வெறுப்பு, விகாரம் ஒன்றுமில்லாத சுத்தசைதன்னிய சொரூபமே ஸ்வபாவமாக வுடையதாகும். அதனை விரிக்கின், முயற்கோடுபோல காணப்படாத அரூபமுமன்று. பிரபஞ்சத்தி லுண்டான வடிவங்கள் போல அதுவிதுவென்று சுட்டியறியப்படும் ரூபமுமன்று. சித்தாகிய ஆன்மவர்க்கமும் அசித்தாகிய பிரபஞ்சமுமன்று. சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுவது மன்று. எனவே, தனது சந்நிதிமாத்திரத்தில் அவைகளுண்டாமென்பது பொருள். தபாபிநயம், யோகாபிநயம், கவுரிகலியாணமாகிய இவைகளை அதிஷ்டித்துச் செய்வதன்றி தானே செய்வதுமன்று. இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் தானல்லவாய் தனதாகக்கூடிநின்று செய்யினும் இவையொன்றுடனுங் கூடாமல் தோய்வற நிற்கின்ற உண்மையுடையதாயிருப்பது அந்தக் கேவல சுத்தசைதன்னிய சிவசொரூபம். அந்தத் திவ்வியசொரூபம் பாவனையிறந்து நின்ற பாவனையினாலே ஒருவருக்குக் கிடைப்பதல்லது வேறெவ்விதத்தானுங் கிடைப்பதன்று.மந்திரோபநிடதமும்“பாவக்ராஹ்ய மநீடாக்யம்= அதீத பாவனையினா லறியத்தக்கது-தமக்கோர் ஆஸ்ரய மில்லாதது” என்று கூறிற்று. சிவஞானசித்தியும் “பாவனையிறந்து நின்று பாவிக்கப் படுவதாகும் பரம்பர னருளினாலே” என்று உணர்த்திற்று.

“பரம்பரஞ் சோதி பரனே=பிரகாசங்களனைத்தினும் மேம்பட்ட பிரகாசமுடைய மேலோனே. பிரபஞ்சத்தின் கண்ணுள்ள எல்லாப் பிரகாசங்களுக்கும் பரமப்பிரகாசமாய் நின்று அவைகளெல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்தலானும், தான் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்குதலானும், ப்ரஹ்மசொரூபமே அதுவாகும். சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது “ஈசானோ ஜ்யோதிரவ்யய:=ஈசானன் ஜோதிரூபன், அவ்யயன்” என்று கூறிற்று. அல்லாமலும், சூரியன் முதலியபலதேயுக்கள் ஸ்வயம்பிரகாச முடையனபோல் காணப்படினும், அவைகளெல்லாம் உண்மையில் தேயுக்களல்லவெனவும், பரசிவசொரூபமொன்றே ஸ்வயம்பிரகாசமுடையதெனவும், அறிவுறுத்த “நக்ஷத்ராஸூர்யோபாதி நசந்த்ரதாரகம்” என்றெழுந்து செல்லும் மந்திரத்தில் “அதனிடத்து சூரியன் பிரகாசிக்கமாட்டான் - சந்திரன் நட்சத்திரங்கள் இவை பிரகாசிக்கமாட்டா-மின்னல்களும் விளங்கமாட்டா. இவ்வக்கினி எவ்வளவு - அவன் ஒருவன் விளங்க

அவனை யநுசரித்து எல்லாம் விளங்கும் - அவன் பிரகாசித்தலால் ஈதெல்லாம் விளங்குகின்றது" என்று முடிவுரை கூறிற்று. இது போன்ற வசனம் பகவற்கீதையிலுமுளது. இதுபற்றியன்றே உக்கிரன் என்னும் நாமம் பிரஹ்மத்தின்மேல் நின்று உலகத்திலுள்ள ஒளிகளுக்கெல்லாம் சிவப்பிரகாசமே தாயகமென நிருபித்ததாயிற்று. "தேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேசத்தென்னர்" என்று சகலாகம பண்டிதரும் சிவஞானசித்தியில் வற்புறுத்தியருளினர். இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிஸ்வரூபமாகிய பரசிவப்படிவமே யானெனதென்னுஞ் செருக்குற்று இறுமாந்து நின்ற பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு இடையே தோன்றி அச்செருக்கை யடக்கிய அக்கினிப் பிழம்பாம். இந்தச் சோதிப் பிழம்பைப் பரனெனப் புகழ்ந்தது அவன் எல்லாத் தேவருக்கும் மேலோனாயிருத்தல் பற்றியே. அப்பெயர் அவனுக்கு ரூடியாம். அவன் பரனாகவே அவனது சக்தி பரையெனப் புகழப்பட்டனர். பராசக்தியெனவும் நாமம் வேறு எந்தச் சக்திக்கும் எவ்விடத்தும் அமைந்திற்றிலது. சிவனாரது சக்தியையே "பராஸ்யசக்திஃ" என்று மந்திரோபநிடதம் புகழ்ந்தது.

திருச்சதகம்.

க-வது மெய்யுணர்தல்.

கோள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன் வாழ்வு = இந்திரன், திருமால், பிரமன் என்னுங் கடவுளர் பதங்களை யொருபொருளாக மதிக்கமாட்டேன். இவ்விறைவர் பதவிகள் அதிகார மலக்குற்ற முளதாலும், சுகதுக்கங்கள் கலந்து நிற்றலானும், சிருஷ்டிகாலத்தில் பிராகிருதத் தோற்றங்களாய்க் காரியப்பட்டுஸம்ஹாரகாலத்தில்மூலப்பிரகிருதியி லொடுங்குதலானும், இந்திரசாலம், கானற்சலம், கனவு முதலியவைகளைப்போல் உள்ளனவாகத்தோன்றிப் பின்னில்லை யாதலானும், நிலையில்லாத அசத்துப் பொருளாம். ஈண்டு திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவின் பதவியையும், சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமன் பதவி

யையுங் கூறினமையால் இனம்பற்றி ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திரமூர்த்தியின் பதவியையுந் தழுவிக்கொள்ளவேண்டும். பிரமலோகமாகிய சத்தியலோகத்தினின்றும் தட்ச நாரத சனகாதிகளும், விஷ்ணுலோகமாகிய வைகுண்டத்தினின்றும் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகளும், உருத்திரலோகமாகிய ஸ்ரீ கைலாசத்தினின்றும், நந்தி ஆலால சுந்தராதிகளும் கர்மபூமியாகிய பூலோகத்துக்கு மீண்டாரகளெனவும், இம்மும்மூர்த்திகளிடத்தில் தேவராதியோர் பிரமவிசாரஞ் செய்தாரெனவும், உபநிடதங்களும் உப ப்ரஹ்மணங்களும் கூறுகின்றமையால் இந்தப் பதவிகளைப் புனராவர்த்தியில்லாத மோட்ச ஸ்தானங்களாகக் கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதாம். அல்லதூஉம், இவர்களது திருமேனிகளே பிரமசொரூபமாயின் இவற்றின் சாக்ஷாத்காரமன்றி முக்தி வேறுண்டென்பது பெறப்படமாட்டாது. படாதாகவே, இந்த சாக்ஷாத்காரமே பிரமாநந்தாநுபவநிலையாகவேண்டும். அப்படிக்கின்றி இம்மூவர்களையும் ஜீவர்களென்று வேதம் ஒதுக்கினமையால் இவர்களது பதங்களெல்லாம் பாரதந்திரிய துக்கக் களஞ்சியங்களே யன்றி சிறிதேனுந் துயரமணுகப்பெறாத சுத்த பரமானந்தாநுபவ சாம்ராஜ்யமான மோட்ச மல்லவாம். அவைகளை யடைந்தவர் பூலோகத்துக்கு மீள்வாராயினர். மீளாத விடமே அதனினும் மேலானதன்றோ. ஆதலின் "மாலயனு மிந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ்-சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்" என்றுகண்ணுடையவள்ளலாரும், "விதியார் படைப்பும் அரியா ரளிப்பும் வியன்கயிலைப்-பதியார் துடைப்பும் நம்பா லணுகாது பராநந்தமே-கதியாகக் கொண்டு" என்று திருவெண்காட்டடிகளும் சிவப்பிரசாத மெய்தினோர்களது தன்மையை விதந்தோதியருளினார்கள். ஆயின் புனராவர்த்தியில்லாத மோட்ச லோகந்தான் யாதெனின், பிரம விஷ்ணு ருத்திர லோகங்களுக் கதீதமாய், சுத்தமாயா புவனமாய், அதர்வ சிகையில் பிரணவத்தின் நான்காவது மாத்திரையின்ஸ்தானமாய்ப் படிக்கப்பட்டமஹாகைலாசமென்னும்சோமலோகமாகியசிவபுரமாம். இதுவே ப்ரஹ்மலோகமென்றுங் கூறப்படும். இதை யடைந்தவரது தன்மையைச் சாந்தோக்கியோபநிடதமானது பிரஹ்ம்லோகஸம்பத்யதேநசபுனராவர்த்ததே நசபுனராவர்த்ததே. =சிவலோகத்தை யடைந்தவன் மீளப்பிறக்கின்றானில்லை, மீளப்

பிறக்கின்றானில்லை" என்று கூறிற்று. இந்த உபநிஷத்தின் பொருளையே முனிவேந்தராகிய வியாசபகவானும் "அநாவ்ருத்தி சப்தாதநாவ்ருத்தி: சப்தாத்=மீளப்பிறப்பதில்லை மீளப்பிறப்பதில்லை." என்று தமதுவேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி யத்தியாயத்து இறுதிப்பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே இருமுறை யடுக்கிக் கூறினார். எம்மை யாட்கொள்ள வெழுந்தருளி வந்த மணிவாசகப்பிரானும் "வானவூர் கொள்வோம் நாம் மாயைப்படைவாராமே" எனவும் "அண்டர்நா டாள்வோம்நா மல்லற்படைவாராமே" எனவும் திருப்படையெழுச்சி என்னும் திருப்பதிகத்தில் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். பகவற்கீதையிலும் இந்தச் சிவபுரத்துச் சிறப்பினை, "தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வ பாவேந பாரத, தத்ப்ரஸாதாத் ப்ராம்சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்யஸி சாஸ்வதம்=அவரையே சகலமான தன்மையாலும் சரண மடையக்கடவாய்-அந்த ஈசுவரனுடைய அநுக்கிரகத்தாலே சர்வோத்தமமான சாந்தியையும் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக" என்று படர்க்கைப்பொருளைச் சுட்டி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்தருளினார். ஈண்டு குறித்த ஸ்தானமே அபரமுத்தி ஸ்தானம். அதைப் பரமபதமென்றால் இழுக்கென்னையெனின், பரமபத நாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் கற்பந்தோறும் பூமியில் அவதரிப்பதால் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பதவி மீளாப்பதவியெனல் பொருந்தாது. ஸ்ரீமத் உமாசமேத பரமசிவம் பக்தர்கள் மனங்களிக்க ஆங்காங்கு உண்மையிலக்கணம் ஏதுங்குறைவில்லாமல் ஆவிர்ப்பவிப்பதன்றி எங்கும் பிறப்பதின்மையால் அவரது திவ்விய லோகமாகிய சிவபுரமே என்றும் பிறப்புப்பிணி வந்தெய்தப் பெறாத சாசுவித ஸ்தானமாம். அந்த ஸ்தானத்தையடைந்தவர்களுக்குங்கூட மகாசங்கார காலமெனப்படும் மகாப்பிரளயகாலத்தில் விதேக கைவல்லியமாகிய பரமுத்தி சித்திப்பது திண்ணமாதலால் அதுவே அபரமோட்சபதமென்று சொல்லப்படும்.

என்னை! தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலினினிதுகொல்-தாமரைக் கண்ணா னுலகு" என்று திருக்குறளிற் கூறியிருத்தலால் செங்கண்மாலுலகமே பேரின்ப வீடெனவும், அவ்வீட்டுத் தலைவனே பரம்பொருளெனவுங் கொண்டால் குற்றமென்னையெனின், அதுகூடாது. தீவினை நல்வினை

யென்னும் இரண்டனுள் தீயவொழிந்தழி நல்லன பொருந்துதலும் அதுவு மொழியுங்கால் இறைவனருள் கூடுதலும் உலகத்தில் பிரத்தியட்சம். ஆதலின் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மூன்றனுள் இம்மையி லனுபவிக்கும் இகலோக வின்பத்துக்கு மாறாய் மறுமையில் நுகரும் பரபோகத்தையே அவ்வுலகு குறிக்கின்றமையின் அது பேரின்பவீடாதல் செல்லாதாம். வீடு என்பது விடுதல் என்னும் பொருளைத்தருதலால் செங்கண்மா லெழுந்தருளி யிருக்கும் உலகத்தைப்பற்றுதல் விமலஞானநந்த வீடாகாது. மறுமைப்போகத்தை அநுபவிக்கும் உலகங்களிற் சிறந்ததாமென்பதே யமைவுடைத்து. ஆதலினன்றே, "அருள்பெற்றவர்க ணித்தவுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே யிதுவும்-இறுதியிலை யிது தானுங்காயமுண்டே லிருங்கன்ம மாயமலமெல்லா முண்டாம்" என்று பதமுத்தியையுந் தூஷித்துரைத்தது சிவஞானசித்தி. ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "சாலோக மாதி சௌக்கியமும் விட்டநம்பால்-மேலான ஞானவின்பமேவு நா ளெந்நாளோ" என்றும் "பேரின்ப முத்தியிப் பூமியிலிருந்து காண, எத்தனை விகாதம் வரும்" என்றும் வற்புறுத்தியருளினார். (சூ)

மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி = சாக்ஷாத் சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாக வெண்ணி. ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரியாய் விளங்கும் பரமேசுவரன் பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை யதிஷ்டித்து நின்றுகொண்டு அவரவர்கள் தொழில்களை நடாத்துகின்ற முறைமையினால், அவரவராய்த் தியானம் பண்ணப்படுவானன்றி அவர்களுடனே யொருவனாக எண்ணப்படுவா னல்லன். பிரமனுக்குச் சிருஷ்டித் தொழிலும், விஷ்ணுவுக்குக் காத்தற்றொழிலும், உருத்திரனுக்குச் சங்காரத்தொழிலும் சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படினும் உருத்திராதிஷ்டானமே ஏனைய ரிருவரிடத்தும் வியாபித்து யாவும் நடாத்துகின்ற தென்பது வேதமுடிகளின் தாற்பரியம். "கார்யம்விஷ்ணுః க்ரியாப்ரஹ்மா காரணந்துமஹேச்வரః = காரியம் விஷ்ணு, கிரியைபிரமா, காரணன் மகேசுவரன்" என்றுருத்திர ஹ்ருதயோபநிடதமும், "பராத் பரதரோ ப்ரஹ்மா தத்பராத்பரதோஹரிః - தத்பராத்பரதோ ஈசః தஸ்மா துல்யோதிகோநஹிః = பரத்திக்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா-அவருக்கு மேலா

யுள்ளவர் ஹரி-அவருக்கு மேலாயுள்ளவர் ஈசர்-அவருக்குச் சமானமானவரும் அல்யரும் ஒருவருமில்லை" என்று சரபோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. இதனல் உருத்திரமூர்த்திக்கு அடங்கினவர் மற்றிருவரென்பது சித்தமாயிற்று. இந்த ஈசராகிய உருத்திரரையே பிரமவிஷ்ணுக்களோடு சேர்த்துப் படைக்கபபட்டவரென்றும்; ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணரல்லரென்றும், த்யாதா வென்றும், அதர்வசிகோபநிடதமானது வரையறுத்து முடிவுகட்டி விடுமாயின், மூவருக்கும் அதீதராகிய பரமசிவத்தை மூவரிலொருவராகச் சேர்த்துப் படித்தல் மகாபாதகமாம். ஆதலினன்றோ "ஒதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தரென வோதியிடு மற்பமதியீர்" என்று திருவருணைக் கலம்பகமும், "மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற்-சாவார் பிறப்பார்கடங்களையுந்-தேவாக, வொக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழுமிக்க நரகம் விதித்ததுகாண்" என்று இரட்டையர் தைவீகவுலாவும் விசதப் படுத்தின. அன்றியும் இருக்குவேதமானது 'பரமசிவனைவேறு தேவர்களுக்குச் சமமாயாவது கீழாயாவது கருதித்தொழுதல் உருத்திரகோபஹேதுவென்று "மாதேர் ருத்ரஃ" என்றற்றொடக்கத்துவசனத்தில் உண்மை நிறுவியது. ஆயின் வைதிக சைவர்களென்று சொல்லப்படும் சகல சமயாதீதாத்துவித சித்தாந்த சைவர்கள் ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திர மூர்த்தியைக் கடவுளாக வழிபடுத லில்லையோ வெனின், உண்மை கூறுதும். இந்த உருத்திரர் பந்தம் நீங்கி முத்திப்பெற்ற கடவுளாதலால் பரசிவத்துக்குரிய வெல்லாப்பெயரும், வடிவும், தொழிலும் ஏற்று வேதாகமங்கள்முதலியவற்றைஅறிவுறுக்குங் குரவராய்,அயன்மா லிருவருக்கும் மேலாய்ச் சைவத்திலெய்தி சமயதீக்ஷை பெற்றோரால் வழிபடுங் கடவுளாரயினரன்றி "விஸ்வாதிகோ ருத்ரோமஹர்ஷிஃ=விசுவத்தைக்கடந்தவர் உருத்திரர் மஹரிஷி" என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கொண்டாடிய விசுவசேவியராகிய துரீயமூர்த்தியல்லர். இதனல் சித்தாந்த சைவத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்துவப் பொருளாயுள்ளார் இன்னரென்பது தெற்றெனவிளக்கப்பட்டது. ஐயுற வேண்டாம்.

அல்லதூஉம், பாரதம் அநுசாஸநிக பர்வத்தில் சிவபெருமான் தனது வலப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைப் படைக்கும் பொருட்டுப்

பிரமனைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும் இடப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு விஷ்ணுவைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும், யுகத்தின் முடிவில் ஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டு உருத்திரனை அந்தப் பிரபுவே சிருஷ்டித்தாரென்றும் பொருள்பட "ஸோஸ்ருஜத் தக்ஷிணாங்காத் ப்ரஹ்மாணம் லோகஸம்பவம்-வாமபார்ச்வாத் ததா விஷ்ணும் லோகரக்ஷார்த்த மீச்வர:-யுகாந்தே சைவஸம்ப்ராப்தே ருத்ரம் ப்ரபு ரதாஸ்ருஜத்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் வேத சம்மதமாகிய நான்காவது தெய்வம் சிவபெருமானென்பதே முடிந்த கருத்தாம். இவ்வாறே சிவபுராணங்களெல்லாம் அயனரியரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும் விளக்கி அவர்களைத் தமதாணையின்வழி நடாத்தும் பரமசிவனையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராண சரித்திரங்கட்குரிய மூர்த்திகள் நால்வரென்பது வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே தேவார திருவாசகமும், மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களும் ஒப்பியுள்ளன. விஷ்ணு புராணங்களோ அயனரனாகிய இருவர்களை மாத்திரம் விளக்கி விஷ்ணுமூர்த்தியையும் விளக்குதலின்; அந்தப்புராண சரித்திரங்கட்குரிய மூர்த்திகள் மூவரென்பதே வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே ஆழ்வார் பாடல்களும் சம்மதித்துள்ளன. இதனால் ஆழ்வார் பாடல்களனைத்தும் விஷ்ணுபுராணங்களிற் கூறிய முடிபையே எடுத்தாண்டதென்றும், சதுர்த்த வாச்சிய மூர்த்தம் விஷ்ணுபுராணங்களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லையென்றும், திதி கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி எஞ்ஞான்றும் அம்மூர்த்தமுடையாராகாரென்றும் ஏற்பட்டது. வேதம் எப்படி நான்கு மூர்த்திகளையும் விளக்கி முடிவில் நான்காவது மூர்த்திக்கே பரத்துவம் நிரூபித்ததோ அப்படியே புராணேதிகாசங்களும் நிரூபித்தமையால் வேத புராணேதிகாசங்கள் யாவும் சத்தியமாகச் சிவபரத்துவ போதக உண்மைநூல்களென்பதே துணிபு. இவ்வுண்மையினை யறியாதார் சிவபுராணங்களிற் சிவனுக்கும் விஷ்ணுபுராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கும் முனிவர் கோமானாகிய வியாசர் பரத்துவங்கூறி குழப்பிவைத்தாரென்று மயங்கி நிற்பர். அந்த வியாசபகவான் அந்தந்த மூர்த்தியை வழிபடும் பக்குவர்களுக்கு அன்பு முதிரும்படியாக வேதம் எப்படிக்கூறிற்றோ அப்படியே கூறினாரன்றி குழப்பி வைத்தனரல்லர். கீழ்ப்பட்டாரை நோக்கி மேற்பட்டாருக்குப் பரத்துவங் கூறு

தல் சாஸ்திர சம்மதமாதலின் புராணங்களின் பிராணனை யறிதலே அறிவுடையோர் செய்கையாம். அக்கினிபுராணம், சூரியபுராணம், பிரமபுராணம், ஆகிய இவைகளை யுஞ் சொன்னதுபோல் விஷ்ணுபுராணத்தையும் சிவபுராணத்தையும் வியாசர் சொன்னமையால் அவைகளைக்கொண்டே விஷ்ணுமூர்த்திக்காவது உருத்திரமூர்த்திக்காவது முடிவான பரத்துவஞ் சாதித்தல் சிறிதும் ஒவ்வாத காரியமாம். அவர்களைப் பரப்பிரமமாகச் சொன்ன சுருதி வசனங்கள் "அந்நம் ப்ரஹ்ம" "மநோப்ரஹ்ம", "விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம" "ஆதித்யோ ப்ரஹ்ம" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களோடே இனம்பெறு மென்பதற்குயாதும் ஐயுறவில்லை. இத்திறம் உண்மைப்பொருள் சற்குரு கடாக்ஷமும் சத்திநிபாதமும் இல்லாதார்க்கு விளங்குதல் மிகவும் அரிதாம். (௬௧)

கழுதொடு காட்டிடை நாடகமாடி=பேய்களோடு சுடுகாட்டினிடத்து நடனஞ்செய்து. சுடுகாடாவது ஊருக்குப் புறத்திலுள்ள புறங்காடாம். இதில் பூதங்களும், பேய்களும், பிசாசுக்களும் வாசஞ் செய்யும். இவைகளெப்பொழுதும் ஜீவர்களை யிடர்ப்படுத்தி அதஞ் செய்வதையே தொழிலாகப் பூண்டிருக்கும். மஹாசமுத்திரத்தின் ஜலமானது பிரவாகங்கொண்டு கரைகடந்து போகாவண்ணம் அச்சமுத்திரத்தின் மத்தியிலுள்ள வடவைத்தீ அப்பெரும் வெள்ளத்தைக் கிரஹணஞ் செய்து நிற்பதுபோல் பரமேசுவரனும் எண்ணிறந்த ஊர்கடோறும் அடுத்துள்ள எண்ணிறந்த சுடலைகளில் வசிக்கும் பூதம் பேய் பிசாசங்கள் வரம்புகடந்து சென்று சர்வப்பிரஜைகளையும் இடர்ப்படுத்தாதபடி அவைகளுக்குத் தலைவனான மயானருத்திரனை யதிஷ்டித்து அவைகளோடு நடனஞ் செய்யாநிற்பன். "சங்கரோ பகவானாத்யோ ரரக்ஷ ஸகலாः ப்ரஜாः=பகவானும் ஆதித்தியருமான சங்கரர் சகலப்பிரஜைகளையும் ரட்சித்தார்" என்று சரபோப நிடதமும், "யஇமாம் லோகா நீசத ஈசநீபிः=எவர் இந்த லோகங்களை யெல்லாம் நியமன சக்திகளினாலே ஆளுகின்றார்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமுஞ் செப்பியவாறு எல்லாப் பிரஜைகளையும் இரட்சித்தல் சிவபெருமானுக்குரிய அருட்குணமாகும். ஆதலின் பேய்களோடு நடனஞ்செய்கின்றானென்று சூசிப்பிக்கப் பட்டது. இதனால் சிவபெருமான் லோகோபகாரமாய்ச் செய்யும்

அருணடகம் எவ்வாற்ருனுந் தாழ்வாக வெண்ணப்படமாட்டாது. இஃதிங்ஙனமிருக்க, வேறு பொருளாவது-பரமபதியாகிய சிவபெரு மான் சர்வ சங்கார காலத்தில் சகல ஜீவகோடிகளையும் சர்வலோகங் களையுஞ் சங்கரித்த போழ்து அவையாவும் சுடலையாய்விடும். அத் தகைய சுடுகாடென்னும் மகாமசானத்தில் அவ்வெம்பெருமான் தானே முதற்பெருங் கடவுளென்பதூஉம், தனக்கு மேலொரு கட வுளின்றென்பதூஉம், யான்பரம் யான்பரம் என்று இறுமாப்பெய்தி யுழலும் மாலயன் முதலிய கடவுளர் யாவரும் இடையே இறந்தழிந் தொழியும் பசுக்களென்பதூஉம், தாளுெருவனே ஆதியந்தங்கடந்த முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாயுள்ளவனென் பதூஉம், தன்னையடைந்து உள்ளன்போடு வழிபடும் மெய்யன்பரே மீளாமுத்திப்பேறுபெற் றுய்வரென்பதூஉம்நிலைநிறுத்தும்வண்ணம் அண்டங்களையெல்லாம் எடுத்தணிந்துகணங்களோடும் தாண்டவம் புரிந்தருளுவன். அக்காரணத்தால் "ஈமத்தாடி" "சுடலையாடி" முத லிய பல அரியநாமங்கள் அப்பெருமானுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின் றன. "நள்ளிருளினட்டம் பயின்றுடுநாதனே" என்ற மலர்மொழி யின் கருத்தும் இதுவேயாம். இனி ஞானர்த்தமாவது:—பிருதிவி முதல் நாதமீருகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஞானக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டு ஒழிந்துநின்ற விடமாகிய புருவமத்தி சர்வசூன்ய மயானமென்னும் ஞானச்சுடலை யாகும். இந்தவிடம் இராப்பகலற்றதாயும், நினைப்பு மறைப்பு ஒழிந்ததாயும், பரவெளியாயுமிருத்தலால் ஜீவன்முத்தர்களனைவரும் இதையே நிலையிடமாக நித்தமும் பற்றியிருப்பார்கள். ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிக ளும் "இராப்பகலில்லாவிடமே யெமக்கிடமென்றறிந்தே" என்றும் "நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்கினகமென்பார்" என்றுஞ்சாற்றி யருளினர். சாதாரணமாகப் பேயானது ஆகாரம். நித்திரை, பயம், மைதுனம் முதலான தொழில்களற்றிருத்தல் போல ஜீவன்முத்தர் களாகிய சிவஞானிகளும் பேய்க்குணமருவி அது, தான் என்று அபி மானிக்கப்படும் உடம்பினழகையும், அவ்வுடம்பின் பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையு மொழித்து வானகமும் மண்ணகமும் வணங்கும்படி வீற்றிருப்பார்கள். அவர்களோடு சர்வேசுவரனுகிய

சிவபெருமானும் எக்காலமும் ஆனந்த நடனம் புரிந்தருளுவன். அந் நடனங் காரணமாக அப்பேரருளாளனுக்குப் "பேயோடாடி" என்னுந் திருநாமம் அவனது எண்ணிறந்த நாமங்களில் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜீவன்முத்தர்கள் பேய்க்குணமருவி யிருப்பார்களென்பதற்குப் பிரமாணம் "பாலரொடு பேயர்பித்தர்பான்மையென நிற்பதுவே-சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே" என்னுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கும், "பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர் குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுளும், "நண்பகல் கங்குல்காணார் ஞானநல் லறிவேகொண்டு, கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசாசர்தங் கொள்கையாளர்" என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் பான்மொழியும், "பீளையுடைக் கண்களாற் பின்னைப் பேய்த்தொண்டர் காண்பதென்னே" என்னும் ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் திராவிட சூக்தியும் நிதரிசனமாம். அன்றியும், ஞானசம்பந்தப் பெருமானும், "பேய் பேயென்ன வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே" என்றருளிச் செய்தனர். (௬உ).

பவனெம்பிரான் = பவன் என்னுந் திருநாமமுடையவன் எனக்குத் தலைவன். பவன் = எக்காலத்தும் எவ்விடத்து முள்ளவன். அஷ்டமூர்த்தங்களில் பிருதிவியென்னுந் தநுவில் சிவனார் பவராய் விளங்குதலால் "ப்ருதிவீயோபவஃ" என்று ருக்வேதங் கூறுகின்றது. சராசரப் பொருள்களனைத்துந் தோன்றுவதற்கு இருப்பிடமாயிருத்தலால் யோகத்தானும், கோசங்கள் யாவும் அச்சொல்லைச் சிவத்துக்கே யுரிய நாமமாகக் கூறுதலால் இடுகுறியானும், பவநாமம் பரமேசுவரனையே குறிக்கும் யோகரூடிப்பெயராம். இப்பொருளையே சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் "தம்விஸ்வரூபம் பவபூதம் = அவன் விசுவரூபன் பவபூதன்" என்று சாற்றியது. பவன் முதலிய அஷ்ட நாமங்களும் (பவன், ஸர்வன், ஈசானன், பசுபதி, உருத்திரன், உக்கிரன், பீமன், மஹாதேவன் என்பவைகளாம்) சிவனொருவர்க்கே சிறந்தனவா மென்பது யாவரானும் மறுக்கவொண்ணாத் துணிபாம். அஃதெங்ஙனமெனின், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையால் பவன் எனவும், எல்லாவற்றையுஞ் சங்காரஞ் செய்தலால் சர்வன் எனவும், உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிட்டகுண முடைமையால் ஈசா.

ளன் எனவும், பசுபாசங்களுக்கு நாயகமா யிருத்தலால் பசுபதி என வும், சம்சார ரோகத்தை உருகச் செய்தலால் உருத்திரன் எனவும், சூரிய சந்திராதி ஒளிகளால் அடக்கப்படமாட்டாமையால் உக்கிரன் எனவும், எல்லா வான்மாக்களையும் நியாமகஞ்செய்து அவற்றுக்கு அச்சமுண்டாக்குதலால் பீமன் எனவும், மஹத்துவமும் பிரகாசமு முண்மையால் மஹாதேவன் எனவும் சிவனுர் புகழப்பட்டனர். அது பற்றியே ருக்வேதம் "ப்ருதிவ்யோபவ:-ஆபச்சர்வ:-அக்நேருத்ர:-வாயுர்பீம: - ஆகர்கஸ்யமஹாதேவ:-ஸூர்யஸ்யோக்ர:-சந்த்ரஸ்ய ஸோம:- ஆத்மாந: பசுபதி:=பிருதிவியிற்பவராயும், அப்புவில் சர்வராயும், தேயுவில் உருத்திரராயும், வாயுவில் பீமராயும், ஆகாசத்தில் மஹாதேவராயும், சூரியனில் உக்கிரராயும், சந்திரனில் சோமராயும், ஆத்மாவில் பசுபதியாயும் (விளங்குகின்றூர்)" என்று விளக்கிற்று. உண்மை யிவ்வாறிருக்க, அறிவுள்ளீடில்லாத சிலபாஞ்சராத்திரிகள் புராண வசனங்களையே முக்கியப் பிரமாணமாகக்கொண்டு குணமூர்த்தியாகிய உருத்திரர் பிரமனுடைய நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய பொழுது ரோதனஞ்செய்தபடியால் உருத்திரர் என்னும் நாமம் பெற்றூரெனவும், அவர் போக்கொணுத பாபியா யிருந்தபடியால் மீண்டும் மீண்டும் அழுதாரெனவும், அவரது பாபவிமோசனார்த்தமாகப் பிரமமூர்த்தி பவன், சர்வன் முதலான எழுபெயர்களைத் தந்தாரெனவும், இழிவாகப் புலம்புவார்கள். அந்தோ! இவர்களிவ்வாறு பிதற்றுதலால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது யாதெனின், போக்கொணுத பாவங்களை யெல்லாம் போக்கும் பேராற்றல் உபநிஷத் விசிட்டமான சிவநாமங்களுக்கே இயல்பிலமைந்ததன்றி வாசுதேவ நாமங்களாகிய விஷ்ணுவாதி நாமங்களுக்கு அத்துணையாற்றல் இல்லையென்பதே யாம். கமலத்தண்ணல் தியான மாற்றுழி அவனது புருவ நாப்பண் பரசிவ வருளால் பூவையோர் பங்கன் அழுதுகொண்டுதித்த அபிநய வைபவம் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, முதலியவற்ருற் சிறந்த வல்லார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிதலே சிறப்புடைத்து. அவ்வரிய வுண்மை பிரம நிஷ்டாபர ரல்லாதார்க்கு விளங்குதல் வெகு துர்லபம். அன்றியும் அங்ஙனந் தோன்றிய உருத்திரர் கிருத்திய கர்த்தாக்களுடன் ஒருவராகப் படிக்கப்பட்ட ஸம்ஹார ருத்திரமூர்த்தி

யின் அம்சரேயன்றி சகல சமயாதீ தாத்துவித சித்தாந்த சைவர்கள் பரவும் துரீய ருத்திரராம் பரசிவப்பிரபு வன்று. (௬ரு)

உ-வது அறிவுறுத்தல்.

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன் = நான் பிறவித்துன்பத்துக்குச் சிறிது மஞ்சேன், இறத்தலுக்கு என் செய்யக்கடவேன். பிறத்தல் துன்பம் இறத்தல் துன்பத்தினும் அறக்கொடிது என்பதனை யொருவாறு விளக்குதும். ஆன்மாவானது சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு பிதாபுசிக்கும் அன்னபானத்துடன் சென்று அவனுதரத்திற் றங்கியிருந்து பிறகு அவனிடத்துண்டாகிய சுக்கிலம் மாதாவிடத்துண்டான சுரோணிதத்தில் பவளப்பையில்முத்தை வைத்ததுபோல் பதிகிறவவதரத்து பிராணவாயுவை வாகனமாகவும் மனதை வழியாகவுங்கொண்டு சுக்கில சுரோணிதத்தின் தலைப்பிலே பதியும். அங்ஙனம் பதிந்து கன்மத்துக்கீடாக மூன்றரைக்கோடி உரோமத்துவாரமும், எழுபத்தீராயிர நாடியும், வாயுவிற் பிரதானமான தசவாயுவும், நவத்துவாரமும், எண்சாணுடம்பும், ஏழுதாதுவும், ஆறுதாரமும், ஐந்துபொறியும், நாலுகரணமும், மூன்று மண்டலமும், இரண்டுவினையும், இவையிற்றை யொன்றெனப்போர்த்த புறத்தோலுமாக ரூபீகரிக்கும், அப்படி ரூபீகரித்து மாதாவின் கருப்பாசயப் பையில் நாளுக்குநாள் அவயவங்களெல்லாமுண்டாய் ஒரு வடிவாகத் திரளும். பிறகு தாய்புசிக்கு மாகாரத்தை அறுசுவையடைவாக நாபிச்சூத்திரத் துவாரா ஏற்றுக்கொண்டு அந்த அன்னரசத்தின் மிகுதியாலே அந்தக்கரணங்களுண்டாக அவற்றால் சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும். பிறகு பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் புத்தியிற் சொற்பனம்போல் வந்து தோன்ற அக்கணமே சுழுமுனை நாடி யடைப்பட்டு இடைகலையும் பிங்கலையுந் திறக்க பிராணவாயு பிரவேசித்து மேல்நோக்கி நாசித் துவாரங்களினாலே நாளொன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசமாக உச்சாரணஞ் செய்யும். அக்காலத்தில் தானடைந்துள்ள கர்ப்பவாசம் மிகவும் இழிவானதென்றும், அதனால் மிக்க வேதனையேயுண்டாகிறதென்றும், கர்ப்பத்தினின்றும் பிறந்த போழ்தே சாக்ஷாத்-

சர்வேசுவரனுடைய திருவருளால் ஞானாசிரியன் திருவடியடைந்து எக்காலத்திலும் அழிவில்லாது நித்தியமாய் விளங்கும் சிவசாக்ஷாத்காரம் பெற்று அவலமாகிய பிறவிப்பிணியை ஒழித்துவிடக் கடவேனென்று விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும். இக்கருத்தையே கர்ப்போபநிடதமானது "யதியோநியாம் ப்ரமுச்யேயம் ப்ரபத்யே பரமேச்வரம், பர்க்கம் பசுபதிம்ருத்ராம் மஹாதேவம் ஜகத்குரும் = யோனியை விட்டு வெளிவருவேனாயின் பரமேசுவரனும், பர்க்கனும், பசுபதியும், ருத்திரனும், ஜகத்குருவுமான மகாதேவனைச் சரணமடைவேன்" என்று புகன்றது. இவ்வாறு விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும் போழ்தே கருப்பாசயப்பை யுறுத்தலினால் பெரிய கற்பாறையின் கீழ் அகப்பட்டானொருவன் நெருக்கப்பட்டு துயரமடைவதுபோல் மிகவுந் துயரமடைந்து உளமழிந்து சோரும். அன்றியும் கருப்பாசயத்து நீராகிய வெள்ளம் மீக்கொண்டு நிற்கையினால் சமுத்திரத்தில் மரக்கலத்தினின்றும் வீழ்ந்தமிழ்ந்தினவன் துயரமடைவது போல் துக்கித்துப் புத்திமயங்கியிருக்கும். மேலும் தாயின் உதராக்கினி சுடுகையினால் நெருப்பினின்று நீங்காமலிருக்கின்ற இருப்புக் குட்டத்தில் வைக்கப்பட்டவன் துயரமடைந்து ஆவிசோர்வதுபோல் துன்புறும். இதுவுமல்லாமல் இருப்பூசியைக் காய்ச்சி சரீரத்தில் தொளைத்திடப்பட்டவன் அடையும் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு துயரமடைந்து அழுந்தும். இவ்வாறு துயரத்திலழுந்தி பீதியடைந்து மெய்மறந்திருக்கின்றபோது முப்பத்திரண்டு நூறாயிரத்து நாற்பதினாயிரம் சுவாசங்கழிந்து உதரகன்மந் தொலையவே தாயினிட்டத்துண்டான பிரசூத வாய்வு பிரவேசித்து உடலை மடக்கித் தலை கீழாகத் தள்ளும். அப்பொழுது ஆன்மாவானது தன்பலமெல்லாங் கெட்டு மிகவும் மயக்கமடைந்து முன்னெண்ணியிருந்த நல்ல நினைவுகளையெல்லாமொழித்து ஆலையிலே நெருக்கப்படுங் கரும்புபோல் தாயின் யோநித்துவாரத்தில் நெருக்கப்பட்டு சரீரத்துடன் பூமியில் விழும். பிறவித்துன்பம் இவ்வாறு பயத்தையுண்டுபண்ணுதலால் மேற்சொன்ன கர்ப்போபநிடதமானது "கர்ப்பவாஸே மஹத்துக்கஂ-கர்ப்பவாசமானது மகத்தாகிய துக்கம்" என்றுவற்புறுத்தியது.

இனி இறத்தல் துன்பமோ இதனினும் எண்மடங் கதிகமாம். அதனைச் சுருங்கச் சொல்லின் ஐம்பொறிகளும் அறிவழிந்து சரீரஞ்

சஞ்சரிக்காமல் கிடையாய் விழுந்து கிடக்கையில், ஆன்மாவானது தனக்கெதிரிலுள்ள பொருளேயும், பூவையும், பூவையரையும் நினைத்து இனியிவைகளை யநுபவிப்பார் யாரோவென்றும், இவைகளை விட்டு நீங்குங்காலம் நமக்குவந்து வாய்த்ததே யென்றும், நாம் நமது, நமது என்று அதிகமாய் அபிமானம் வைத்திருந்த இவையாவும் இப்பொழுது அந்நியமாயிற்றேயென்றும், பாந்தள் வாயிற் பற்றிய தேரையைப் போல் கலக்கங்கொண்டு துயரமடைந்து ஆவி சோரும். அன்றியும் தனக்கென ஓரறிவுமில்லாமல் செய்கையற்று பிராணன் மாத்திரம் நீங்காதிருக்குந் தருணத்தில் முதல் முதல் கெடுவது நேத்திரமாதலால் கண்பஞ்சடையும். முதல் கண்கெட வேண்டிய காரணம் யாதெனின், ஆன்மாவானது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளினும் ஒப்பநிற்பினும் கண்ணிந்திரியத்தைப்போல் மற்ற இந்திரியங்கள் சேய்மைக்கண்ணுள்ள விஷயங்களை வியாபித்தறியமாட்டாது தம்மாட்டு வந்த விஷயங்களையே அறிகையாலும், கண்ணிந்திரியமோ தன்னிடத்து வந்துற்ற விஷயங்களையும் தூரத்திலுள்ள பொருள்களையும் அறிதலாலும், எல்லா வுறுப்புக்களிலும் கண்ணே பிரதானமாயிருத்தலாலும் முதல் முதல் கெடுவது கண்ணிந்திரியமாகும். இவ்வாறு கண்கெட்டுப் பஞ்சடையவே அருகிலுள்ளோர் வடிவம் தனக்குப் புலப்படாது. புலப்படாதாகவே அவர்களை மீளவும் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவா தன்னுள்ளத்தின்கண் அதிகரித்தெழ, விழித்து விழித்துப்பார்க்கும். அங்ஙனம் பார்த்துந் தன்னெண்ணம் நிறைவேறப் பெறாமையினால் அல்லுற்றழுந்தும். பிறகு காது செவிடுபடும். படவே அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் தனக்குக் கேளாது. பிறகு பரிசவுணர்ச்சி கெடும். கெடவே அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்கள் தனக்குத் தெரியாது. பின்னர் நாவிழுந்துபோகும். போகவே அவர்களைத்தான் அழைக்கக் கூடாமையாகும். பின்னர் நாசியில் கந்தவுணர்ச்சியறும். அறவே அவர்கள் தனக்குக்கொடுக்கும் வஸ்துக்கள் இன்னவை யென்று அறியக்கூடாமையாகும். இவ்வாறு இவ்வைம்பொறியும் ஒன்றின்பின்னொன்றாகக் கெடுவதுமன்றி ஐயமேலிடுதல் முதலிய அபாயங்களால் ஏககாலத்தில் புலனீங்கி அறிவழிந்து கெடுதலு முண்டு. அப்பொழுது ஆன்மா பரிந்துபரம் அளவிட்டுச் சொல்ல

முடியாது, ஆகவே "பட்டிடப்படுந்துயர் பகரற்பாலதோ" என்றும், "மரிப்பதி னருந்துயர் மதிக்கின் மற்றிலை" என்றும் சிவதருமோத்தரங் கூறிற்று. ஆளுடைய வடிகளும், மற்றோரிடத்தில் "சாதல் சாதல் பொல்லாமை" என்று மரணவேதனையின் கொடுமையை யாவரும் நடுக்கங்கொண் டுணர்ந்து உய்யுமாறு கூறினரே யன்றித் தன்பொருட்டன்று. இத்தகைய கொடிய மரணவேதனையையும், தேக அநித்தியத்தையும்,ஆன்மாவின் சுதந்தர ஹீனத்துவத்தையும், யாதாமொருவர் தனிமையாயிருந்து சிறிதுநேரம் சிந்தித்துப் பார்க்கின், உடனே உயிர்க்குறுதியைத் தேடிக்கொள்ள யாதோரையமுமிராதென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!! திண்ணம்!!! (சச)

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வால் மனநின்பால்— தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி= பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னைத்துதிப்பதுந் தாம்செல்வப்பெருக்கோடிருந்து சுகவாழ்வு வாழும்பொருட்டே. மனத்தை யுன்னிடத்துப் பதியச் செய்வதுந் தாமுயர்வடைந்து தம்மை யாவரும் வணங்க விரும்பியே. இதனால் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களாயினும் சிவபெருமானைச் சித்தசுத்தியுடன் திரிகரணங்களால் ஆராதனை செய்தாலன்றி அரிய ஐசுவரியங்களையும், ஈறிலாப் பதங்களையும் அடையமாட்டார்களென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அன்றியுஞ் சிவாராதனையே மற்றெல்லா வாராதனங்களினுஞ் சிறந்ததென்பதூஉம், மிகமேலான தென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. "தவச்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த-ருத்ரயத்தே-ஜநிமசாரு சித்ரம்பதம் யத்விஷ்ணோருபமன்ய தாயிதே" என்றற்றொடக்கத்து ருக்வேத வசனத்தில் சமஸ்ததேவர்களும் ரௌத்ரமாகிய சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள்தங்கள் ஐசுவரியங்களை யடைந்தார்களென்றும், விஷ்ணு வானவர் சிவைபூசைசெய்தே பரமபதவாழ்வு எய்தினரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அடியிற்குறிக்கும் பிரமாணங்களும் இவ்வுண்மையினை வலியுறுத்தும்:-வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோனிறுமாப்பும், அண்டர்தொழ வாழுன்னிறுமாப்பு மாலால - முண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்" (திருவிளையாடற் புராணம்). "வான மேத்த யான் வைகுந்த வாழ்வு பெற்றதுவும், ஞான நான்முகன் சத்திய வுலக நண்ணியதும், ஏனை விண்ணவர்

தத்தம் வாழ்க்கை யெய்தியதும், ஆனுயர்த்தவ னருட்குறி யருச் சனைப் பயனல்" (காஞ்சிபுராணம்). "குடங்கை நீரும் பச்சிலையும் இடுவார்க் கிமையாக்குஞ்சரமும் - படங்கொள் பாயும் பூவணையுந் தருவாய் மதுரைப்பரமேட்டி" (திருவிளையாடற்புராணம்). இதனல் உயர்ந்தபடியிலுள்ள பெருந்தேவர்கள் பதங்களனைத்தையும் ஆரணத்து அந்நியமிலாச் சிவார்ச்சனையே தருமென்பது சுருதி சம்மதமாம். "சிவனை யாவரே யருச்சனை செயாதவர் சிவன்மற்-றெவரை யாயினு மருச்சனை யியற்றியதுண்டோ" என்னுங் காஞ்சிபுராணச் செய்யுளையு மோர்க. (சுடு)

நாயடியேன்-பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுனைப் பரவுவனே=நாயடியேனுகிய யானும் பாழாகிய பிறவித்தளையைச் சேதிக்கும் பொருட்டு உன்னைத் துதிக்காநின்றேன். தேவர்களனைவரும் தாழ்ந்து தம்மை யாவருந்தொழும்வண்ணம் உன்னைத் துதித்தலால் நானொருவன் கொடிய ஜனனமரண சம்சாரத்துக்குப் பயந்து அது நீங்கும்பொருட்டு உன்னைச் சரண்புகுந்து உன்னையே துதிக்கா நின்றேன். அயன், அரி முதலிய தேவர்க ளனைவரும் கொடிய பவப்பிணி யணுகப்பெற்றவர்க ளெனவும், அவர்களும் வெல்லக்கூடாத அப்பிணியை யகற்றுபவன் தேவதேவனுகிய சிவபிரானெனவும் இதனல் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அன்றியும், அச்சிவபிரானே மேற்படி தீப்பிணி யற்றவனுகலின் அப்பிணியினின்றும் நிவிர்த்தி செய்விக்கும் பேராற்றல் அவ்வெம்பெருமானுக்கே இயல்பிலமைந்ததென்பதூஉம், ஜனனமரணப் பிணிப்புண்டு அலைவாரைக் காத்தல் அப்பிணியால் வருந்தும் மற்றவராகிய அயனுதியரால் இயலா வென்பதூஉம், அந்தப் பிணியற்ற மும்மலரஹித முக்கண் மூர்த்தியே அதனிடத் தச்சமுற்ற முமூட்சுக்களால் வழிபடத்தக்கவனென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. அதனுலன்றே சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது. அஜாத இத்யேவ கஸ்சித்பீரு: ப்ரபத்யதே-ருத்ரயத்தே தக்ஷிணமுகம் தேநமாம் பாஹிநித்யம்=பிறப்பில்லையென்றே பயந்தவ னொருவன் ஓ ருத்ரா! உனது தென்றிசைநோக்கிய திருமேனி யாதுளது அதனை வணங்குவான்-அதனுல் என்னை நித்தியமுங் காப்பாயாக." என்று உண்மை யறிவுறுத்தியது. ஆயின், "நாராயணுத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே-நாராயணுத் ருத்ரோ ஜாயதே=

நாராயணனிடத்தில் பிரமா உண்டாகின்றான், நாராயணனிடத்தில்
உருத்திரன் உண்டாகின்றான்" என்று நாராயணோபநிடதங் கூறி
யுள்ளதே அது பசையற்ற மொழியோ வெனின்! அற்றன்று. அடி
யிற் குறிக்கப்படும் உபநிடதப் பிரமாண வசனங்களின்படி பிர
மன், விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக் கப்பால் பர
மேசுவரனாகிய உமாநாதன் துரியமூர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்டமை
யானும், சுருதிகளில் ஒருவனையே பெற்றவனாகவும் பிறந்தவனாக
வுங் கூறுவதாகப் பொருள்கொண்டு அவைகளை அப்பிரமாணமாக்கு
தல் எவ்வாற்றானுங் கூடாமையானும், பிறவாத்தன்மையைத் துரிய
ருத்திரனிடத்தும் பிறப்பைக் காரியமூர்த்தியாகிய குண ருத்திர
னிடத்துஞ் சேர்த்திடல் வேண்டுமென்பதே சர்வ வேதாந்த சம்
மதமாகும். நாராயணோபநிடதங் கூறியபடி நாராயணனிடத்துப்
பிறந்தவன் அவனோடு ஒருவனாகப் படிக்கப்பட்ட குணருத்திர
னன்றி துரிய ருத்திரனல்ல-துரியருத்திரனுக்கு எஞ்ஞான்றும் எவ்
விடத்தும் பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை. மற்றைக்கடவுளரைப்போல்
ஐயந்தியுங் கிடையாது. எனவே புருஷவீரியாநுப் பிரவேசமும்,
மாதுரு கர்ப்பவாசமும் யோநிஜத்வமும் சிவத்துக் கில்லையென்
பதே தேற்றம். அதுபற்றியே "எல்லாப் பிறப்பு மிறப்புமியற்
பாவலர்தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தேம்நஞ்சோணேசா- இல்லிற்,பிறந்த
கதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்தும், இறந்தகதை யுங்கேட்
டிலேம்" என்று சைவத்திருவாளர் கட்டளையிட்டருளினார்.
என்னை! பரமபதநாதனை ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அவதார விய
வகாரங்க ளெல்லாம் பிரமன் முதலியோர் செய்த பிரார்த்தனைக்கு
எளிவந்து ஏனையோர்போல் வினைவயத் தாகாது சுவேச்சா மாத்
திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவ்வப்போது கொண்டமானுட
பாவ முதலியவற்றால் அநர்த்தரூபமாய்த் தோன்றிய சோகம்,மோகம்
முதலான வெல்லாம் அந்தந்த அவதாரங்கட்கியைந்த அபிநய மாத்
திரையே யன்றி பிறிதல்லவெனவுங் கொள்ளலாகாதோ வெனின்!
அப்படிக் கொண்டாலும் அவ்வித வநர்த்தங்கட்குஞ் சிறிது மிடனு
காத சிவபிரான் மஹிமையினை வரையறுக்க யார்தரம். கமலக்கண்
ணனை ஜீவனென்று மற்றிருவரோடுஞ்சேர்த்துவேதம் ஒதுக்கியபடி
யால் அவனது அவதாரத்திற் கொண்ட சோகமோகதாபங்களியாவும்

அவனுக்கு அவ்வப்போதுண்டான ஜீவகுணங்களா மென்றே தெள்ளிதிற்றுணியப்படும்- அவனைப் பரம்பொருளாகக்கொண்டால் உண்டாகு மிழுக்கினை, ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் "அல்லலாந் தொழில் படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்கவருபவர் கடவுளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவிவேலைத் தொலைந்திடா திருணீங்காது, நல்லது மாயைதானும் நாளெனவந்து நிற்கும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினமையுங் கவனிக்க. இனி திரிமூர்த்திகள் ஜீவர்களென்று மேற்குறித்த சுருதிவசனங்கள் வருமாறு:—

(க) "ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே ந்காரணம்-காரணந்து ஸர்வைச்வர்யஸ் ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர சம்புராகாச மத்யே த்யேயஃ"=பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் காரணர்களாகமாட்டார்கள், காரணராவார் சர்வைசுவரிய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயு முள்ளவரே ஹிருதய வாகாசமத்தியில் தியானிக்கற்பாலர், (அதர்வசிகோபநிடதம்)

(உ) "அவஸ்தாத்ரயாதீதம்துரீயம் ப்ரஹ்மஸஞ்ஜ்ஞிதம் -ப்ரஹ்மவிஷ்ணு வாதிபிஸ் ஸேவ்யம்-ஸர்வேஷாம் ஜனகம்பரம் ஈசானம் பரமம் வித்யாத்"=சாக்கிர முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளுக்கதீதரும், துரீயரும், பிரமமென்று பேருள்ளவரும், பிரம விஷ்ணுவாதிகளால் சேவ்யமானவரும், சகலருக்கும் ஜநகரும், பரதத்துவமானவரும், பரமருமான ஈசானரையே அறியத்தக்கது. (பஞ்சப்ரஹ்மோபநிடதம்)

(ங) "அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதீதம்-ஏகமாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணம்ய"= இரண்டற்றவரும், சதுர்த்தவாச்சியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களைக் கடந்தவரும், உபாசிக்கத் தகுந்த ஒருவருமாகிய ஷாட்குண்ய சம்பந்நரான சிவனை நமஸ்கரித்து. (பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்)

(ச) "உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்.........ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்வராட்-ஸயேவ விஷ்ணுஸ் ஸப்ராணஃ=உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், ப்ரசாந்தரும்.......(ஆகிய சிவத்தைத்தியானித்தே இருளுக்கப்பாற்

செல்வன்) அவரே பிரமா, அவரே சிவன் (ருத்திரன்), அவரே இந்திரன்; அவரே அழிவற்றவர், அவரேபரமர், அவரே சொப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு, அவரே பிராணன். (கைவல்லியோபநிடதம்)

(ரு) "அகாரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ உகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே-ம்காரம் ருத்ரம் ப்ருமத்யே ஓங்காரம் ஸர்வேஸ்வரம் த்வாதஸாந்தயே" = அகாரமாகிய பிரஹ்மாவை நாபியிலும், உகாரமாகிய விஷ்ணுவை இருதயத்திலும், மகாரமாகிய உருத்திரனைப் புருவமத்தியிலும், ஓங்காரமாகிய சர்வேசுவரனைத் துவாத சாந்தத்திலும் தியானிக்கவேண்டும். (சரபோபநிடதம்)

(சு) தஸ்யாச் சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:-ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸஹரிஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட் = அந்த (நாராயணரது) இருதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா வசிக்கின்றனர். அவரே பிரமா, அவரேசிவன், அவரே விஷ்ணு, அவரே இந்திரன், அவரே அழிவற்றவர், அவரேபரமர், அவரே சொப்பிரகாசர். (தைத்திரீயோபநிடதம்),

(எ) "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதய:-நாசமேவாநுதாவந்தி ஸலிலா நீவபாடபம்" = பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களும், ஏனையவெல்லாவுயிர்களும், பிறந்தழியும் இயல்பினநெருப்பில் நீர்த்துளிபோல். (மஹோபநிடதம்)

(அ) "ஹேயாந் விஷ்ணவாதிகாந் ஸர்வாந்-சிவயேவ ஸதாத்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸார மோசக: = ஹேயகுண வடிவங்களையுடைய விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைக் கைவிட்டு சர்வசம்சார பந்தங்களையும் நிவிர்த்திசெய்யுஞ் சிவபெருமானொருவரே (ஸ்ரீயருத்திரரே) சதா தியானிக்கற்பாலர். (பைப்பலாதோபநிடதம்)

(கூ) "ப்ரஹ்ம விஷ்ண் வீசா நேந்த்ராதீநாம் நாமரூப த்வாரா ஸ்தூலோஹ மிதி மித்யாத்வா ஸவஸாம்ஜீவ: = பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் நாமரூபமூலமாய்த் தூலதேகத்தோடு வியாபிக்கின்றவர்களாதலால் ஜீவர்களெனப் படுகின்றார்கள். (நிராலம்போபநிடதம்)

(ய)யஸ்யாங்கஜோஹம் ஹரிருத்ராமுக்ய: = விஷ்ணுவையும் உருத்திரனையும் முன்னர்க்கொண்டயான் எவருக்குப் பிள்ளையோ—எனவே பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், என்று வரிசையாகப் படிக்

கப்படும் நாங்கள் மூவரும் யாரிடத்தில் பிறந்தோமோ.

(சரபோபநிடதம்)

(ருக) த்ரிணேத்ரம் த்ரிகுணாதாரம் த்ரயாணாம் ஜநகம் ப்ர புமம்''=மூன்று நேத்திரங்களை யுடையவரும், மூன்று குணங்களுக்கு ஆதாரமானவரும், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளுக்கு ஜனகருமான பிரபுவை.

(ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்)

மேற்கூறிய உபநிடதப் பிரமாண வசனங்களால் திரிமூர்த்தி வேறு, அவருக்கு மேலான ஸ்ரீயசிவன் வேறு என்பதூஉம், அவரே மோட்சதாதா வென்பதூஉம் தெற்றென நிரூபிக்கப்பட்டதன்றோ! ஆயின் பகவற்கீதையில் ஸ்ரீவாசுதேவன் தானே மோட்சகர்த்தா வென்று கூறியிருப்பதோடு ''எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னொருவனையே சரணகதியடை—நான் உன்னைச் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுவித்து மோட்சத்தை யடையும்படிச் செய்கிறேன், பயப்படாதே.'' என்னும் பொருள்தோன்ற ''ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்யமாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—அஹம்த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ் யாமி மாசுசஃ'' என்று முடிவு படுத்தியிருப்பது என்னையெனிற் கூறுதும். மேலே காட்டிய வேதாந்த வசனங்களின்படி ஸ்ரீவாசுதேவன் மும்மூர்த்திகளிலொருவனுதலானும், அவனை அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவர்களுக்கு மேலான சதுர்த்தவாச்சிய மூர்த்தமாகச் சுருதிகள் நிச்சயிக்காமையானும், வைஷ்ணவ புராணங்கள் நான்கும், பன்னிரு ஆழ்வார் பாடல்களும் மூன்று மூர்த்திகளையும் விளக்கி அம்மூர்த்திகளுக்கு முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணனே யென்று காத்தற்கடவுளையே குறிப்பிக்கையானும், கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய அம்மூவரை நகாரமென்றும், ஜீவர்களென்றும், பற்பல வேதவாக்கியங்கள் ஆங்காங்கெழுந்து ஓதுக்குகின்றமையானும், மூவரையுங் கடந்த தனிமுதலே மோட்சகர்த்தாவென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும். ஆகவே ஸ்ரீவாசுதேவன் என்னையே வழிபடுக வென்றது உனக்கு ஆசாரியனுகிய என்னையே வழிபடுக என்றதுமல்லாமல் என்னிடத்தில் அம்புலிசூடிய சிவபெருமானைவழிபடக்கடவாய்-அல்லது என்னை அவனாகப்பாவித்து வழிபடுவாய் என்பதே உண்மையான உறுதிப் பொரு

ளாம்-"ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி = பிரமத்தை யறிந்தவன் பிரமமே யாவான்" என்னும் வேதவசனமும், "இட்டனெனக் கண்பனவ னேவலமை யேவலரென்—றிட்டனையார் காண்பா ரியம்பு" என்னுஞ் சைவத்திருவாளர் வாக்கும் இப்பொருளை வற்புறுத்தும். அல்லாமலும், "பஶ்யமேயோக மைச்வர்யம் = ஈசுவர சம்பந்தமான என்னுடைய ஐச்வரிய யோகத்தை (நீ) பார்க்கக்கடவாய்." என்னுங் கண்ணன் வசனமே தான் ஈசுவரனல்ல வென்பதையும், ஈசுவர சம்பந்த மெய்தினவ னென்பதையுந் தெளிவாய்த் தெரிக்கா நிற்கும் "தமேவ் சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத் யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ = அந்த ஆதிபுருஷனையே நான் சரணமடைகின்றேன்-எந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறப்பதில்லையோ அந்தஸ்தானம் தேடத்தக்கது." என்னும் மீண்டும் அவனது வசனமே தான் பிரபத்திசெய்யும் அடிமை யென்பதையும், தனக்கு ஈசுவரன் அந்த ஆதிபுருஷ னென்பதையும் வெளிப்படையாக விளக்கிற்று. ஆதலினன்றே, வேதஸாரத்தை வெளியிடவெழுந்த புராணங்களும் பரமசிவத்துக்கு அடுத்தவரும் அவரது சத்திமயமா யமைந்தவரும் ஸ்ரீமந் நாராயணரே என்று அறைகூவி நின்றன.

அமிர்த நாதோபநிடதமும் "ஓங்கார ரதமாருஹ்ய விஷ்ணும் க்ருத்வாது சாரதிம் - ப்ரஹ்மலோக பதாந்வேஷீ ருத்ரா ராதந தத்பர: = ஓங்காரம் என்ற ரதத்திலேறி விஷ்ணுவை சாரதியாகக் கொண்டு பிரமலோகபதத்தைத் தேடிச்செல்வான்-(துரீய) ருத்திராராதனையில் பேரன்புடையவன்" என்று புகழ்ந்தது. ஞானத்தாயாராகிய ஔவையாரும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் சிவபக்த சிகாமணியும் உபாசக சிரேஷ்டனுமாதலால் அவனுடைய கருணைபலத்தினாலே பரமசிவன் றிருவடிகளிற் பேரன்பு உண்டாகுமென்று கொண்டு "திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்று ஆணைதந்தருளினர். இதனால் சைவர்கள் விஷ்ணுவைத் தூஷிக்கின்றார்க ளென்னுங் கூற்று முற்றும் அபத்தமாம். சைவர்கள் விஷ்ணு வாலயங்களுக்குச்சென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிகரணங்களாலும் வழிபடுதல் உலகப்பிரசித்தம். பாஞ்சராத்திரிகளோ அவ்வாறு சிவாலயங்களுக்குச்சென்று சிவபிரானை வழிபடுவதில்லையாதலின் அவர்களே சிவநிந்தகர்

ளாவர். என்னை! கற்புடைய மாதர்கள் தங்கள் கணவரையன்றி வேறுபுருஷரை நாடாதவாறுபோல் பாஞ்சராத்திரிகளும் அவ்வாறு செய்கின்றார்களெனின், அது பொருத்தமின்மையென்பது காட்டும். ஒருவன்தன் நாயகியைப்பார்த்து நீ என்னையே சரணகதியடைவாய், நானே உனக்கு உபாயமென்று கூறினல், நீயென்னையொழிந்த மற்றவர்களை நிந்தனை செய்யென்றும், அவர்களை யுபசரிக்கவேண்டாமென்றுங் கருத்தாமோ! நானே உனக்கு நாயகனுதலால் என்னையே பற்றியிருப்பாயென்றும், நீ கதியடைவதற்கு நானே காரணனன்றிப்பிறர் காரணரல்லரென்றும், பிறரை நாயகனக நாடாதே என்றும் கருத்தாமன்றி வேறன்று. அதுபோல தனது சமயக்கடவுளுக்கு விரோதமாகப் பாவிப்பது குற்றமாகுமேயன்றி அவர்களை வணங்குவது குற்றமாகாது. தனது கணவன் வேறொரு வடிவிலுள்ளானென்றறிந்தும் அவனை நிந்திப்பது இழிபேயன்றி சிறப்பல்ல. அங்ஙனம் நிந்திப்பதால் தனது கற்புத்தன்மைக்குக் குறைவுநேரிடுவதோடு அவனுடைய முனிவுக்கும் இலக்காகவேண்டியிருக்கின்றதென்பது வெளிப்படை. ஆதலினன்றோ ஆழ்வார்கள் தங்கள் சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பரம்பொருளாகப் பாவினர்களாயினும் சிவபிரானையும் திருவெண்ணீற்றினையும் ஆங்காங்கும் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வைஷ்ணவர்கள் சிவன், அக்கினி முதலிய தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனைத் தொழுதாலும் ப்ரபந்த ஆஶ்ரமங் குலைந்துபோம் என்றும், பகவத் சேஷத்வத்தைப் பார்க்கிலும் அந்நிய சேஷத்வங் கழிகையே ப்ரதானம் என்றுங் கூறுவது என்னையோ! இது அன்பு மார்க்கமாகுமோ! சமரசமோ! இதன் விரிவை எமது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹ விளக்கம் என்னும் நூலில் பரக்கக் காண்க.

நிற்க "ஸர்வதர்மாந்" என்னுஞ் சுலோகமானது பகவற்கீதையின் இறுதியிலுள்ள பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தின் அறுபத்தாறாவது சுலோகம். இதற்கு முன்னுள்ள (சுக-வது) சுலோகமாகிய "ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனுக்கு அந்நியமான ஈசுவரனுடைய இருப்பைக் காட்டுகின்றது. (சுஉ-வது) சுலோகமாகிய "தமேவசரணங்கச்ச" என்னுஞ் சுலோகமானது அந்த ஈசுவரனுடைய சாசுவிதமான ஸ்தானத்தைச் சாற்று

கின்றது. (கூ௩-வது) சுலோகமாகிய "இதிதே ஞான மர்க்யாதம் குஹ்யாத்குஹ்ய தரம்மயா விம்ருஸ்யை ததஸே ஷேண யதேச்சஸி ததாகுரு=இவ்விதம் ரகசியங்களுக்கெல்லாம் அதிரகசியமான ஞான வேதுவாகிய சாஸ்திரம் என்னாலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பூர்த்தியா யாராய்ந்து எவ்வாறு விரும்புகின்றாயோ அவ்வாறுசெய்" என்னுஞ் சுலோகமானது கீதை மிகவும் ரகசியமானதென்று கூறுகின்றது. பின்னர் (சுகூ-வது) சுலோகமாகிய "ஸர்வதர்மாந்" என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனது மகிமையினை விளக்குகின்றது. இவ்வாறு கீதையின் உபசம்ஹார அத்தியாயத்தில் சர்வபூதங்களினும் அந்தர்யாமியாயும், தனக்கந்நியமாயு முள்ள ஈசுவரனது இருப்பைச் சொல்லி, பின்னர் அவனது பிரசாதத்தால் அடையப்பெறும் பேற்றையும் விளக்கி, அநந்தரம் தன்னையே சரணாகதி யடையும்படிக்கூறி, தான் அதனால் மோட்சத்தைப் பெறும்படிச் செய்விப்பதாகவும் போதித்தமையால், கிருஷ்ணன் ஈசுவரனல்ல வென்பதூஉம், அவன் ஈசுவரன் றிருவடியை யடையச்செய்யும் ஸோஹம் பாவனை முதிர்ந்த ஈசுவர சம்பந்தமெய்திய பரமாசாரிய னென்பதூஉம், நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையையே "அருவெனு மமலன்றன் அருளில னெனினுஞ் சார் - குருபர னருளுண்டேல் இனியொரு குறையுண்டோ - திருவடி தரவந்தார் திருவுள மிலரென்றால்-உறுதுயர் களைகின்றார்-ஒருவரு மிலைகண்டீர்" என்று பிரமகீதையும், "குரவர் தமக்கர்ச் சனைகள் கொடுப்ப தெமக்காகும் - விரவி லெமக்குப் புரிபிழை யாசான் விடுவிப்பான் - காவிலவர்க்குப் புரிபிழையெம்மாற் களைவாகா - பரம பதத்தைத் தருவ தொருத்தன் பணியன்றே" என்று விருத்தாசல புராணமும் பிரகாசப்படுத்தின. ஆகவே கீதாசாரியனாகிய எமது கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஜகஜந்மாதி காரணனும் பரம்பொருளாக மயங்கி இடர்ப்படாது பரமாசாரியாராக வழிபடுதலே கீதையின் அதிரகசியார்த்தமாம். "யஸ்யதேவேபராபக்திர் யதாதேவேததாகுரௌ=எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் பூரணமான பக்தியுண்டு—தேவனிடத்தி லுள்ளதுபோல் குருவினிடத்திலு முண்டு" என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிடத மந்திரத்தையுஞ் சிந்தித்துத் தெளிக. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் போதாயன முனிவரும் ஆன்மாக்

களை யாட்கொள்ளும் ஆசாரியன் திருமேனியில் சிவனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்று விதித்தனர். சிவஞானசித்தியும் "பரப்பிரம மிவ னென்றும் பரசிவன் றானென்றும் பரஞான மிவனென்றும் பரா பரன் றானென்றும்—அரன்றருசீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்றா னாயே" என்று வற்புறுத் தியது. அவ்விதியையே அர்ச்சுனனும் அஞ்ஞான்று அமர்க்களத்தில் அநுஷ்டிப்பவனாய்த் தனக்குக் கீதோபதேசஞ் செய்தருளிய கண் ணன் றிருமேனியில் சிவபூசை முடித்துக்கொண்டானென்று பார தங் கூறிற்று. ஆதலினன்றோ வியாசர் கிருஷ்ணர் இருவர்தவிர அர்ச்சுனனுக்குச் சமானமான சிவபக்தன் எங்குமில்லை யென்று நூல்கள் கூறுகின்றன். சிவபெருமானே முத்திநாதன் என்னும் உண்மை கீதோபதேசத்தால் அர்ச்சுனனுக்கு நன்கு விளங்கினமை யால் கீதோபதேச மானபிறகும் அவ்வுபதேசத்தின் பயனாகச் சிவ பூசையை மரண பரியந்தமும் விடாது செய்துவந்தனன். வேத சிரசுக்களுக்கெல்லாஞ் சிகையாகிய அதர்வசிகோபநிடதமும் தனது இறுதி மந்திரத்தில் "மோட்சமென்கிற சிவத்தைக் கொடுப்பவன் சிவனே யாகலின் அவனொருவனே மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டுத் தியானிக்கத் தக்கவன்" என்னும் பொருள்பட "சிவயேகோ த்யே யச்சிவங்கரஃ—ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" என்று குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் விளக்கியது. இதற்கு விரோதமாகக் கீதாவசனத்தை வியாக்கியானஞ்செய்தல்பொருத்தமின்றாம். ஆகையினாலே, யாமும் சப்தகுரவருள் ஒருவராயுள்ள எமது கண்ணபிரானை "மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை யென்னுள் - புக்கானைப் புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையைத் - தக்கானைக் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த - அக்காரக் கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே" என்று கசிந்துருகும் மனத்தோடு துதிக்கும் நியமத்தை நித்தியமும் பூண்டுள்ளோம். (சுக)

பாடுவன நால்வேதம்=நான்கு வேதங்களும் சிவபெருமானு டைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றன. வேதங்கள் நான்கனுள் இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யஜுர்வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையு மாயுள்ளன. இந்த ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு சாகைகளில்

ஒன்றிலாவது தத்துவாதீதனாகிய பரமசிவத்தின் பெரும்புகழ் கூறப்படாமலிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு சாகையிலும் அவனது திவ்விய நாமங்களின் தொகுதியாகிய ருத்ரம் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனைத் தேவர்களுக்கோ அத்துணைச் சிறப்பு கிடையாது. கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் தனது கணவனுடைய பெருமையினைச் சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் புகழ்ந்து பேசுதல்போல் வேதநாயகியும் தனது நாயகனுடைய என்றுங்குன்றா மகிமையினைப் பலதிறத்தானுஞ் சிறப்பித்துப் புகழவேண்டித் தனது சாகைகடோறும் பரமேசுவர நமஸ்காரங்களையும், பரமேசுவர தோத்திரங்களையும், பரமேசுவர பாரம்யங்களைப் பலவிதமாக நிரூபிப்பதையுமே அமைத்துக் கொண்டனள். அன்றியும் வேதத்துரோகிகளாயுள்ளார் நடுவு நிலைகொன்று தன்னைக் கெடுக்காவண்ணஞ் சிவநாமதேய ரத்தின ரட்சா பந்தனமும் ஆங்காங்கு அமைத்துக்கொண்டனள். ஆதலின் மறைகள் நான்கும் எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் எத்தேவரினுஞ் சிறந்த சிவத்தின் மகிமையினையே பெரும்புகழாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பது துணியப்பட்டது. வேதங்களெல்லாவற்றானும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருமையுள்ளவன் சிவபெருமானே என்பதைச் சர்வான்மாக்களும் நன்குணரவே "வேதை ஶ்சஸர்வை ரஹமேவ வேத்யோ = எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் யானே" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "நதஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி-யஸ்ய நாம மஹத்யசஃ = அவனுக்குச் சமானமானவ ரில்லை-எவன்பெயரே பெரிய புகழாம்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமுங் கூறின. அன்றியும் வேதங்களின் ஞானகாண்டப்பொருளை விளக்கவெழுந்த உத்தர பாகங்களாகிய வேதாந்தங்கள் ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோபநிடத மீறாக நூற்றெட்டு உபநிடதங்களாக விரிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னும் பிரதம உபநிஷத்தின் உபக்கிரமத்தில் "ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் ஈசசப்த மிருத்தலானும், இறுதியிலுள்ள முத்தி கோபநிடத மென்னும் உபசம்ஹாரோபநிடதத்தில், "கைவல்ய முக்திரேகைவ பாரமார்த்திக ரூபிணீ." என்னும் மந்திரத்தில் ஈசனோ டிரண்டறக் கலந்து அறிவுமாத்திரையாய்நிற்கும் கைவல்லிய சப்தம் கேட்கப்படுகின்றமையானும், மீமாம்ஸகர் கூறும் உபக்கிரம உபசம்ஹார

நியாயம் பற்றி நூற்றெட்டு உபநிடதங்களும் சிவபெருமானுடைய பெரும்புகழையே பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பது தெள்ளி திற்றுணியப்பட்டது. (சஎ)

௩-வது. சுட்டறுத்தல்.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று போர்துநான் வினைக் கேடனென்பாய்போல=சரீர சம்பந்த வினைகளிலே பிணிப் புண்டுகிடந்தவென்னை வலியவந்து நின்று "வா" நான் வினைகளைக் கெடுக்கும் பாவநாசன் என்று சொல்வாய்போல. ஆணவம், கன்மம் மாயை என்னும் மூன்று மலங்களும் ஆன்மாவை யநாதியே பந்தித் துள்ளன. கன்மமலமாகிய வினைகளின் பகுப்பு ஆகாமியம்,சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என மூன்று திறப்படும். மனவாக்குக் காயங்களி லுலே ஈட்டப்படும் புண்ணிய பாவமாகிய இருவினைகள் எடுத்த பிறப்பில் ஈட்டப்படுகையில் ஸ்தூலகர்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெறும். பிறகு பக்குவப்படும் வரையில் புத்திதத்துவம் பற்றுக் கோடாக மாயையிலே கிடக்கும்போது ஸூக்ஷ்ம கர்மமாய் சஞ்சித மெனப்பெயர்பெறும். பின்னர் பயன்படுகையில் பக்குவப்பட்ட சஞ் சிதகர்மங்கள் மேலெடுக்கும் உடம்பையும், அது கொண்டநுபவிக்கப் படும் இன்பதுன்பங்களையுந்தந்து பிராரத்துவமெனப் பெயர்பெறும். இவற்றுள் ஆகாமியம் சஞ்சிதமாகிய விரண்டும் சிவனருளாலும் குரு கடாட்சத்தாலும்ஒழியும்.பிராரத்துவமோ அநுபவித்தேதொழிக்கற்பால தாயினும்அவன் நாமெனன்னும்இடைவிடாப் பாவனையால் அவாவற்ற விடத்து வாதிப்பதன்றுமென்பது லோகாநுபவம். எடுத்த உடம்பின் கண்ணே அநுபவிக்கப்படும் பிராரத்துவம் ஆதிபவுதீகம், ஆதியாத் மீகம், ஆதிதைவீகம் என முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டு விரியும். ஆதிபவுதீகம் சடம்வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதியாத்மீகம் சடத் தோடுகூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதிதைவீகம் ஒரு வாயிலாலன்றி தெய்வந்தானே காரணமாக வருவதெனவும், அறியற்பாலன. அவற்றுள் சுபத்தம் என்பபடும் ஓர் வகை வினைகள் சிவதன்மத் தொருப்பட்டிருப்பவரை வாதியர்து. மந்தம்.

எனப்படும் வினைகள் சிவஞானிகளை வாதியாது. தீவிரம் எனப்படும் வினைகள் எல்லாரையும் வாதிக்குமாயினும் சிவஞானிகளை மிகுதியும் வாதியாது, ஆகாமியமும் ஏறாது. சீந்தற்றண்டு முதலான ஔடதங் களும் மந்திரங்களும் இம்மையிலே பயன்றருவதுபோல் ஆன்மாக் கள் இவ்விடத்தியற்றும் வினைகளிற் சில இம்மையிலேயே பயன் றரும். இவைகளுக்கு திருஷ்டமென்று பெயர். சில வினைகள் இம் மையிலே பயனைத்தராது மறுமையிலே பயன்றரும். இவைகளுக்கு அதிருஷ்டமென்று பெயர். பூமியிலுண்டாகுஞ் சில விளைவுகள் விளைந்த வருடத்துக்குப் புசிப்புமாயும், வருகிற வருடத் திற்கு விதையுமாயும் இருப்பது போல் இம்மையிலே செய்யும் அசுவமேதயாகம் பிரமஹத்தி முதலிய வினைகள் இம்மை யிற்றானே சுகத்தையுந் துக்கத்தையும் முறையே தந்து மறுமையில் சுவர்க்கத்தையும் நரகத்தையுந் தரும். இவைகளுக்குத் திருஷ் டாதிருஷ்ட மென்று பெயர். ஆயின் ஒருவன் தானீட்டிய வினை களுக்குத் தக்கபடி வேதாகமங்களிற் கூறியுள்ள பிராயச்சித்தாதிக ளைச் செய்யின் அவைகள் நீங்குமென்று நூல்களிற் கூறியதென் னையெனின், அவ்வினைகளின் கௌவரவமாத்திரங் கெடுமேயன்றி தோஷம் சேஷித்துநிற்குமெனல்திண்ணம். எவ்வாறெனின்! ஒருவன் பிரஹ்மஹத்தி, கோவதை முதலான வினைகளைச் செய்து அவற்றிற் குத்தக்க பிராயச்சித்தமியற்றினல் நரகவேதனைக்குண்டான கௌர வங்கெட்டு கொலை தோஷ மாத்திரம் சேஷித்துநிற்கும். அப்படி சேஷித்துநின்ற தோஷத்தின்பயன் மேலுடலெடுக்கைக்குத் தொந் தனையாகும். இவ்வாறு வினைகள் பிரவாகநாதியாக ஆன்மாவைப் பற்றியிருத்தலால் "வினைப்போகமே தேகங்கண்டாய்" என்றார் திரு வெண்காட்டடிகள். இத்தகைய வினைகளனைத்தையும் அடியோடு நாசஞ் செய்பவன் சிவபிரானொருவனே. (௬௮)

இனியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுத் தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை = இனி கடைத்தேறும் வழி யாதென்று பன்முறை சிந்தித்துப் பஞ்சாக்ஷரமாகிய தெப்பத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கிடக்கின்ற வென்னை. பௌவமென்னுஞ் சமுத் திரமானது தன்னுள் வீழ்ந்தாரை ஒரோவழி கொல்லுங்கொடுமை யுடையது. பெரும்பிறவிப் பௌவமோ அப்படிக்கின்றி அனே

வரையும் என்னூன்றும் தன்னுள் வீழ்த்திக்கொல்லும் வெவ்விய வாற்றல்பெற்ற கொடுமையுடையது. அந்தப் பெரும்பிறவிக்கடலைக் கடக்கவேண்டுமாயின் நல்லதெப்பமாயும், எல்லா நன்மைகளைச் செய்யவல்லதாயும், நற்றுணையாயு மிருப்பதோர் கருவிவேண்டும். அது ஐந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக்ஷரமே. ஆதலின், சர்வான்மாக்களும் அதனையே பற்றிக்கிடத்தல் இன்றியமையாத கடனும். பிடித்தலாவது=மனத்தை யொருக்கிச் செபித்தல் "த்யான நிர்மதனப்யாசாத் பாசந்தஹதி பண்டிதஃ=(இடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய) தியானமென்னுங் கடைதல் வாயிலாகப் பிறந்த சிவஞானக்கினியினால் பாசத்தை அறிஞன் தஹிக்கின்றான்" என்று கைவல்லியோப நிடதங் கூறிற்று. இந்த ஐந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக்ஷரம் முதலாவது விஷயசூசனத்திற் சொல்லியபடி வேதங்களின் சாரமாயிருத்தலினால் ஏனைய மந்திரங்களின் பொருள்களனைத்தையும் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டு தான் சிரசாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. அன்றியும், தான் சிவபெருமானுக்குத் திருமேனியாய் ஆலம்வித்தைப் போன்று அனேக பொருள்களையுள்ளடக்கிக்கொண்டு முக்குணரஹிதமாய் அப்பெருமானுடைய மேன்மை பொருந்திய பிரணவத்தில் வீற்றிருக்கின்றது. சிவதத்துவத்துக்கு மேலாந் தத்துவம் எவ்வாறின்றோ அவ்வாறே வேதசிரசா யமைந்துள்ள இந்தத் திருவைந்தெழுத்துக்கு மேலான மந்திரமே கிடையாது. அண்ட சராசரங்களுக் கெல்லாம் மூலகாரணனாகிய சிவபிரானைத் தெளிந்தவர்கட்கு மற்றுள்ள தேவர்களால் அடையத்தக்க பயன் யாதுளது? அதுபோல் சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தைத் தெளிந்தபிறகு மற்றுமுள்ள மந்திரங்களால் அடையவேண்டிய பயனொன்று மில்லை. பிரமன் முதலாகக் கூறப்படுந் தேவர்கூட்டங்கட் கெல்லாம் சிவபிரான் எவ்வாறு பரிசுத்தரோ அவ்வாறே சப்தகோடி மஹாமந்திரங்கட்கும் திருவைந்தெழுத்தே மஹாபரிசுத்தமாகிய மந்திரமாம். இதனை யாவர் தியானிப்பார்களோ அவர்கள் நிழலைப் பரிசிக்கினுந் தரிசிக்கினும் பாதகங்கள் பறந்தோடுமென்றால் இதன் மஹிமையினை இவ்வளவினதென்று வரையறுக்க யார் தரம். இந்தத் திருவைந்தெழுத்தினுலேயே ஐம்பூதம், ஐம்பொறி, ஐம்புலன், ஐங்கருமேந்திரியம், பஞ்சகர்த்தாக்கள், பஞ்சகிருத்தியங்கள், பஞ்ச பிரமங்கள் முதலான

அனைத்தையும் சிவநிஷ்டைகூடும் அறிஞர்கள் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்துவார்கள். இம்மஹாமந்திரம் "நமசிவாய" என்னும் ஐந்தெழுத்தால் விளங்கும். இதை ஆசிரியர் உரைத்தவுபதேசப்படி நல்ல முகூர்த்தத்தில் தொடங்கி ஆயுள்காலம்வரையில் விடாது மனவொருப்பாட்டோடு ஜபிக்கவேண்டும். எதைமறந்தாலும் உயிர்க்குறுதியைத் தரும் பஞ்சாட்சரத்தை மாத்திரம் மறத்தல்கூடாது. ஆதலினன்றோ ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் "நற்றவாவுனை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே" என்று கட்டளையிட்டருளினர். இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மஹிமைவாய்ந்த பரம வைந்தெழுத்தாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமானது பவசாகரத்தில் வீழ்ந்தழுந்துகின்ற ஆன்மாக்களனைவருக்கும் சிறந்த தெப்பமாயும், முத்திக்கரையிற் கொண்டுபோய் தப்பாது சேர்க்கும் நற்றுணையாயும், இருத்தல்பற்றி பஞ்சபிரமோபநிடதமானது 'பஞ்சாக்ஷரமயம் சம்பும்பரம்ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்-நகராதியகாரந்தம் ஜ்ஞாத்வா பஞ்சாக்ஷரம் ஜபேத். பரப்பிரம ஸ்வரூபமாயுள்ள பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தன் மயமாகக்கொண்டவர் சம்பு. பஞ்சாக்ஷரம் நகாரம்முதல் யகாரம் இறுதியாக வுள்ளதென அறிந்து ஜபிக்கக்கடவர்" என்று உண்மை நாட்டியது. இதனையே கஞ்சனூர்ச் செல்வரும் யாவருங்காண அனற்படிந்த அயப்படியேறிச் சிறப்பித்து சிவபரத்துவத்தை நாட்டினர்.

நிற்க,இந்தப் பஞ்சாக்ஷரமானது உச்சரிக்கிற முறைமையினாலே ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம், மஹாகாரணம், அதிஸூக்ஷ்மம் அல்லது மஹாமநு என ஐவகைப்படும்.ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம் 'நமசிவாய' என்று சொல்லப்படும். ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம் சிவாயநம என்று சொல்லப்படும்.ஸ்தூலம்போகத்தையும், ஸூக்ஷ்மம் மோட்சத்தையுந் தருதலால்முமூட்சுக்கள்என்ஞான்றும்ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாட்சரத்தையே விதிப்படி ஜபிக்கக்கடவர். ஆதலினன்றோ "சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க், கபாய மொருநாளு மில்லை" என்றார் ஔவைப் பிராட்டியார். கோவை வேந்தரும் "நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்" என்றனர். இந்த ஸூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரத்திலுள்ள சிகாரம் சிவம், வகாரம் அருள், யகாரம் ஆன்மா, நகாரம் திரோதை, மகார மலம் என்று சொல்லப்படுதலால் இந்த முறைமையினை யுணர்ந்து, ஊன நடனமாகிய நகாரமகாரத்தில் சென்று

ஜனன மரணப்பட்டுப் போகாமல், ஞான நடனமாகிய சிகார வகாரத்தைப் பொருந்தி, சிகார முதலாக வுச்சரித்து அப்படி உச்சரிக்கிற முறைமையினையும் விட்டு வகாரமாகிய ஞானந் தானாய் நிற்கவே சிகாரமாகிய ஞேயத்திலே அழுத்துவிக்கும். அது எப்படியெனில் பேசுமெழுத்தாகும் சத்தியாகிய வகாரம் இடமாகப் பேசாவெழுத்தாகுஞ் சிவமாகிய சிகாரத்தி லழுந்தவே அத்தன்மை யுண்டாகும். அதுவே மோனமுத்திரை என்னுங்கைக்காட்டி லுணரக் கிடக்கின்றது. அதனை விரிக்கின், கைத்தலமொன்றிலே கனிட்டை, அநாமிகை, மத்திமை என்னும் மூவிரல்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்து நிற்கும் தர்ச்சனியை (சுட்டு விரலை) அவற்றினின்றும் வேறு பிரித்து அங்குஷ்டத்தோடு (பெருவிரலோடு) ஏகமாயடங்கி நிற்க வமைப்பதுபோல், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களோடு இயல்பாகவே கூடியிருக்கும் ஆன்மாவை அவற்றினின்றும் வேறு பிரித்துச் சிவபிரானது ஞானாநந்த வடிவமாகிய திருவடி நிழலிலே அடங்கி நிற்க அழுத்துதலாம். அதாவது அறிவுருவாய் நிற்றலாம். இவ்வுண்மையையே நம் தாயுமான சுவாமிகள் "நின்ற நிலை" என்னுந் தலைக் குறிப்பின்கீழ் "கற்றதுங் கேட்டதுந்தானே யேதுக்காகக், கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ சல்லாலெம்மான், குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு, குணங் குறியற்றின்பநிட்டை கூடவன்றோ" என்று உண்மை நிறுவினர். இந்த அநுபவரகசியமும், பஞ்சாட்சரம் ஏகாக்ஷரமாகும் முறைமையும் (வகாரகத்தில் நகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், சிகாரத்தில் வகாரமும் அதில் யகாரமும் ஒடுங்குதல்), காரண பஞ்சாக்ஷரம், மஹா காரணபஞ்சாக்ஷரம், மஹாமநு ஆகிய விம்மூன்றும், உபதேசக்கிரமத்தால் அறியத்தகும் அதிரகசியமாதலால் குருபரன்றிருத்தாளைச் சேர்ந்து வழிபட்டுக் கேட்டுத் தெளிந்து உய்க. (சுசு)

தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத் தழிக்குமற்றை மூவர்கோ னய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெந்தை = தேவர்கட் கரசனாகிய இந்திரனும் உணரக்கூடாத தேவாதிதேவன் - செழுமையாகிய உலகங்களைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற மற்றையோராகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வனாய்

கின்ற ஆதிபுருஷன்-உருவமுடையவன்-யாவர்க்கும் பாட்டன்-உமா தேவியால் ஆளப்படுகின்ற இடதுபாகத்தை யுடையவன் என்பது பொருள். இதனால் சுத்தசிவத்தின் தடஸ்த லட்சணங் கூறப்பட்டது. தடஸ்த லட்சணமாவது சிவபெருமானுடைய தயாமூலம் வெளிப்பட்ட அவசரம். இது பரம கருணையத் திருமேனியாயும், முத்தொழில்களும் தனது சந்நிதியில் நடைபெற்று விளங்கச் சாட்சி மாத்திரமாயும், முக்குணங்களில் தோய்ந்துள்ள மும்மூர்த்திகளுக் குப் பரமாயும், மனோவிருத்திகளுக் கெட்டாத நின்மலமாயும், ஆதி நடுவந்தமில்லாத் தனிமுதலாயும், விபுவாயும், சிதாநந்த ரூபமாயும், உள்ளதோர் சகளவடிவமாம். இவ்வடிவம் நித்திய விபூதி மயமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ சோமலேக மென்னும் மஹாசிவலோகத்தில் எழுந் தருளி யிருக்கும் இருப்பு. இது மகாசிவலோகத்தில் மாத்திரமன்று, யோகிகள் ஹிருதய கமலத்தும், மஹாசிதம்பரத்தும், அன்பர்கள் பரி பாகத்துக்குத் தக்கபடி ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவித்தும், நித்திய ஸ்வயம் பிரகாசச் சொரூபமாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். இதற்குச் சிறப் பிலக்கணமாவது மாதாளும்பாகம். மாது என்றால் உருத்திரனது சத்தியாகிய உருத்திராணியல்ல. மற்று உலகமீன் றருளிய பரா சத்தி யெனப்படும் பேரின்பமயமான பிரமவித்தியா தேவியாம். இந்தத் தேவியே தேவேந்திரனுக்கு யட்சதத்துவம் போதித்த பெருமாட்டியெனக் கேனோபனிடதம்புகலும். இவ்வம்மையை பர சிவசத்தி எனவும், மாதேவன் பாகத்தாய உமையம்மையெனவும், ஆரண முடிகளனைத்தும் ஒருங்கு சேர்ந்து அறையாநிற்கும். உமா வென்னுஞ் சொல், உகார மகார அகாரங்களாகிய வியஷ்டிப் பிர ணவத்தில், அதற்கியல்பி லமைந்த அகார உகார மகாரங்களாகிய மாத்திரைகள் முறைபிறழ்ந்து, உமா எனத் தேவியார் திருநாம மாய் நிற்கும். இதுபற்றியே "க்ருஷ்ண பிங்களம்=கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்த திருமேனி" எனவும் "உமாபதயே பசு பதயே=உமையின்பதிக்கு பசுபதிக்கு" எனவும் தைத்திரீயோப நிடதஞ் செப்பியது. இங்கு மாதாளும்பாகங் குறித்தமையால் காளகண்டம், கண்ணுதல் முதலிய மற்றைச் சிறப்பிலக்கணங்களுந் தழுவப்படும். இவ்வித இலக்கணங்களை வேறு எக்கடவுளருக்கும் எவ்விடத்தும் எச்சமயத்தும் வேதங்கள் துரீயபாதத்தில் கூறவில்லை.

சிவபெருமானொருவருக்கே இயல்பிலமைந்த அசாதாரண இலக்கணங்களாகவும், நற்காரண வாக்கியங்களாகவும் ஒருங்கு சேர்ந்து கூறியுள்ளன. அவற்றுள் சில வருமாறு:—(க) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்-ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் விஸ்வருபாயவை நமஃ=மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்ரஹ்மசொரூபரும், புருஷரும், கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்த திருமேனியுடையவரும், ஊர்த்வ வீரியமுடையவரும், விரூபாட்சரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம். (தைத்திரீயோபநிடதம்). (உ) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்-ஊர்த்வ ரேதம் விருபாக்ஷம் சங்கரம் நீலலோஹிதம்-உமாபதி: பசுபதிஃ பிநாகீஹ்ய மிதத்யுதிஃ=மெய்யினரும்........சங்கரரும், நீலலோஹிதரும், உமாபதியும், பசுபதியும், பிநாகியரும், அளவில் பிரகாசமுள்ளவரும் (ந்ருசிம்ஹதாபநியோபநிடதம்). (ங) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம ஸர்வ ஸம்ஸார பேஷஜம்-ஊர்தவரேதம் விருபாக்ஷம் விஸ்வருபம் மஹேச்வரம்=மெய்யினரும்........சர்வ சம்சாரப் பிணிக்கு மருந்தினரும்........(தரிசனோபநிடதம்), (ச) த்ரிலோசனம் உமார்த்த தேஹம் வரதம்=முக்கண்ணரும், உமைபாகரும், வரதரும் (யோகதத்வோபநிடதம்), (ரு) பஞ்சவக்த்ர முமா ஸஹாயம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்=ஐந்து முகங்களுடையவரும், உமாசகாயரும், நீலகண்டரும், பரமசாந்தரும். (மண்டலப் ப்ராஹ்மணோபநிடதம்,) (சு) உமா ஸ்ஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்-த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்......(கைவல்லியோபநிடதம்). (எ) த்ரிணேத்ரம் த்ரிகுணாதாரம் த்ரயாணம் ஜநகம் ப்ரபும்=(ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்). (அ) ஓங்கார ஸ்வருபிணம் மஹாதேவ முமார்த்த க்ருதசேகரம்-ஸோம ஸூர்யாக்னி நயநம்-(பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்).

இன்னணம் அளவில் வசனங்கள் ஆரணமுடிகளில் விரிந்து கிடக்கின்றன. சாந்தோக்கியம், ப்ருஹதாரண்ணியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்களில் தகரோபாசனு மூர்த்தியாகப் புகழப்பெற்றவர், பிரமனோ, விஷ்ணுவோ, ருத்திரனோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோவென நிகழுமையம் அகற்றுமாறு மேற்காட்டிய உபநிடதவசனங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து தகரவித்யாத் துரியப்பிரமம் உமாஸஹாயம், திரிநேத்திரம்,

நீலகண்டம் முதலிய அற்புத வடையாளங்கள் அமையப்பெற்றுள்ள ஒப்புயர்வில்லா மங்கள விக்கிரஹமென முழக்குகின்றன. இதனுல் சர்வான்மாக்களுக்கும் உபாஸ்யப் பொருளாயுள்ளவர் சிவபரம்பொருளென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்லாமலும், தைத்திரீயோபநிடதமானது துரீய மூர்த்தியாகிய சிவபிரானுருக்கு ஸத்தியோ ஜாதமுதல் ஈசானம் இறுதியாயுள்ள பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக்கூறி "ஹிரண்யபதயே அம்பிகாபதயே உமாபதயே பசுபதயே நமோநமஃ" என்று துதித்துப் புகழ்ந்தமையால் சிவபிரானைத் தவிர வேறு எக்கடவுளரையும் அவ்வுபநிடதமானது உபாஸ்யப்பொருளாகச் சிறப்பித்தோதவில்லை யென்பது பரமசித்தாந்தமாயிற்று. அங்ஙனமிருக்க "விரூபாக்ஷன்" என்ற பதத்துக்கு ஒன்றுக்கொன்று மாறுரூபம் பெற்ற சூரிய சந்திரர்களைநேத்திரமாகக் கொண்டவரெனவும், "க்ருஷ்ண பிங்களம்" என்ற சொல்லுக்கு ஓரவதாரத்தில் கருமையும் ஓரவதாரத்தில் செம்மையும் பெற்றவரெனவும், வலிந்து பொருட்படுத்தி விஷ்ணுவினிடஞ் சேர்க்க விடர்ப்பட்ட வீணர் சித்தாந்தம் அவலமாயிற்றன்றோ. அப்படி முரண்பட்டுக் கூற முயன்றது தமது கடவுளுக்கு வேறு அடையாளங்கள் வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படாமையால் மதாபிமானமும் அழுக்காறு மென்னுது வேறு யாதெனப் புகல்வது. "நமோ ஹிரண்ய பாஹவே ஹிரண்ய வர்ணாய ஹிரண்ய ரூபாய" என்று மீளவும் அந்தத் தைத்திரீயோபநிடதமே புகன்றபடி தகரமாகிய உள்ளக்குகையின்கண் தியானிக்கப்படும் சோதிர்மயப் புருடன் மும்மூர்த்திகளையுங்கடந்த உமாஸஹாய சிவபெருமானென்பதே திண்ணம். கைவல்யோபநிடதமும் சர்வ வித்தைகளினுஞ் சிறந்தது தகரவித்தை யெனவும், அதனினும் மிகச்சிறந்தது உமாசகாயோபாஸ்தியெனவும் வற்புறுத்தியது. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளும் நாராயணனுக்கு அந்தர்யாமி சிவனேயாதலால் அவனை நாராயணனது திருமேனியின் கண் உபாசிக்கவேண்டுமென்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதப் பிரமாணங்கொண்டு சாதித்துள்ளார். அங்ஙனமாயின் வேதங்களிலும், உபப்ரஹ்மணங்களிலும் (புராணங்களிலும்), பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய கடவுளரைப் பரதத்துவங்களாகவும், வழிபடு கடவுளராகவும்,

உலகத்தைச் சிருட்டித்தவர்களாகவும், ஊழிகாலத்துக்குப் பின்னு முள்ளவர்களாகவும், சராசரங்களுக்கு அதிபதிகளாகவும், அந்தர்யாமி களாகவும், ஓதியுள்ளனவே அவ்வசனங்கள் யாவும் வெறுங் கூற்றேயு வெனின்! அற்றன்று. அந்த வசனங்கள் யாவும் பிரபல ப்ரமாணங் களுடன் முரணுவழி ஆக்கடவுளரை ஒரு பரமான்மாவினுடைய நியமன சக்திகளாகவும், விபூதிகளாகவுங் கொண்டு ஒரே பொருளைச் சுட்டிமுடிகின்றனவென முடித்துக்கூறுதலே பரம சாம்பவர்களது முடிந்ததீர்மானம். சர்வ சுருதிமுடிகளுக்கும் இதுவே ஒப்பமுடிந்த துணிபாம். ஆதலினன்றோ எண்ணிறந்த வேதவசனங்க ளெழுந்து அவனே பிரமன், அவனே விஷ்ணு, அவனே சிவன் என்று நாட் டின. கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய மும்மூர்த்திகளையும் அவ்வாறு பிரா ணாதி அசேதனங்களைப்போல் அவனது விபூதிகளாக நிரூபித்தமை யால் அவர்களைப் பரதத்துவமாகக் குறிக்கும் பல வேத வசனங்களை யும் ஔபசாரிகமாகக் கொள்ளுதலே சால்புடைத்தாம். அது பற் றியே சுவேதா சுவேதரோபநிடதம் "ஏகயேவ ருத்ரோ நத்விதீயா யதஸ்து: யஇமாந் லோகா நீசத ஈசநீபி:=இரண்டாவதிலதாய், உருத்திரரொருவர் மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகங்களெல்லாவற் றையும் நியமன சக்திகளால் ஆளுகின்றார்" எனவும், அதர்வசிரோப நிடதம் "யஇமாந் லோகா நீசதஈசநீயு: ஜநநீயு:=எவர் இந்த உல கங்களெல்லாவற்றையும் ஈசனிகளும், ஜனனிகளுமான பரமசக்திக ளால் ஆளுகின்றார்" எனவும் வரையறுத்துக் கூறின.

என்னை! மேற்சொன்ன உமாஸஹாயாதி சிறப்பிலக்கணங்க ளமைந்த பரமசிவனைக்கூறும் வசனங்களையும் அவ்வாறு ஔபசாரிக மாகக் கொள்ளலாகாதே வெனின், அது கூடாமை. ஆறுவது விஷய சூசனத்தில் காட்டிய பிரமாணங்களின்படி துரீய ருத்திரனொருவ னிடத்தே ஏகத்துவம் அமைந்திருப்பதானும், அவ்வுருத்திரனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் பெயரொற்றுமைகொண்டு "ஏகஏவருத்ரோ நத்விதீ யாய தஸ்தே=உருத்திரமூர்த்தி யொருவரே யிருக்கின்றார் இரண் டாவதில்லை" எனவும் "ஏக மேவாத் விதீயம் ப்ரஹ்ம=பிரம மொன்றே யுளது. இரண்டாது இல்லை" எனவும், "ஸர்வோஹ்யே ஷருத்ர:=உருத்திரரே எல்லாமாயிருக்கின்றார்" எனவும், "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம=பிரமமே எல்லாமா யிருக்கின்றது" எனவும்

சுவேதாசுவதரம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்கள் கூறுகின்றமையானும், பிரமாதிகளைப்போல் ஏகதேச வசனங்களில் சர்வ சொரூபத்துவம் நிரூபிக்காது வேதசாகைகளிலுள்ள ஒவ்வொரு உருத்திர ஸம்ஹிதையிலும் ஸ்ரீமதுமாபதியையே சர்வ சொரூபரெனத் தீர்மானித்திருப்பதானும், சுருதி ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து சிவனே பரதத்துவமென நிர்ணயித்திருப்பதானும், பரமசிவனைப் பரதத்துவமாகக் கூறும் வாக்கியங்கள் எஞ்ஞான்றும் உபசார வசனங்களாகாவாம்.

ஆயின், வைதிகர்களாயுள்ளவர்கள் பிரமனையும், விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பரப்பிரமங்களாக வழிபடுகின்றார்களே அஃதென்னையெனின், தைத்திரீயோபநிடதமானது "ஸர்வோவை ருத்ரஃ= எல்லாம் உருத்திரனே" என்று கூறினமையானும், கைவல்லியோபநிடதமானது "ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஃ" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் "ஸயேவ ஸர்வம்=அவனே எல்லாம்" என்று திரிமூர்த்திகளையும் உமாமகேசனது விபூதிகளாகத் துதித்திருக்கின்றமையானும், எவரெவர்கள் எங்கெந்த தேவர்களிடத்து அன்பு செலுத்துகின்றார்களோ அவரவர்களுக்கு அந்தந்தத் தேவர்களை யதிஷ்டித்து அந்த உமாமகேசனே அனுக்கிரகஞ் செய்கின்றானென்பது முடிந்த தீர்வையாம். எல்லாக்கடவுளருந் தாமாக விளங்கும் இயல்பினன் அவனே என்பதுந் திண்ணம். ஆதலினன்றோ பகவற்கீதையில், "எங்கெந்த பக்தன் எங்கெந்த தெய்வ விக்கிரஹத்தை விசுவாசத்தோடு பூசிப்பதற்கு விரும்புகின்றானோ அந்தந்தப் பக்தனுடைய அந்தந்த விசுவாசத்தை ஸ்திரமானதாகவே நான் செய்கிறேன்" என்னும் பொருள்பட "யோர்யோ யாம் யாம் தநும்பக்தஸ் ஸ்ரத்தயார்ச் சிது மிச்சதி-தஸ்யதஸ்யா சலாம் ஸ்ரத்தாம் தாமேவ விததாம் யஹம்" என்று ஸோஹம் பாவனையிலே முதிர்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறியுள்ளார். அவ்வாறே, "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகியங்கே- மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்" என்று சிவஞானசித்தியிலும், "ஓவாதே-எவ்வுருவில் யாரொருவ ருள்குவாருள்ளத்து-எவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள் கொடுப்பான்-எவ்வுருவுந் தானேயாய் நின்றளிப்பான் றன்னிற் பிறிதுருவ-மேனோர்க்குங் காண்பரிய வெம்பெருமான்" என்று திருஆதியுலாவிலும் சைவ

திருவாளர்கள் ஆணை தந்துள்ளார்கள். இதனால் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளைப் பரமேசுவரன் திருமேனியெனப் பாவித்துத் துணிந்து வழிபடுவார்க்கே முத்தி சித்திக்குமேயன்றி, அவர்களைப் பரம்பொருள் எனவும், அப்பரம்பொருளுக்கு மேலாந் தனிமுதலெனவும், அவருக்குங் காரணமாம் பொருளெனவும், நினைத்து வழிபடுவார்க்கு எஞ்ஞான்றும் வீடு கூடுவதின்றென்பது நாட்டப்பட்டது. அதாவது அவர்கள் இடர்ப்படுவாரென்பதே திண்ணம். அரசன் பரிவாரங்களான மந்திரி முதலானவர்களை அவனாணையேற்ற பரிவாரங்களென்றறிந்து அவரவருக் குரியபடி நடப்பவர்க்கே இகலோகசுகமுண்டாவதன்றி அவர்களே அரசனென நம்பி நடப்பார்க்கு யாண்டும் சுகமில்லை யன்றோ! அன்றியும் அவ்வாறு விபரீதங்கொண்டு மயங்கி நடப்பவர் படுங்கடுந்துயரமே இதற்கு நிதரிசனமாம். பகவற்கீதை முழுதிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன்னை ஈசுவரனாகவும், சிருஷ்டி முதலிய சர்வ கர்த்திருத்துவ முடையவனாகவும் விதந்து கூறியது ஸோஹம் பாவனையால் ஈசுவரப் பிரசாதமெய்திய காரணம் பற்றியன்றி வேறன்று. இவ்வுண்மை மதம், மானம், மயக்கம், முதலியன பற்றிப்பிணங்கு கின்றவர்களுக்குச் சிறிதும் விளங்குவதரிது. நுண்ணறிவும் நடுவுநிலைமையும் உடையராய் நோக்க வல்லார்க்கே எளிதில் இனிது புலனும். கிருத்தியகர்த்தாக்களாகிய மூவருளொருவரும் பிரஹ்மமாகார். (௩௰)

ச-வது ஆத்துமசுத்தி.

சிவனவன்றிர டோண்மேல் நீறுநின்றது கண்டனை யாயினும் நெக்கிலை=சிவபிரானது திரண்ட புயங்களின்மேல் திருநீறு நிலைபெற்றிருப்பதைக் கண்டும் மனம் உருகினையில்லை. எல்லா வேடங்களிலும் உத்தமோத்தமமானது திருநீற்றுப் பொலிவு. அந்தத் திருநீற்றினெழிலைக் கண்டமாத்திரத்தில் எப்படிப்பட்டவர்களுடைய உள்ளமும் கண்ணுங் கவரப்பட்டு அவ்வெழிலோடு ஒற்றித்து நிற்றல் பாலர்முதல் விருத்தர் இறுதியாயுள்ள ஆன்மாக்களது அநுபவப் பிரசித்தம். திருநீறானது சர்வ ஐசுவரியங்களுக்குங் காரணமா யிருத்த

லால் ஐசுவரிய காரணனை பரமேசுவரனுக்கு பரம அணிகலனு யிருக்கின்றது. ஐசுவரிய விருப்பமுடையார் யாரோ அவரே அதையணியும் பாக்கியம் பெற்றவர். அவர்களுக்கே அது இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவது. திருநீறு தரிப்பதனு லுண்டாகுஞ் பயனை ப்ருஹஜ்ஜாபாலோப நிடதமானது,"பஸ்மதாரணஞ் செய்வதி ைலேயே மோக்ஷமுண்டாகின்றது, சிவசாயுஜ்யமும் அடையப்படு கின்றது, அவன் மீளத்திரும்புகிறதில்லை, அவன் மீளத்திரும்பு கிறதில்லை." என்னும் பொருள்தோன்ற பஸ்மதாரணுதேவமுக்திர் பவதி - சிவஸாயுஜ்யமவாப்நோதி - நசபுநராவர்த்ததே - நசபுநரா வர்த்ததே" என்று கூறிற்று. இதனுல் பஸ்மதாரணமே பாபக்ஷய ஹேதுவென்பதூஉம், மோட்சபல மென்பதூஉம் நன்கு நிரூபிக்கப் பட்டது. எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் இதுவே முக்கியாங்கமாகவும் ஞானங்கமாகவும், இருக்கின்றமையால் வேதத்திலுள்ள கர்ம காண்டத்திலும் ஞானகாண்டத்திலும் இதுவே புகழப்பட்டிருக் கின்றது. நூற்றெட்டு உபநிடதங்களிலே இதன் மகிமையைப் பேசும் உபநிடதங்கள் பதினைந்து. "பூத்யைநப்ரமதிதவ்யம்= பூதியை யணிதலினின்றும் நழுவுதல்கூடாது" என்று தைத்திரீ யோபநிடதமானது பஸ்மதாரணத்தைத் தெளிவாய் விதித்திருக் கின்றது. திருநீற்றுக்குரிய பெயரைந்தனுள் பூதியும் ஒன்ருத லால் அது பஸ்மமென்பதே சர்வ வேதாந்த சம்பிரதாய ரகசிய மாம். "ஐச்வர்ய காரணுத்பூதி=ஐசுவரியத்துக்குக் காரணமா யிருத் தலால் பூதியெனப்படும்" என்று ப்ருஹஜ்ஜபாலோபநிடதமே அப் பொருளை விளக்கியது, ஆதலின் பஸ்மதாரணம் வேதசம்பந்தமான வைதிகமாம். வேதமார்க்கத்துக்குப் புறம்பான கொள்கையை (எனவே பஸ்மதாரணத்துக்கு அன்னியமான புண்டரங்களை) விஷ்ணுபுராணம் நக்கினமெனக் கூறுகின்றமையால் அக்கொள்கை கள் யாவும் பதிதமெனவும், பாஷாண்டமெனவுஞ் சொல்லப்படும்.

அன்றியும், "யதிகளுக்கு ஞானத்தைத் தருவதாயும் வானப் பிரஸ்தர்களுக்கு வைராக்கியத்தைக் கொடுப்பதாயும் உள்ளது" எனப் பொருள்கொண்டு "யதிநாம் ஜ்ஞான்தம்ப்ரோக்தம் வனஸ் தாநாம் விரக்திதம்" என்றும், "எவர்கள் பஸ்மதாரணத்தை விட்டுக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிருர்களோ அவர்களுக்குச் கோடி ஜன்மங்

களினும் சம்சாரத்தினின்றும் விடுதல் உண்டாகாது" எனப்பொருள் பட "யேபஸ்மதாரணம் த்யக்த்வா கர்மகுர்வந்தி மாநவா:-தேஷாம் நாஸ்தி விநிர்மோக்ஷஸ் ஸம்ஸாராஜ் ஜன்ம கோடிபி:" என்றும், "இதுவே விஷ்ணுவுக்கும் சங்கரருக்கும் ஞானத்தைப் புகட்டியது - பிரஹ்மஹத்தி முதலிய பாவங்களைப் போக்கவல்லது-மிக்க ஐசுவரி யத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றே (துரீய) சிவனது மார்பி லணி யப்பெற்றது" எனப் பொருளவிளங்க "ஏததேவ ஹரிசங்கரயோர் ஜ்ஞானப்ரதம்-ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபநாசகம்-மஹாவிபூதி தமிதி சிவவக்ஷஸி ஸ்திதம்" என்றும், மேற்சொன்ன ஜாபாலோபநிடதமே விதந்தெடுத்துக் கூறுமாயின், இந்தத் திருநீற்றின் பெருமையினை அளவிட்டுக் கூறுந் தகைமைத்தோ. யாக்கை நிலையாமையை அடிக்கடி நினைப்பூட்டும் பொருட்டும், உயிர்க்குறுதியைத் தேடிக்கொள்ளும் பொருட்டும், "பஸ்மாந்தம்சரீர: - பஸ்மத்தை இறுதியாகவுடையது சரீரம்" என்று தசோபநிடதங்களில் ஆதியந்தங்களிலுள்ள ஈசா வாஸ்யோபநிடதமும், ப்ருஹதாரண்ணியோபநிடதமும், ஸ்பஷ்ட மாயறையுமாயின் இந்தத் திருவெண்ணீற்றை விரும்பி யணியாதார் யாரோ! அதை யணிந்தவர்களைக் கண்டவுடன் மனங்கனியாதார் யாரோ! "முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய்வெந்து மண்ணாவதுங் கண்டும் பின்னுமிந்த-படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னினம்பலவர்-அடிசார்ந்து நாமுய் யவேண்டுமென்றே யறிவா ரில்லையே" என்று திருவெண்காட்டடி கள் விளக்கிய வியன்வாக்கை உன்னியுன்னி உண்மைதேர்க-இத் துணைச் சிறப்பினையும், பெருமையினையும், வேதபடிதமாயுள்ள இப்பஸ்மம் வகித்திருக்குமாயின், பஞ்சராத்திர ஆவேசம் பூண்ட சிலர் இதனை நிந்திப்ப தென்னையோ வெனின்! "ஓவித்வானே! மகா பாதகங்களோடு கூடினவனுக்கும், பூர்வ ஜன்மங்களிலே அனேக அபராத மிழைத்தவனுக்கும், திரிபுண்ட ரோத்தூளனத் தில் த்ருடமான துவேஷமுண்டாகின்றது" என்னும் பொருள் போதர "மஹாபாதக யுக்தாநாம் பூர்வஜன்மார் ஜிதாகஸாம்-த்ரி புண்டரோத் தூளன த்வேஷோஜாயதேஸ த்ருடம்புத:" என்று ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமே வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கியபடி யால் பாஷாண்டிகளாகிய பாவிகளுடைய ஊழின் வலியைத் தடுக்க

யார்தாம். "ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று—சூழினுந் தான் முந் துறும்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரது திருவாணையும் பொய்க்குமோ. ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையாரும் "தாயினும் நல்ல சங்கரனுக் கன்பர்—ஆயவுள்ளத் தமு தருந் தப்பெறார்—பேயர்பேய்முலை யுண்டுயிர் போக்கிய—மாயன் மாயத்துப் பட்ட மனத்தரே" என்று பாஷாண்டிகளினது நிலைமையை வெளிப்படையாகக் கூறியருளினார். எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்தற்குச் சாதனமாகிய உடம்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கு வேண்டப்படுவனவற்றைக் கூறுகின்ற ஆயுர்வேதமும் வியாதிகளுக்குப் பரிகாரமாகச் சொன்ன "மணிமந்த்ர ஔஷதம்" என்னும் மூன்றனுள் திருநீறே ஔஷதமாதலின் உயிர்ப்பிணியும், உடற்பிணியும், பவப்பிணியும் ஒருங்கேயறுப்பதும், பூசவும் புசிக்கவும் மருந்தாவதும் அதுவே என வியந்தது. "திருநீறு இட்டுயார் கெட்டார் சிவனை மறந்து யார் உய்ந்தார்" என்னும் பழமொழியையும் யூகித்துணர்க-ஆதலினன்றோ "திக்பஸ்மாஹீநம் பாலம் - திக்க்ராம சிவாலயம்=பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச் சுடு - சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக் கொளுத்து" என்று இடித்துரைத்தது ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம். ஔவைப் பிராட்டியாரும் "நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்" என்று கூறியருளினார். இதனால் உலகத்தை வெறுத்து மோட்சமே பொருளென நிற்கும் சந்நியாசியும் திருவெண்ணீற்றைத் தள்ளொணாதென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாலன்ன நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் "பஸ்மோத் தூளனம் பரம ஹம்ஸஸ்ய=பஸ்ம உத்தூளனம் பரமஹம்ஸனுக்கு முரியது" என்று நாரத பரிவிராஜகோப நிடதமும், சந்நியா ஸோபநிடதமும் கூறின. அல்லதூஉம், மேற்குறித்த ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமே "ஸ்ரீகௌதம விவாஹகாலே தாமஹல்யாம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வ தேவா: காமதுரா அபவந்த ததாநஷ்ட ஜ்ஞாநா துர்வாஸம் கத்வா பப்ருச்சு:" என்றெழுந்து செல்லும் வசனங்களில் கௌதமரது விவாககாலத்தில் அகலிகையின் பேரழகைக் கண்டு சகல தேவர்களும் காமனால் பீடிக்கப்பட்டு ஞானத்தை யிழந்தார்களெனவும், அப்பொழுது அவர்களனைவரும் துர்வாசரை யடைந்து பாப விமோசனார்த்தமாகப் பரிகாரங் கேட்க, அவர் பஸ்மாவைக் கொடுத்தாரென

வும், அதை வாங்கி தேகமுழுமையும் பூசிக்கொண்டு ரஜோ குணத்தினின்றும் நீங்கி மிக்க தேஜசு உடையவர்களானார்களெனவும், பின்னர் அச்சுதரானவர் "பஸ்மா பக்ஷய தச்சுத:" என்னும் வசனத்தின்படி அந்தப் பஸ்மத்தை மருந்துபோல உட்கொண்டாரென வும், அங்ஙனம் உட்கொண்டு ஆநந்த பரவசராய்ச் சிவபெருமானைத் தியானத்து "நமஸ்தேஸ்து நமஸ்தேஸ்து த்வாமஹம் சரணம்கத: நமஸ்காரம், உனக்கு நமஸ்காரம் உன்னை நான் சரணமடைந்தேன். எனத் துதித்து, "த்வத் பாதயுகளே சம்போ பக்திரஸ்து ஸதாமம ஓசம்புவே! உமது பாதகமலங்களிரண்டினிலும் எனக்கெப்பொழுதும் பக்தியிருக்கட்டும்" என்றும், "பஸ்ம தாரணசம்பந்நோ மம பக்தோ பவிஷ்யதி= எனது பக்தன் பஸ்ம தாரணத்துடன் கூடினவனாய் ஆகக்கடவன்." என்றும்விண்ணப்பித்துச் சிவப்பிரசாத மெய்தினாரெனவுங் கூறுகின்றது. இதனால் திருநீற்றின் மகிமை யளவிறந்த தென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்நீற்றை விஷ்ணு மூர்த்தியே பாப விமோசனார்த்தமாக அணிந்து துதித்தனரென்று வேதம் முறையிடுமாயின் அதன் பெருமையினை வரையறுத் தோதயார்தாம். ஆதலினன்றோ வைணவ ஆழ்வாரும் நடுநிலை குன்றாது வேதவசனத்துக் கிணங்க "நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோடும்." என்று உத்தம வைணவர்களுய்யும் நெறியைப் புகட்டியருளினார். ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாகிய மணிவாசகப்பிரானும் "வெண்ணீறணிகிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே" என்று உபதேசித்தருளினார். சிவபக்தி, குருபக்தி யில்லாதார்க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் அவை நிஷ்பலமாவது பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாதலால், ஈண்டு யாம் சுருதிபோதகமாகக் கூறிய உண்மைகள் யாவும் பிறவியந்தகர்க்கு வெய்யோனொளி விளங்காததுபோல், நடுநிலைகொன்று தினனும் மதாபிமான மேற்கொண்ட புறச்சமயி களுக்கு விளங்குத லரிதாம். ஆயினும் அவர்களும் மனக்கோட்டம் விட்டுச் சிறிது ஆராயப்புகின் வாய்மையே வெல்லுமென்பதற்கு யாதொரு தடையுமின்று. ஸத்யமேவ ஜயதே. (நிக)

ரு-வது கைம்மாறுகொடுத்தல்.

மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர் கோலமே=மேலுலகி லுள்ள தேவர்களும் உணரக் கூடாததாகிய ஒப்பற்ற திருவுருவமே. இதனால் பரப்பிரமமாகிய சிவபெருமானது திவ்விய திருவுருவம் யாவராலும் இத்தன்மைய தென அறிதற்கரிதென்பது விளக்கப் பட்டது, இதனை விளக்க சாமவேதத்தைச் சார்ந்த கேனோபநிட தத்தில் ஒரு கதையுளது. அதுவருமாறு:—இந்திரன் முதலிய தேவர்களனைவரும் தங்களுக் குண்டாகிய அசுரவிஜயம் தங்க ளுடைய சாமர்த்தியத்தினால் கிடைத்ததென்றும், தங்களுக்குத் தலைவர் சிவபெருமானென்பதை மறந்தும் அகங்கரித்தார்கள். அப் பொழுது சிவபெருமான் ஒருயக்ஷகோலந் தாங்கி இந்திரன்முன் சென்று ஒருயர்ந்த ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அவரது ரூபத்தைத் தேவர்கள் அறிந்துகொள்ளாதபடியால் அவர்கள் யாவ ரும் அருகிலிருந்த அக்கினி பகவானைப் பார்த்து, ஓ அக்கினியே! நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் யக்ஷனை நீர் இன்னானென்று தெரிந்து கொள்ளுமென்றார்கள். உடனே அக்கினி யானவன் யக்ஷமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு ஓடோடியும் வந்தனன். அப்பொழுது அந்த யக்ஷமூர்த்தி அக் கினியைப்பார்த்து நீயாரென்று கேட்க, அக்கினி பகவான் நான் பூமியிலுள்ள சமஸ்த சராசரப் பொருள்களையும் நீறாக்கவல்லவ னென்றான். பிறகு யக்ஷமூர்த்தி ஒரு துரும்பை யெடுத்து அவன் முன்னே போட்டு இதைப் பஸ்ம மாக்குதி என்றனர். உடனே அக்கினியானவன் அதிக கோபங்கொண்டு தனது சப்தஜ்வாலை களுந் தோன்ற வியாபித்து அதைக்கொளுத்த முயன்றான். அது கொளுத்தப்படாம லிருந்தபடியால் அக்கினி பரிபவப்பட்டு அத் துரும்பைக் கொளுத்துவதற்குத் தனக்குச் சாமர்த்திய மில்லை யென்று கண்டு தேவர்களிடம் திரும்பிவந்து, ஓ தேவர்காள்! அந்த யக்ஷனுடைய மஹிமையைச் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் சக்தி யற்றவனா யிருக்கின்றே னென்றான். பிறகு தேவர்கள் வாயு பகவானை யனுப்பினார்கள். அவனும் அப்படியே சென்று துரும்பை

யசைக்கப் பார்த்தும் முடியாமற் போனபடியால் வெட்கப்பட்டுத் திரும்பித் தேவர்களிடம் வந்து யக்ஷமூர்த்தியின் பிரபாவத்தை அக்கினி சொன்னதுபோற் சொன்னான். அப்பொழுது தேவர்களனைவரும் தேவேந்திரனைப் பார்த்து, ஓ இந்திரா! நீயாவது நமக்கெதிரி லிருக்கின்ற யக்ஷனை இன்னானென்று அறிதி யென்று சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரனும் யக்ஷமூர்த்தியின் சமீபத்தில் போய்நின்றான். அதுகண்ட யக்ஷமூர்த்தி மறைந்து விட்டனர். உடனே லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஆகாசத்தி லெழுந்தருள தேவேந்திரனானவன் தேஜோமயமாய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த இமாசலத்தின் புத்திரியான உமாதேவியைப் பார்த்து இந்தயக்ஷமூர்த்தி யாரென்று கேட்டான். அப்பொழுது பார்வதியானவர் "ஓஇந்திரா! அந்த யக்ஷமூர்த்தியை என்னவென்று நினைக்கின்றாய். அவர் எமது பதி. உங்களுக்குப் பரப்ரஹ்மம். ஜயத்தை யுண்டுபண்ணியது அவருடைய சக்தியென் றறிந்து கொள்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். உடனே இந்திரன், வாயுவு, அக்கினி முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பார்வதியின் திருவாக்கினாலே பரப்ரஹ்மத்தை யறிந்து உய்யும்வழிதேடிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு பரப்பிரமசிவமஹிமை வேதாந்தத்திலே விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் சிவபெருமானுடைய கருணையத் திருவுருவம் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களுக்கும் அவனது திவ்விய திருவருட் பிரசாதத்தினாலே உணரற்பாலதன்றி வேறெவ்வகையானு மில்லையென்பது பெறப்பட்டது. அன்றியும் "அவனன்றியோரணுவு மசையாது" என்னும் ஆப்தர் திருவாக்கும் நிலைநாட்டப்பட்டது. ஈண்டு ஆரணமுடிபாகிய கேனோபநிடதம் "ஸோப மாநா முமாம்ஹைமவதீம்=மிகப்பிரகாசமாகிய இமாசலத்தின் புத்திரியான உமாதேவி" என்றுவியக்தமாக விளக்கியிருக்கவும் அதற்கேற்ப சங்கராசாரியர் முதலானோர் இமயமலையின் பெண்ணை பார்வதியென்று பொருள்விரித்திருக்கவும் அதனைச் சிறிதுங் கருதாது "புருஷாகாரபூதையான உமையாய்த்தோன்றிய லக்ஷ்மி என்று அர்த்தம்பண்ணி அவ்விலக்ஷ்மியால் விளக்கப்பட்ட பிரமம் யக்ஷனாய்வந்த ஸ்ரீயப்பதி என்று வைணவ ஆசாரியராகிய இராமாநுஜர் மாறுபடக் கூறியுள்ளார். இதென்கொலோ! "மெய்ப்படு

னூன் முறைகண்டும் மோகத்தாற் றம்மதமே மேற்கொண்டுள்ளார்". என்னும் பரஞ்சோதிமுனிவர் பான்மொழியையு முய்த்துணர்க.

நள்ளுநுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்-எள்ளு மெண்ணேயும் போனின்ற வேந்தையே=உள், புறம், நடு, கீழ், மேல், பக்கம் என்றுசொல்லப்பட்ட எவ்விடத்திலும் எள்ளும் எண்ணெயும்போல் கலந்துநின்ற எமது தந்தையே. இதனால் சிவபெருமான் விந்து, மோஹினி,மான்என்னும் மூவகைப்பிரகிருதிகளிலுமுள்ள சராசரங் கள் யாவற்றுள்ளும் சர்வபரிபூரணனாய் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றா னென்பது விளக்கப்பட்டது. அவன் அங்ஙனமில்வழி ஜடசித்துக்க ளனைத்தும் ஒருங்கே ஒரியல்பாக அறியும் அறிவும், அவைகளைத் தொழிற்படுத்துங் கர்த்திருத்துவமும், சர்வான்மாக்களையும் அநுக் கிரகஞ்செய்யும் பொருளும் அவனிடங் குன்றும். குன்றவே, ஐசு வரியமுடையவனாதல்,சர்வாந்தர்யாமியாதல்,வியாபகனாதல் முதலிய எல்லா அசாதாரண குணங்களுங் குன்றி ஏகதேசவர்த்தியாய்த் திடக்குறுவன். ஆதலால் இறைவனுக்கு என்ஞான்றும் சர்வவியா பகம் எள்ளி லெண்ணெய் போலும், எரியுறு நீர்போலும் இன்றி யமையாத இலக்கணமாம். "திலேஷுதைலம்=எள்ளிலெண் ணெய்" என்றும் இவ்வுபமானத்தையே ப்ரஹ்மோபநிடதமும், மந்திரோபநிடதமும், ஹம்ஸோபநிடதமும் நிறுவின. அல்லதூஉம், எல்லாப் பூதங்க ளுள்ளத்து முள்ளவனும், எல்லாவற்றையும் வியா பித்தவனும் பகவானுகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்" என் னும் பொருள்பட "ஸர்வபூத குஹாசயஃ ஸர்வ வ்யாபீச பகவாந் தஸ்மாத்ஸர்வ கதச்சிவஃ" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், "எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவனும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அந்த ராத்மாயுள்ளவனும், கர்மங்களுக்கு அதிபதியும்" என்று பொருள் போதர "ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா - கர்மாத்யக்ஷஃ" என்று ப்ரஹ்மோபநிடதமும் சிவ வியாபகவிலக்கணத்தைத்தெளி வாய் விளக்கின, என்னை! "அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்திதஃ=உள்ளும்புறம்பும், அதனையெல்லாம் வியாபித் து நின்றனன் நாராயணன்." என்று நாராயணோபநிடதங் கூறி யுள்ளதே அதன்பொருள் யாதெனின், மூலப்ரகிருதி வாசுதேவ னுருவமாகலின் அதற்குள் அவனது வியாபகம் அமைவுடைத்தென்

படுதே பரமசித்தம். அடிப்புறத்துள்ள ஆன்ம தத்துவங்களுக்குக் காரணமாய மூலப்பிரகிருதிக்குமேல் வித்தியா தத்துவங்களுக்கு ஏதுவாய சூக்ஷுமப்பிரகிருதியும், சிவதத்துவங்களுக்குக் காரணமாய பரப்பிரகிருதியும், நடுப்புறத்தும், தலைப்புறத்தும் இருப்பதாக "ஆத்ம தத்வமயோபாகே வித்யா தத்வஞ்ச மத்யமே - த்தக்ரே சிவதத்வந்து க்ரமாத் தத்வாநி ஸந்திஹி" என்று ஜாபாலோபநிடதம் உரைத்தது. அன்றியும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னுஞ் சிவதத்துவங்களனைத்தையும், "சிவசக்திச்ச ஸாதாக்ய மீசம் வித்யாக்ய மேவச" என்று மீளவும் அவ்வுபநிடதமே எடுத்துப் போதித்தலானும், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்றும் வித்தியாதத்துவங்களேழையும் "கால ஸ்வபாவே நியதிர்ய த்ருச்சா" என்னும் மந்திரத்தில் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் விளக்கிக் கூறுதலானும், முத்திற மாயாதொகுதி முழுமையினும் நாராயணனுக்கு வியாபகமில்லை யென்படுதே சுருதியுக்தமாம். ஆதலினன்றோ தைத்திரீயோபநிடதமானது ஸ்ரீமந் - நாராயணனை "விஸ்வம் நாராயணம் = விசுவரூபி நாராயணன்" எனவும், சிவனை "விஸ்வாதிகோ ருத்ரஃ = விசுவத்தைக் கடந்தவன் உருத்திரன்" எனவுங் கூறி, சிவவிஷ்ணுக்களது ஏற்றத்தாழ்வுகளை நன்குவிளக்கியது. அன்றியும் மந்திரோபநிடதமும், முண்டகோபநிடதமும் "எவனிலும் மேலானதும் கீழானதும் ஒன்றில்லை-எவனிலுஞ் சிறியதும் பெரியதும் ஒன்றில்லை-எவன் விருக்ஷம்போல் அசைவற்றவனாய் ஏகனாய் பரமாகாசத்தில் இருக்கின்றான்-அந்தப் புருஷனாலேயே ஈதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது" என்னும் பொருள்போதர "ய்ஸ்மாத் பரம்நா பரமஸ்தி கிஞ்சித்" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் தெளிவாய் போதித்திருக்கின்றன. இன்னணம் அநந்த பிரமாணவாக்கியங்களால் சிவபிரானொருவருக்கே சர்வபரிபூரணத்துவம் நிலைபெற்று விளங்கியதென்பது ஒருதலையாற் றுணியப்பட்டது. அர்ச்சுனன் வில்லடி; பாண்டியன் பிரம்படி ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யோகபோக கோலம், உமாதேவியார் கண்களை மூடியவிலை, யட்சகோலந் தாங்கிவந்து துரும்பையசைக்கச் செய்தல், கண்ணன் முதலான சேதனாசேதனங்களுக்குள்ளிருந்து சிவபூசை யேற்றுக்கொள்ளுதல்,

இவை முதலிய பலவேதோபப்ரஹ்மண சரித்திரங்களும் சிவபெருமானுடைய சர்வ பரிபூரண அந்தரியாமித்துவத்தை நன்கு நிரூபிக்கின்றன.

இற்க, விஷ்ணு புராணப் பிரமாணத்தின்படி ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய வியாபகப் பரப்பை விரிப்பின், நாம் வாசஞ் செய்யும் இப்பூமண்டலமானது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள ஆயிரகோடி அண்டங்களில் ஓர் பிரமாண்டத்தி லுள்ளது. அந்தப் பிரமாண்டத்தின் உயரம் அகலங்களின் பிரமாணங்களைச் சொல்லின், பூமிக்குக்கீழ் காலாகினி உருத்திர புவன மீருக அண்டகடாகக் கனமுட்பட பூலோகம் வரையிலும் ஐம்பது கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோகத்துக்குமேல் சிவலோக மீருக அண்டகடாகக் கனமுட்பட ஐம்பது கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோகத்தின் மத்தியிலிருக்கும் மகம் மேருவின் நடுவினின்றும் கிழக்கு,மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு இந்நான்கு திசைகளின் அண்டகடாகக் கனமீருக ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரமும் பொருந்தியுள்ளது. இங்ஙனம் கீழும்மேலும் பக்கங்களும் நூறு கோடி யோசனை யளவின் விரிவைப் பெற்றுள்ள இந்தப் பிரமாண்டம் அண்டகடாகத்துக்கப்பால் ஜலத்தினாலேசூழப்பட்டுள்ளது. அந்த ஜல ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுமேற்றமுமுள்ள தேயுவினாலே சூழப்பட்டுள்ளது. அந்தத் தேயு ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியு மேற்றமுமுள்ள வாயுவினாலும், அந்த வாயுஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள ஆகாசத்தினாலும், அந்த ஆகாசஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள அகங்காரத்தினாலும், அந்த அகங்கார ஆவரணம் அதினினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள மகதத்துவத்தினாலும், அந்த மகதத்துவ ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள பிரகிருதி தத்துவத்தினாலுஞ் சூழப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பிரகிருதி தத்துவம் அநந்த மென்று சொல்லப்படுதலால் அதில் அனேகவாயிரங் கோடிகோடி அண்டங்களுண்டு. அத்தனையும் "வாசுதேவபர: ப்ரகிருதி" என்றுசுருதி கூறியபடி ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்கு உருவமாகலின் அவற்றுள் அவனது வியாபகம் விரிந்து கிடக்கின்றது. இனி விஸ்வாதீதனான சிவபிரானது வியாபகமோ அந்தப் பிரகிருதி தத்துவத்தின் மேலும் நூறுமடங்கு

விரிவும் உயர்ச்சியுமுள்ள அராக அண்டமும், அதன்மேலும் நூறு மடங்கு அதிகமுள்ள வித்தையண்டமும், அதன்மேலும் நூறு மடங்கு அதிகமுள்ள கலையண்டமும், அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள நியதியண்டமும், அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள காலஅண்டமும், அதன்மேலும் ஆயிரமடங்கு அதிகமுள்ள அசுத்தமாயையும், அதன்மேலும் பதினாயிரமடங்கு அதிகமுள்ள சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தையும், அதன்மேலும் பதினாயிரமடங்கு அதிகமுள்ள மகேசுவரமும் அதற்குமேல் சாதாக்கியமும், அதற்கு மேல் பரவிந்தும் அதற்குமேல் பரநாதமும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாங்கடந்து சொல்லிறந்துநின்ற தொன்மையதாயோங்கி விளங்குதலால் அப்பிரானுக்கே சர்வ பரிபூரணத்துவம் நிலைபெறும். அதனால்எங்கும் செறிந்தவன் சிவனும் என்பது ஒருதலை. ஆதலினன்றே "உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தோங்கி, இலகுஞ் சிவனெம்மிறை" என்றது ஞானக்குறள். திராவிடசூக்தியும் "அப்பாலைக் கப்பாலைக்கப்பாலானை யாரூரிற்கண்டடைந்தேனைவாறே." என்று மூவகைப் பிரகிருதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர் சிவபிரானென்று துதித்தது. (ருங)

எட்டி னோடிரண்டு மறி யேனையே=எட்டிரண்டுந் தெரிக்கா நின்ற பொருளை யறியாத வென்னை. ஈண்டு எட்டு, இரண்டு என்னும் எண்கள் தமிழில் "அ" என்றும், "உ" என்றும் குறிக்கப்படுதலால் அகாரஉகாரமகாரங்களாலாய பிரணவாக்ஷரத்தை யறியாத வென்னை என்பது பொருள். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகியமூன்றும் ஒருங்குசேர்ந்ததே மூலமந்திரமாகிய பிரணவமாம்-நாராயணோப நிடதமானது "அகாரஉகாரோமகாரஇதி தானேகதா ஸம்பவத் ததேதேதோமிதி=அகாரம், உகாரம்,மகாரம் இவைகளை யொன்று சேர்த்தலால் பிரணவமாகின்றது" என்றுகூறிப்போந்தது. "ணு" (துதித்தல்) என்ற தாதுவிலிருந்து தோத்திரம் என்ற பொருளில் "நவ" என்ற சொல்லுண்டாக அதனோடு "ப்ர" என்னும் உபசர்க்கத்தைச் சேர்க்க "ப்ரணவ" என்ற சொல்லமைந்தது. இருக்கு முதலிய சமஸ்தவேதங்களும் பிரணவத்திலிருந்துதோன்றி தோத்திர ரூபங்களாயிருத்தலால் அவையனைத்தும் பிரணவதேவதைக்கே சொந்தமாகும். பிரணவதேவதை சாக்ஷாத்பரசிவமே என்பது பதி

ஞுருவது விஷயசூசனத்திற்காண்க. பிரணவ மென்னுந் தனிமந்திரம் சமஷ்டிப் பிரணவமெனவும், வியஷ்டிப்பிரணவமெனவும் இருதிறப்படும். சமஷ்டிப்பிரணவமாவது தொகுத்துக் கூறுவது. அது ஓம் என்பதாகும். வியஷ்டிப் பிரணவமாவது வகுத்துக்கூறுவது. அது அ, உ, ம, என்பதாகும். இந்த வியஷ்டிப் பிரணவமாகிய அகார, உகார, மகார மென்னும் மூன்றும் முறையே இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களையும், சாத்துவித இராசத தாமத குணங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களையும், காருஹபத்திய தக்ஷிண ஆகவநீயாக்கினிகளையும், இருக்கு யஜுர் சாமவேதங்களையும் உணர்த்தாநிற்கும். அகாரம் வாய்திறத்தலினாலே சிருஷ்டியையும்; உகாரம் இதழ்குவித்தலினாலே திதியையும், மகாரம் வாய்மூடுதலினாலே சங்காரத்தையும் குறிப்பிக்கின்றமையால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச்சுருதிகளும் இந்தப்பிரணவத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குமென்பது பெறப்பட்டது. பிரணவம் அகார உகார மகாரங்களாக விரிந்து மூன்றெழுத்தாயும், இம்மூன்றுங் கூடி ஓம் என்று உச்சரிக்கப்படும்பொழுது நாதமாயும், ஓம் என்று எழுதும்போது விந்துவாயு மிருப்பதால் முதல் மூன்றெழுத்தும் இந்த விந்துநாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங் கூடி ஐந்தெழுத்தாயிற்று. சுருதியும் "ப்ரதமம் தாரகாகாரம் த்விதீயம் தண்டமுச்யதே - த்ரிதீயம் குண்டலாகாரம் சதுர்த்தம் அர்த்தசந்த்ரகம்—பஞ்சமம் பிந்துஸம்யுக்தம் ப்ரணவம் பஞ்சலக்ஷணம்" என்றுகூறிய பிரமாணத்தின்படி முதல் நட்சத்திராகாரமும், இரண்டாவது தண்டா காரமும்; மூன்றாவது வட்டவடிவும், நான்காவது அர்த்தசந்திரவடிவும், ஐந்தாவதுபிந்துவோடுகூடின வடிவுமாகிய ஐந்திலக்கணங்களுடையதாதலால் பிரணவமும் ஐங்கலைகளுடையதாயிற்று. மேலும் ருக்வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள "அக்நிமீளே" என்னும் மந்திரத்தின் முதலில் அகாரமும், மத்தியிலுள்ள "யோநிஸ்ஸமுத்ரோபந்து" என்னும்மந்திரத்தின் மத்தியில் உகாரமும், அந்தத்திலுள்ள "சமாநம்வாம்" என்னும் மந்திரத்தின் முடிவில்மகாரமும்போந்தமையால்ருக்வேத முழுமையும் தொகுப்பாகப் பிரணவமாயிற்று. இந்தப் பிரணவம் இன்னதென்று விளக்கவே இரண்டாவதாகிய யஜுர்வேதம் எழுந்து முதலிலும், இறுதியிலும் பிரணவத்தைச் சொல்லி மத்தியில் "நமச்சிவாயச"

என்று பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதிப்பொலிவெய்தியது. இதனால் பிரணவமே பஞ்சாக்ஷரமாயிற்று. பிரணவத்துக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கும் சிறிதும் பேதமின்மையால் பஞ்சாக்ஷரமானது பிரணவத்தைப் போன்று பிரதக் மந்திரமும் பரமபாவநகரமான மோட்ச மந்திரமுமாம். பிரணவம் வேறு துணை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவது போல் பஞ்சாக்ஷரமும் வேறொன்றின் ஆஸ்ரயமில்லாமல் ஜபிக்கப்படும். ஆகவே இரண்டும் தம்மில் வேறுபடாத ஒரேமந்திரமாம். இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "ஓங்காரமா மைந்தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணி - பாங்காய் நடத்தும் பொருளேயகண்ட பரசிவமே" என்று வற்புறுத்தியருளினார்கள்.

நிற்க, மேலே கூறிய பிரணவ விலக்கணங்களைந்தனுள் முதலிரண்டு உறுப்புக்களாகிய தாரகாகார தண்டாகாரங்கள் ஏனைய மூன்று உறுப்புக்களினின்றும் நீங்கி நிற்கும்வழி, முற்றியக்கம் பெறுமையால் ஊமையெழுத்தெனவும், வேதாந்த சிரசாய்நிற்கும் மௌனக்குறியெனவுஞ் சொல்லப்படும். அன்றியும் மூலக்கணபதி நிலையமெனவும், அட்சரங்களின் வித்தெனவும், பிள்ளையார் சுழியெனவும் புகழப்படும். இந்தக்குறி (சுழி) "உ" இதுவேயாம். இதிலுள்ள வட்டவடிவு சிவசத்திபீடமென்றும், ஆவுடையென்றும், பிந்துவென்றும், மூலாதாரமென்றுஞ் சுருதிகள் அறையுமாறு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க, நீள்வடிவு மூலஸ்தம்பமென்றும், சிவலிங்கமென்றும், நாதமென்றும், பிரமநாடியென்றும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இந்தச் சுழியினை யாதானுமொன்றை எழுதத்தொடங்குவதன்முன் தலைப்பில் இட்டிக்கொள்ளும் சம்பிரதாயமானது, யாதாமொரு கிரியை முட்டின்றி முடித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அக்கிரியைக்குமுன் பிள்ளையார் உரு பிடித்து வைத்திடுவதை யொக்கும். சாக்ஷாத் பரமேசுவரனாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இப்பிண்டத்தில் தாரக ஓங்காரம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்வாறே தமிழிலும் கிரந்தத்திலும் இப்பிள்ளையார் சுழி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு பாஷைகளில் அவ்விதம் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாம். இத்தகைய மேன்மைபொருந்திய பிள்ளையார்சுழி அடங்கியுள்ள பிரணவமானது சர்வதேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபிரானொருவருக்கே யிருப்பிடமாயும் விளங்குகின்றமையால்

பராநந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானுடைய திவ்விய திருமேனியோடு பிரிபடாதிருக்கின்றது. இக்கருத்தையே அதர்வசிகோபநிடதமும் "ஏதத்க்ஷரம்பரம்ப்ரஹ்ம = இவ்வட்சரமாகிய ஓங்காரம் பரப்ரஹ்ம சொரூபம்" என்று கூறிப்போந்தது. இதனால் சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள அபேத சம்பந்தங் காரணமாகப் பிரணவமே பிரமமென நிரூபித்ததாயிற்று. விரிவை எமது பிரணவ வித்யா பரிமளம் என்னும் நூலினும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹ விளக்கத்தினுங் காண்க.

ய-வது ஆனந்தாதீதம்.

விச்சதன்றியே விளைவு செய்குவாய் விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும் = விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், ஏனைய வுலகமாகிய வெல்லாவற்றையும் வித்தில்லாமலே யுண்டாக்குவாய். பிரபஞ்சத் தொகுதி முழுதும் மாயையினின்றுந் தோன்றியதாக "மாயையினுள்ளவஞ்சம் வருவது போவதாகும்" என்று சிவஞானசித்தி மொழிந்திருக்க, இங்கு வித்தில்லாமலேயென்று கூறியது என்னையெனின்! இச்சாமாத்திரத்திலே எல்லாஞ் செய்யவல்ல சிவபிரான் ஒருகாரணத்தினின்று ஒன்றைத் தோற்றுவித்தானெனில் அவனது சர்வசுதந்தரத்துக்கு இழுக்குண்டாமாதலால் அவனது அகடிதகடன சாமர்த்தியத்தை விளக்கவெழுந்தது இந்தத் திருவாக்கு. சூரியன் இச்சாவெத்தன மின்றி யிருக்கவும், அவனது சந்நிதியில் ஒன்று முகையாகவும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற்படுதல் போலும், புருஷனது சந்நிதானத்தில் ஸ்திரீக்கு இன்பம் ஜநித்தல் போலும், சிவ சந்நிதானத்தில் மாயையில் சிருஷ்டியாதி தோன்றும் என்பதே முடிபாம். முண்டகோபநிடதமும், ப்ருஹதாரண்ணியோபநிடதமும் "ததேதத்ஸத்யம்யதாஸுதீப்தாத்" என்றற்றொடக்கத்து வசனத்தில் எப்படி எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்கினியிலிருந்து அனேக பொறிகள் உண்டாகின்றனவோ அப்படியே அக்ஷரப் பிரமத்தினின்றும் ஸ்வரூபசத்தாய் மாத்திரம் அடங்கியிருந்த பசுபாசங்கள் நாமரூப விபாகத்துக்குரிய பலவித ஸ்தூல ரூபத்தோடு

சிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகின்றன வென்று கூறுகின்றன. கிழங்கிலே நின்றும் பிறக்குந் தாமரையை சேற்றிலே நின்றும் பிறந்தது என்று பொருள்பட பங்கஜம் என்று கூறுமாறு, மாயையிலே நின்றுந் தோன்றிய உலகத்தை பிரமத்திலே நின்றுந் தோன்றியதென்று கூறுதல் உபசாரமேயாம். "மாயையுடையவன் மாயையினின்றும் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்ருன் - அவனிடமே மற்றவர் மாயையால் கட்டுப்பட்டுள்ளார்" என்னும் பொருள்போதர, "அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் தஸ்மிம் ச்சாந்யே மாயயா ஸம்நிருட:" எனவும் "மாயை காரணம், மகேசுவரன்மாயீ என்றறியவேண்டியது" என்னும் பொருள்பட "மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்மாயிநந்து மஹேச்வரம்" எனவும் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் உரைத்தலால் பிரபஞ்சத்தொகுதி முழுவதுந் தோன்றுவதற்கு வித்தாயுள்ளது மாயை யென்பதே வேத சம்மதமாம். இதனுல் மாயை மித்தையென்று கூறும் வாதம் அடாதாயிற்று - ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் "அண்டபகிரண்டமு மாயா விகாரமே அம்மாயையில்லாமையே" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினுர் - ஈண்டு அம்மாயை யென்றது மாயையின் விகாரமாய்த் தோன்றிய காரியத் தொகுதியையேயாம். (கூ

நீத்தல் விண்ணப்பம்.

மருந்தினனே பிறவிப்பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே = பிறவிப் பிணியிலகப்பட்டு முடங்கிக் கிடந்தவர்கட்கு ஔஷதரூபமாயிருப்பவனே. யாண்டு பிறப்புளது ஆண்டு இறப்புளது. யாண்டு பிறப்பில்லை ஆண்டு இறப்பில்லை என்பது தர்க்கசாஸ்திர நியதி. பிரபல சுருதிகளாகிய மறைமுடிகள் யாவும் அயன், அரி, அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் நியமிக்குந் துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய மகிமையினை யெடுத்துப் பேசுந்தோறும் பேசுந்தோறும் அவ்வெம்பெருமான் நிரந்தர சிவசிந்தனையைப் பெற்ற மெய்யடியார்களுளங்களிக்க ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவிப்பதன்றி அவனுக்கு எஞ்ஞான்றும் பிறப்பில்லையென்றே பகர்கின்றன. ஆதலின் அம்மகானுக்கு

மகா சங்காரகாலத்தும், "தஸ்மா உபஸம் ஹர்த்ரே மஹாக்ராஸா யவை நம:=மகாசங்காரஞ் செய்பவரும் எல்லாவற்றையும் கவளீகரணஞ் செய்பவருமா யுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்" என்று அதர்வசிரோபநிடதம் உரைத்தபடி, தானே அத்தொழிலை யியற்றும் வினைமுதலாதலின் இறப்பு அல்லது அழிவு இல்லையென்பது துணியப்பட்டது. அங்ஙனந் துணியப்படவே அவனது இறவாத்தன்மை பசுக்களுக்குச் செய்யும் பாசநிக்கிரகத்தையும், ஞானுநுக்கிரகத்தையும் விளக்கி முத்திப்பேற்றை யளிக்கும் பேராற்றலையும் புலப்படுத்தா நின்றது. சுவேதாசுவதரோபநிடதம் "அஜம் த்ருவம் ஸர்வதத்வை விசுத்தம்=பிறவாதவரும், நித்தியரும், தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்தவரும்" எனவும், ப்ருஹதாரண்ணியோபநிடதம் "ஸவா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா ஜரோமர:=இந்தப்பெரிய மஹானாகிய பரமான்மா ஜரையில்லாதவரும், இறவாதவரும்" எனவுங் கூறிப்போந்தன. யூபத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானே அக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டாதாற்போல பிறவியென்ற பிணியில் சிக்குண்டு கிடக்கின்றவர்கள் தாமே அப்பிணியை யகற்றிக்கொள்ளமாட்டார்கள். திரிமூர்த்திகளும் பாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட தீப்பிணியுடையவர்களென்று வேதம்பல்காலும் பகர்தலால் அவர்களும் அச்சமுறும்படியான ஜனனமரணமாகிய துக்கத்தை யொழிக்கும் பேராற்றல் வகித்த பேரருளாளன் அப்பிணியி லகப்படாத சிவபிரானென்பதே தேற்றம். ஆகவே அச்சிவ பரம்பொருளே பவசாகரத்துக்கு மருந்தினர் என்பது வெளிப்படை. திருவெண்காட்டடிகளும் "பிறவாதிருக்க வரந்தரல்வேண்டும் பிறந்துவிட்டா, லிறவாதிருக்க மருந்துண்டு காணிதுவெப்படியோ, அறமார் புகழ்தில்லையம்பலவாண ரடிக்கமலம், மறவா திருமனமே யதுகா ணன்மருந் துனக்கே" என்று கூறி உண்மை நிறுவினர். (௫௪).

திருவம்மானை.

சேர்ந்தறியாக்கையானை=பிறரைவணங்கும்பொருட்டுச் சேர்ந்தறியாத கைகளுடையவனை. சேதனு சேதன ரூபமாகிய சகலப்பிர

பஞ்சங்களையும் தமது பேரருள் வியாபகப் பரப்பில் வைத்து நிய மித்து நடாத்தும் முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொரு ளாகிய சிவபெருமான் சர்வாத்மாக்களும் தம்மை வழிபட்டுய்யும் பொருட்டுத் தாமே என்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் சர்வலோக சரண் யராய் நிற்றலானும், தமக்குச்சமானரும் அதிகருமில்லாமல் தாமே சர்வ சுதந்தரரா யிருத்தலானும், பிறர் சங்கற்பத்துக்கும் கன்மத்துக் கும் வசப்படாது தாமே யகில லோகங்களுக்கும் நியந்தாவாய்ப் பிர காசித்தலானும், எல்லாவான்மாக்களுந் தம்மைக் கைகுவித்து வணங் கத் தாம் வீற்றிருப்பதன்றி தாமெப்பொழுதும் பிறரை வணங்கும் பொருட்டுக் கரங்களைக் குவித்தவரல்லர். பிரமன், விஷ்ணு, உருத் திரன் முதலான சமஸ்ததேவர்களும் தமக்கு என்ஞான்றும் வழியடி யாரெனவும், தாமெப்பொழுதும் ஒருவருக்குங் குடியல்லாத் தன் மையரெனவும் ஆரணங்க ளறைந்தபடி ஸ்ரீ ஆளுடைய வரசுகளும் "தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன்" என்று தமது திராவிடசூக்தியில் உபதேசித்துள்ளார். இதனால் சகலவழிபாட் டுக்கும், சர்வதோத்திரங்கட்கும் விஷயமாவார் சிவபெருமானென் பது நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள ரிருக்காதி வேதமுநிவர், எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க ளிரவிமதி யாதியோர்கள், கந்தருவர் கின்னரர்கள் மற்றையர்க ளியாவருங் கைகுவித் திடுந்தெய்வமே, கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு கருணைாகக் கடவுளே' என்று கூறி உண்மை நிறுவினர். தைத்திரீயோபநிடதமானது "விஸ்வம் பூதம் புவனம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநஞ் சயத்-ஸர்வோஹ்யேஷ ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோஅஸ்து= பிரபஞ்சம் நித்தியமோ அநித்தியமோ விசித்திரமோ அனேகவித மாக வுண்டானதோ உண்டாகிறதோ எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் நிர்வாஹன் இந்த வுருத்திரன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட உருத்திர னுக்கு நமஸ்காரம்" எனவும், "யோ ருத்ரோஅக்நௌ யோஅப்ஸு யஓஷதீஷு யோ ருத்ரோ விஸ்வா புவநாவிவேச தஸ்மை ருத்ராய நமோஅஸ்து=எந்த ருத்திரன் அக்கினியிலுள்ளான், எவன் நீரி லுள்ளான், எவன் ஓஷதிகளிலுள்ளான், எவன் எல்லாப்புவனங்களி லும் உட்பிரவேசித்தான், அந்த உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்" என

வும் கூறிப் போந்தமையால், சர்வ ஜகத்காரண பரப்பிரமம் துரீய ருத்திரரெனவும், அவரே நமஸ்காரத்துக்குரிய பரம்பொருளென வும் இனிது போதிக்கப்பட்டது. அன்றியும் நமஸ்காரங்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய சொத்தாயுள்ளன வென பலவேதபாகங்கள் பன்முறையெழுந்துநிரூபிக்கின்றமையால் அவருக்குச் செய்யப்படும் பலவகை வழிபாடுகளில் நமஸ்காரம் ஒன்றே மிகச்சிறக்ததென்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மையை யுணராச்சிலர் "ஸர்வ: தேவ நமஸ்காரம் கேசவம் பிரதிகச்சதி" என்னும் ஸ்மிருதி வசனத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு சகலதேவர்கள் செய்யும் நமஸ்காரம் கேசவனையே சாருமென்று புலம்பாநிற்பர். இது அசங்கதம். சந்தியாவந்தனம் தொடங்குகையில் பரமேசுவரப் பிரீதியார்த்தம் என்று ஆரம்பித்தலால்கேசவம் என்னும் சப்தம் பரமேசுவராராகிய துரீயசிவத்தையே பற்று மென்பதற்கு யாதுமையுறவில்லை-ஆதலினன்றோ "தத்வேத குஹ்யோபநிஷத்ஸுகூடம்=அந்தப்பரம்பொருள் வேதங்களில் மிகவும் ரகசியமான உபநிடதங்களில் மறைக்கப்பட்டுள்ளது" என்று மந்திரோபநிடத முரைத்தது. வேதங்களிலுள்ள எல்லா வுபநிடதங்களும் ரகசியமேயாயினும் பிரம விஷ்ணு ருத்ராதிகளைக் கடந்த துரீயப்பொருளை யுணர்த்தும் உபநிடதங்களே மிக்க ரகசியமாம் என்பது வேதாந்தத்தின் கருத்தாம். இப்படிப்பட்ட வுண்மைப்பொருள் பூர்வ புண்ணிய சுஹிருதமுடையவர்களுக்கும், திருநீற்றின் குறிவழி நிற்குங் கொள்கை யுடையவர்களுக்குமே விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் "சைவ சமயஞ் சமயமெனில் அச்சமயத், தெய்வம் பிறைசூடுந் தெய்வமெனில்—ஐவரைவென்,றானந்தவெள்ளத் தழுத்துவது முத்தியெனில், வானங்காள் பெய்மின் மழை" என்னும் பாசுரத்தைக் கூறி தமது அரியவற்புதச் செய்கையால் சிவபரதத்துவத்தை நாட்டியருளினர். பரத சாஸ்திரமும், இந்திரனைக் குலிசாயுத முத்திரையைக் கொண்டும், பிரமாவைக் கமல முத்திரையைக் கொண்டும், விஷ்ணுவைச் சங்க முத்திரையைக் கொண்டும், சிவபெருமானைச் சிரசில் நமஸ்கார முத்திரையைக் கொண்டும் அபிநயஞ் செய்க வென்றது. இதனால் சிவபெருமானே நமஸ்காரத்துக்குரியவரென்பதுவெளிப்படை.(௰௭)

திருத்தெள்ளேணம்.

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை=காத்தற்றொழிற்குரிய மஹாவிஷ்ணுவும் வராக வுருவேற்று பூமியைப் பிளந்து சென்றுங் காணொணாத திருவடியை. முன்னொரு காலத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய இருவரும் தம்மறிவு மயக்கத்தால் யாம் பரம் யாம்பரம் என்று அகங்கரித்து இகலியபோது அவர்களுடைய அகங்கார மொடுங்கும்படி அவர்கள் மத்தியில் அனற்பிழம்பாய் நின்றனர் சிவபெருமான். அப்பொழுது திருமாலானவர் அவ்வனற்பிழம்பின் அடியைக் காணும்பொருட்டு பூமிக்குள் தேடிச்சென்றும் அது பாதாள மேழினுக்கப்பாலும் ஊடுருவிச் சென்றமையால் அலுத்து எல்லைகாணாது மயங்கினர். பிறகு தம்மிடத் துண்டாகிய பேதமையை யொழித்துவிட்டுப் பூமியின்மேல் வந்துநின்று சிவபெருமானைப் பலவகையானுந் துதித்துச் சிவப்பிரசாதத்தை யெதிர்நோக்கி யிருந்தனர். இந்தத்திவ்விய சரித்திரம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு:—“விஷ்ணுர்வே வராஹம் ரூபமாஸ்தாய பூமிந் விதாரயந் ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆஸந், பாதாந் வேஷண பரோபூத்வா, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ பிதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவ ஸ்ரேஷ்டோஸி, யஏவம் மஹிமாநம், வேதா த்ருஷ்டா பவதி, விஜ்ஞாதா பவதி, கர்த்தாபவதி, காரயிதாபவதி, யஏவம் வேத, சிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி சிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி=விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப் பூமியைக் கிழித்துச் செல்லுங்கால் ஆயிரவருடங்களாயின. சிவனாரது பாதத்தைத் தேடுவதில் அவாவுடைய அவர் தாயுநீர், தந்தையுநீர், உடன்பிறந்தாருநீர், மூத்தாருநீர், உயர்ந்தாரு நீர் என்று துதித்தனர். இம்மகிமையை யறிய வல்லானெவனோ அவனே காண்கின்றவனாகின்றான், அறிந்தவனாகின்றான், கர்த்தாவாகின்றான், காரியஞ்செய்கின்றவனாகின்றான், இவ்வித மறிய வல்லானெவனோ அவனே சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான். சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான்” என்பதாம். அன்றியும், சரபோபநிடதமும் “எவருடைய பாதார விந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படு

கின்றனவோ அந்த விஷ்ணுவினுடன் கூடி” என்னும் பொருள்பட "யத்பாதாம் போருஹத்வம் த்வம் ம்ருக்யதே விஷ்ணு நாஸஹ" என்று கூறிப்போந்தது. இவ்வாறு இந்தச் சரித்திரம் சுருதி நிஷ்டமாயிருக்கவும் பொய்க்கதை யென்று வைணவ ஆவேசம் பூண்டசிலர் குணருத்திரர் பரமாகக் கூறும் அபகர்ஷபுராண வசனங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுக்கப்பார்க்கின்றனர். ஐயகோ! இதென்ன அவிவேகம். சுருதி வசனத்துக்கு முன் புராணவசனம் பலிஷ்டப்பிரமாணமாகுமா ? சுருதி வசனத்துக்கும் புராண வசனத்துக்கும் விரோதமுண்டாகில் புராண வசனத்தைத் தள்ளி முதனூலாகிய சுருதி வசனத்தையே தழுவவேண்டுமென்னும் மீமாம்ஸ சாஸ்திர விதியை எங்கே தள்ளுவது? ஆதலின் பரந்தாமன் பன்றியுருவங் கொண்டு பரப்பிரமமாகிய பரமசிவத்தின் பாதத்தைத் தேடினனென்பதே பரம சித்தம். சங்கராசாரியரும் "விதித்வம் விஷ்ணுத்வம்" என்னுஞ் சுலோகத்தில் (ஹம்ஸமாகவும் வராஹமாகவும் பிறந்து மூன்று உன்னை மறக்கத்தக்க பிரமவிஷ்ணுக்களது பிறவிகளை விழைந்திலேன்) என்று சிவபெருமானை நோக்கி முறையிட்டிருக்கின்றனர். ஈண்டு திருமால்கொண்ட வராகவுருவம் அவரது பத்தவதாரங்களில் அடங்கியதன்று. அப்பத்திலுள்ள வராகவதாரம் வேறு காரணம் பற்றியே யாமென்றுணரற்பாற்று. (௩அ)

திருச்சாழல்.

நலமுடைய நாரணன்றன் னயனமிடந் தரனடிக்கீழ், அலராக விடவாழி யருளினன்= நன்மையுடைய ஸ்ரீமந் - நாராயணன் தன் கண்ணைப்பறித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடியில் மலராக அர்ச்சிக்க (அதனால் மகிழ்ந்து) சக்ராயுதத்தைப் பிரசாதித்தனர் அவ்வெம்பெருமான். இதன் வரலாறு வேதத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது:— திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சிவபிரானுடைய திருவடிப்போதில் பேரன்பு பூண்டு நாடோறும் ஆயிரங் கமலமலர்களாலருச்சித்து வந்தனரெனவும், அங்ஙனம் அர்ச்சித்து வருகையில் ஓர்நாள் ஒரு மலர் குறையக்கண்டு அக்குறையைநிறைத்

நற்பொருட்டுத் தன்கண்ணைப் பிடுங்கி இறைவன் திருவடிமேல் சாத்தினரெனவும், அப்பொழுது இறைவன் மகிழ்ந்து சக்கரப் படையை அவருக்கருளினரெனவும் போந்ததாம். அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த சரபோபநிடதம் "யோவாமபாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ் தஸ்மை ததௌ சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்டஃ-தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து=எவருடைய இடதுபாதத்தில் விஷ்ணுவானவர் தமது கண்மலரை யர்ச்சித்துச் சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கரம் பிரசாதிக்கப்பெற்றுக்கொண்டனரோ அந்த உருத்திரமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்" என்று கூறியது. இதனால் விஷ்ணு ஸேவகரெனவும்,த்யாதாவெனவும், சிவபெருமான் ஸேவ்யரெனவும், த்யேய ரெனவும் நிரூபிக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "தஸ்யாஃ சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ=அந்த நாராயணருடைய இருதயாக்கினியின் சிகாமத்தியில் பரமாத்மாவுளர்" என்று உணர்த்தியபடியானும், அதற்கிணங்க திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் "பையஞ் சுடர்விடு நாகப்பள்ளி கொள்வா னுள்ளத்தானும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினமையானும், விஷ்ணு உபாசகரென்பது வேறு பிரமாணம் வேண்டப்படாது வலியுறுத்தப்பட்டது. அங்ஙனம் வலியுறுத்தப்படவே, அவர் சிவஞானிகளுட் சிறந்தவரென்பதூஉம், மனோ நிக்கிரகஞ் செய்து பரசிவோபாஸ்தி செய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு அவரது கருணைபலமே பேரன்பை யுண்டாக்கு மென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. ஆதலாற்றான் உண்மைச் சைவர்கள் அனைவருந் தமது கிரியார்ச்சனையிற் சத்த குருபூசையில் அவரைச் சிறப்பித்துப் பூசித்து வருகின்றார்கள், அப்பையதீக்ஷித சுவாமிகளும் "அபாரம் விஜ்ஞாதும் கீச" என்றற் றொடக்கத்து வசனத்தில் "ஓகிரீச! உம்முடைய அளவில்லாத மகிமையினை யறியவும், உமது சரணாரவிந்தங்களில் உறுதியான அன்பைச் செலுத்தவும், உம்முடைய பூசைகளாற் பூரணமான பிரசாதத்தைப் பெறவும் உலகத்திலொருவனே சக்தன்-அவன் விஷ்ணு" என்று துதித்தனர். அவ்வாறே ஆசிரியர் ஹரதத்தாசாரியரும் "ஓ பரமேசுவரா! இந்தப் பத்மநாபன் பரப்பிரமமென்றும், பரதத்துவமென்றும், பரஞ்சோதியென்றுஞ் சொல்லப்படுவோன். உம்முடைய பாவனையிலாழ்ந்து உம்மிலும் வேறாகாது நின்றவனாதலால் கருட பாவனை

செய்யும் மாந்தரிகன் கருடனாவது போலாயினன்" என்றரு ளினர். இத்தகைய அநந்த பிரமாண முகங்களால் சிவபெருமானு டைய திருவடிக் கமலங்களில் அர்ச்சனையாற்றும் நெறியினன் திரு மாலென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. "மாலுமோல மிட்ட லறும்மம்மலர்க்கே" என்று அடிகளார் அருளிச்செய்துள்ளார் மற்றோ ரிடத்தில்.

திருவுந்தியார்.

"உருத்திர நாதனுக்குந்தீபற" உருத்திர நாதனுக்கு=உருத்திர னாகிய இறைவனுக்கு, அல்லது, உருத்திரர்களுக் கெல்லாந் தலைவ னாயிருப்பவனுக்கு என்பது பொருள். உருத்திரர் ஏகாதசருத்திரர், சதருத்திரர், சஹஸ்ரருத்திரர், சம்ஹாரருத்திரர், சாலோகசாமீப சாரூபமுற்ற ருத்திரர் எனப் பலதிறப்படுவர். அவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய துரீயருத்திரரே ஈண்டு குறிக்கப்பட்டவர். அவரேதிரி மூர்த்திபரர். உருத்திரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு உரோதனம் (அழு கையைச்) செய்பவனென்று வைணவமதத்தினர் சாதாரணமாகப் பொருள்கூறிமயங்குவர். அச்சொல் அங்ஙனமொருவாறு பொருள் தருமாயினும் "ருத்தி ஸம்ஸார்ரஜம் து:கம் தத்ரா வயதிய: ப்ரபு: ருத்ர இத்யுச்யதே." என்று உபப்ரஹ்மணங் கூறியபடி "ருத் என்பது சம்சாரதுக்கம், அதனை எவனொழிப்பான் அவனே ருத்திர னெனப்படுவான்" என்பதே உண்மைப்பொருள். தென்மொழிக் கந்தபுராணமும் "இன்னலங் கடலுட்பட்டோர் யாரையுமெடுக்கு மாற்றால்—உன்னரும் பரமமூர்த்தி யுருத்திர னெனும்பேர் பெற் றான்" என்று இப்பொருளையே வற்புறுத்தியது. இன்னமும் இதன் வேறு தெளிபொருளையுஞ் சிறிது விரிப்பாம். (க) ருத்=சப்தமயப் பிரபஞ்சம், அதனைத்தன் வசப்படுத்தினவன், எனவே சர்வசப்தங்க ளாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன். (உ) ருத்=பிரமவித்தை, அதனாலே ஆன்மாக்களிடத்துப் பொருந்தியுள்ள அநாதி மலத்தைக் கரையச் செய்பவன். (ங) ருத்=ஆவரணம், அதனை யொழிப்பவன் (ச) ருத்= ப்ரஹ்மஞ்ஞானம்,அதனைநேரிலுஞ் சதாசாரியனை யதிஷ்டித்தும்உப

தேசிப்பவன். (௫) ருத்திரன்=ஸம்ஹாரகாலத்தில் சர்வான்மாக்களையுங் கதறச்செய்பவன். (௬) ருத்திரன்=சகல நற்பிரவிருத்திகளையுந் தடுக்குந் தமோகுணத்தைத் தன் வசப்படுத்தினவன். (௭) ருத்திரன்=பிரமனுடைய முகாவிர்ப்பவலீலையில் அழுகையை அபிநயித்தவன். (௮) ருத்திரன்=சப்தமயப்பிரபஞ்சத்தை யொழிப்பவன், எனவே மௌனசமாதியை உபதேசிப்பவன். (௯) ருத்திரன்=உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களிடத்தமைந்த அஞ்ஞானத்தை நோக்கித் தான் துயருறுபவன், எனவே பிறர்துயர மேற்காமை யென்ற கருணைக்கு நிதியாயுள்ளவன் (௰) ருத்திரன்=சர்வேசுவர ஞதலால் சர்வஜகத் பயங்கரன். இன்னோரன்ன பலபொருள்கள் உருத்திர சப்தத்துக்குப் பாஷ்யங்களினும், புராணேதிகாசங்களினும் விரிந்து கிடக்கின்றன. ஆதலாற்றான் சிவநேயமலிந்த செல்வர்களனைவரும் தந்தம் ஆசிரியமூர்த்திகளை மோட்சத்தை யளிக்குஞ் சிவபெருமானுகப் பாவித்துப் பூசித்துவருகின்றார்கள். இவ்வாய்மைக்கு அன்று அமர்க்களத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பூசித்த பற்குணனே சாலுங்கரி இதனால் ருத்திர நாமம் ப்ரஹ்மத்துக் குரியதென்பது நிலைநாட்டப்பட்டது. (௬௰)

இன்னணம் திருவருட் களிப்பின் மிகுதியால் வரைந்து வெளிப்படுத்திய இவ்வறுபது விஷய சூசனங்களையும் பிறப்பிலிப் பிரானும் பிறைசூடிய நாதனுமான சிவபெருமானுடைய திருவடிப் போதுகளுக்கு ஓர் சிறு வில்வத்தளிராக அளித்திட்டேமாதலால் வைதிகசைவர்களனைவரும் இதனையேற்று அன்பின் பெருக்கால் ஆநந்த பரவச சித்தவிருத்தியுடையவர்களாய்ச் சிவத்தியானப் பொலிவுடன் விளங்கியிருக்கத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம். சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்

(இரண்டாம் பதிப்பு)

முற்றுப்பெற்றது.

———

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனத்தின் அட்டவணை.

சிவபுராணம்.

விஷயம். பக்கம்.

கீர்த்தித்திருவகவல்.

திருச்சிற்றம்பலம்.